

கற்றது கைம்மண்ணளவு
கல்லாதது உலகளவு

நியூ செஞ்சுரியின்

உங்கள் நூலகம்

மாத இதழ்

திருவள்ளூர்வராண்டு 2047

மலர் - 8 இதழ் - 4 ஜூலை - 2016

கௌரவ ஆசிரியர்

முனைவர் **அ.அ.மணவாளன்**

ஆசிரியர்

த.ஸ்டாலின் குணசேகரன்

பொறுப்பாசிரியர்

சண்முகம் சரவணன்

ஆசிரியர் குழு

எஸ்.சண்முகநாதன்

தி.ரெத்தினசபாபதி

அ.கணேசன்

அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி

இதழ் வடிவமைப்பு

ஞா.சரிதா

ஜி.சரவணன்

நியூ செஞ்சுரி வாசகர் சங்கம்

பதிவு எண் : 21/2005/ 11/2/2005

16 (142), ஜானி ஜான்கான் ரோடு,

இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014

ungalnoolagam@gmail.com | www.ncbhpublisher.com

இணைய தள முகவரி: www.keetru.com

நன்கொடை ₹ 20.00, ஓர் ஆண்டு ₹ 240.00

வெளிநாட்டுச் சந்தா - 25 டாலர்

சந்தா தொகையை

New Century Reader's Sangam

என்ற பெயரில் அனுப்பலாம்.

உங்கள் நூலகம் பற்றிய விமர்சனக் கடிதங்கள்,
உங்கள் நூலகத்திற்கான படைப்புகள், கட்டுரைகள்,
நூல் விமர்சனங்கள், மதிப்புரைக்கான நூல்கள்
ஆகியவற்றைக் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்புமாறு வேண்டுகிறோம்.

பொறுப்பாசிரியர்

உங்கள் நூலகம்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (19) லிட.,

41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் என்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை - 600098.

தொலைபேசி எண் : 044-26251968, 26258410

பொருளடக்கம்

படித்துப் பாருங்களேன்...

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் - 4

கனவுகள் என் உடன்பிறப்புகள்

தோமஸ் ஜோசப் - 10

புலம் பெயர்ந்தோர் சிறுகதைகள்

பா.ஆனந்தகுமார் - 14

இதிகாச நாயகன் அவர் - இது கோட்டோவியம்தான்

ஜி.சரவணன் - 22

ஆன்றோ

ஒரு ஆவணப் படக்கலைஞனின் நிறைவுறாப் பயணம்

ஹெச்.ஜி.ரகல் - 26

பாரதி: கவிஞனும் காப்புரிமையும்

மு.மணிவண்ணன் - 28

தோழியின் மனிதநேய மாண்புகள்

முனைவர் சு.அ.அன்னையப்பன் - 34

மானுட மேம்பாட்டில் இன்றைய கவிதைகள்

பூர்ணா - 44

உலகம் போற்றும் தொல்காப்பியம்

மா.ஜீவரத்தினம் - 50

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில்

மீவியல்பு ஆற்றல்களும் மாந்தர்களும்

அ.பாஸ்கரன் - 54

நம் ஆட்சியாளர்களின் கவனத்திற்கு...

க.பழனித்துரை - 62

கடுக்காயும் கலங்கல் நீரும்

முனைவர் இரா.வெங்கடேசன் - 64

படித்துப் பாருங்களேன்...

ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்

செயசீல ஸ்டீபன் (2016) அறிவுகளின் சங்கமம்:
நவீன அறிவியல்களில் அய்ரோப்பிய தமிழக ஊடாட்டம், 1507-1857

S Jeyaseela Stephen (2016) A Meeting of The Minds
European and Tamil Encounters in Modern Sciences, 1507-1857

பள்ளி மாணவனாக இருந்த போது எங்கள் தமிழ் ஆசிரியர்கள் பலரும் அடிக்கடிக் கூறிய செய்தி ஒன்றுண்டு.

‘தமிழர்களின் மருத்துவச் சுவடிகளை அய்ரோப்பியர்கள் தம் நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்று, அதைப் படித்து மருந்து தயாரித்து நமக்கு விற்கிறார்கள்’ என்பதே அவர்களது கூற்றின் சாரமாகும்.

இக்கூற்றை, ‘கதை’ என்று கூறி, நாங்கள் ஒதுக்கி விடுவது வழக்கமாய் இருந்தது.

பள்ளிப் பருவம் முடிந்து பல ஆண்டுகள் கடந்த பின்னர், தூத்துக்குடி பழைய துறைமுகத்தில்

கண்டங்கத்திரி, நெருஞ்சி முள் என்பன சிப்பங்களாகக் கட்டப் பட்டு ஏற்றுமதிக்காகக் காத்திருந்ததைக் காண நேரிட்டது. இக்காட்சியானது எப்போதோ எங்கள் தமிழ் ஆசிரியர்கள் கூறிய செய்திகளை நினைவூட்டியது.

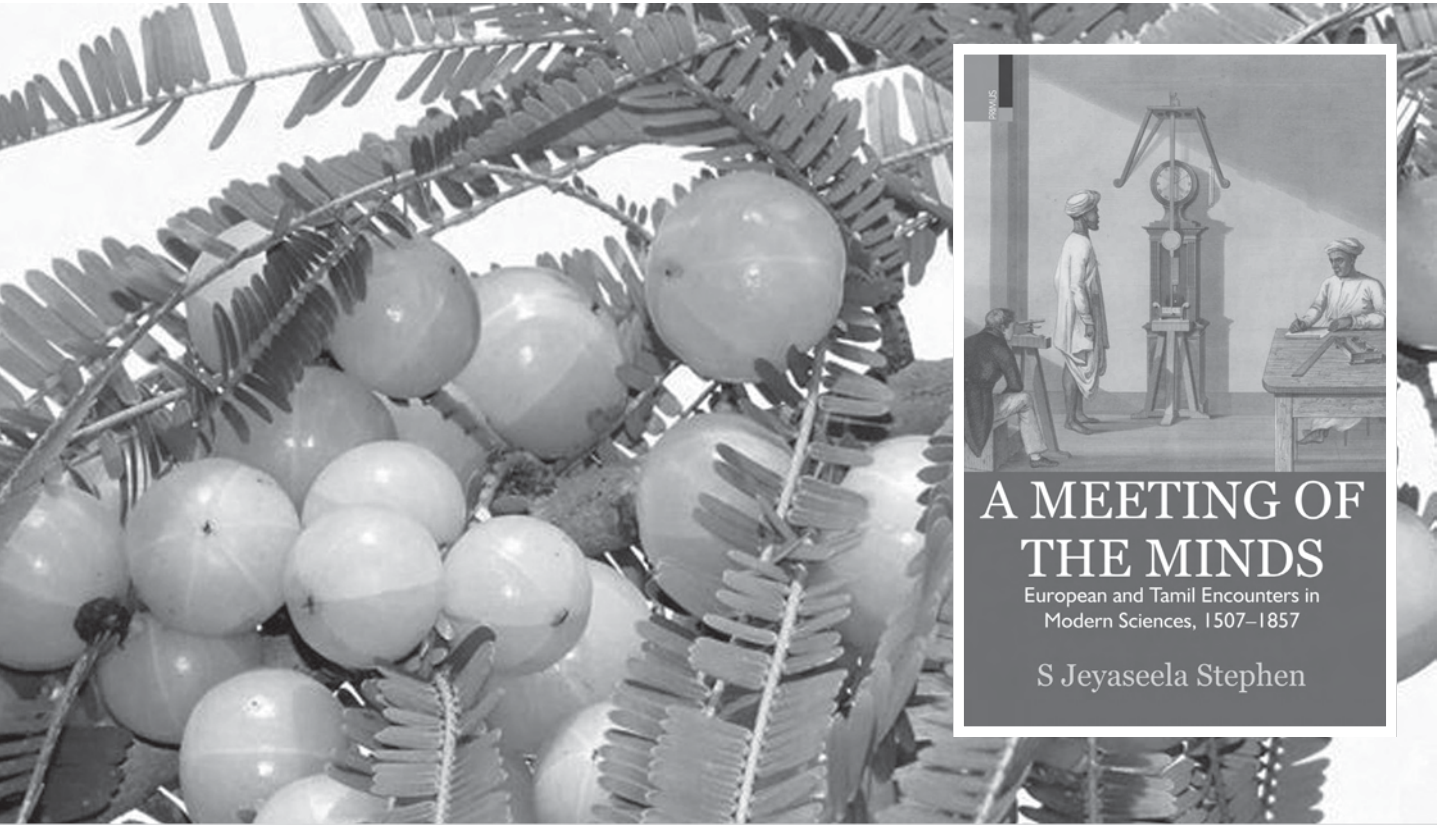
டேனியல் ஜெயராஜ் (2005) எழுதிய சீகன்பால்க் குறித்த வாழ்க்கை வரலாற்று நூலைப் படித்தபோதும் இதே நினைவுதான் வந்தது.

தற்போது ஜெயசீல ஸ்டீபன் எழுதியுள்ள இந்நூலைப் படித்து முடித்த போது, தமிழர்களின் பாரம்பரிய மருத்துவம் குறித்தும், அதில் நிகழ்ந்த அய்ரோப்பியர்

ஊடாட்டம் குறித்தும் பல நுணுக்கமான வரலாற்றுச் செய்திகளை அறிய நேரிட்டது.

சாட்விக் இணையரின் ‘இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி’ என்ற ஆங்கில நூல் குறித்து, ‘உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் பாரியாய நூல்’ என்று க.கைலாசபதி குறிப்பிடுவார். அவரது இக்கூற்று இந்நூலுக்கும் முற்றிலும் பொருந்தும்.

ஆயிரம் பக்கங்களைக் கடந்த இந்நூல் தமிழக அறிவியல் வரலாற்றுச் செய்திகளை உள்ளடக்கியது. 16 ஆவது நூற்றாண்டு தொடங்கி 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையிலான காலச் செய்திகள்

A MEETING OF THE MINDS

European and Tamil Encounters in
Modern Sciences, 1507-1857

S Jeyaseela Stephen

நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. வேறு வகையில் கூறினால் போர்ச்சுகீஸ்-டச்சு-டேனிசியர்-பிரெஞ்சுக்காரர்-ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியர் எனத் தமிழகத்தின் தொடக்க காலக் காலனியவாதிகளின் ஆட்சிக்காலத்தைக் களமாகக் கொண்டது.

ஆசிரியர் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட தொடக்க காலக் காலனியம் குறித்து அதிக அளவில் இதுவரை அக்கறை காட்டப்படவில்லை. கல்விப்புலம் சார்ந்த வரலாற்றுக் கல்வியிலும் சரி, பொதுவான வரலாற்று நூல் வரிசையிலும் சரி, தொடக்ககால காலனியவாதிகளான, போர்ச்சுகீசியர்-டச்சுக்காரர்-டேனிசியர் குறித்த பதிவுகள் சொல்லிக் கொள்ளும்படி இடம்பெறவில்லை.

நூலாசிரியர்

இக்குறைபாட்டைப் போக்குவதில் ஈடுபாட்டுடன் உழைத்துவரும்

ஒரு சில ஆய்வாளர்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அளவுக்குப் பணியாற்றி வருபவர் பேராசிரியர் ஜெயசீல ஸ்டீபன். மேற்கு வங்கத்தின் சாந்திநிகே தனில் தாகூர் நிறுவிய விசுவபாரதி பல்கலைக்கழகத்தில் கடல்சார் வரலாற்றுத் துறையில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தற்போது புதுச்சேரியில் பிரெஞ்சு அரசின் துணையுடன் 'இந்திய பிரெஞ்சு ஆய்வு நிறுவனம்' என்ற பெயரில் ஆய்வு நிறுவனம் ஒன்றை நிறுவி ஆய்வுப்பணி மேற்கொண்டு வருகிறார். போர்ச்சுகீஸ், டச்சு, பிரெஞ்சு, இலத்தீன் ஆகிய அய்ரோப்பிய மொழிகளில் பயிற்சி உடையவர் என்பதால் இம்மொழி அறிவின் துணையுடன் வரலாற்று நூல்களை எழுதி வருகிறார். இதன் பொருட்டு இம் மொழிகள் வழங்கும் நாடுகளுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டு, அங்குள்ள அரசு, பல்கலைக்கழக, தனியார் ஆவணக் காப்பகங்களிலும், நூலகங்களிலும்

தரவுகளைத் திரட்டும் பணியில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வருகிறார். பல அரிய நாட்குறிப்புகளையும் நூல்களையும், கடிதங்களையும் பதிப்பித்து வெளியிடும் பணியையும் செய்து வருகிறார்.

நூலின் நோக்கம்

நவீனகாலத்தின் தொடக்கத்தில் இருந்த தமிழ்நாட்டின் கடலோரப் பகுதிகளில் நிலவிய அறிவியல் தொழில் நுட்பம் குறித்த வரலாறு இன்றுவரை விரிவாக ஆராயப்படவில்லை என்பது நூலாசிரியரின் கருத்தாக உள்ளது. இதற்கு மூன்று காரணங்களை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

- அய்ரோப்பியர்களின் வாணிபச் செயல்பாடுகளே முக்கிய நிகழ்வாகப் பார்க்கப்பட்டன. எனவே வணிகர்கள், வணிக நிறுவனங்கள்

வாணிபம் என்பனவே ஆய்வுப் பொருளாக ஆயின.

- பண்டகசாலைகளின் பாதுகாப்புக்குப் பயன்படுத்தி வந்த இராணுவத்தின் துணையால் வணிகர்கள் என்ற நிலையில் இருந்து ஆட்சியாளர்களாக அய்ரோப்பியர் மாறினார். இவர்களது இராணுவ நடவடிக்கைகள், மேற்கொண்ட நிர்வாக மாறுதல்கள் என்பனவற்றை மையமாகக் கொண்டு காலனியம், ஏகாதிபத்தியம் என்பனவற்றுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் ஆய்வுகள் உருவாயின.
- தீவுகள் போல் ஆங்காங்கே நிலை கொண்டிருந்த, பிற அய்ரோப்பிய நாடுகளின் செயல்பாடுகள் ஓரங்கட்டப்பட்டு, இந்தியாவில் ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி நிலை கொண்டது மட்டுமே ஆய்வுப் பொருளாகியது.

நூலின் அமைப்பு

முன்னுரையையும், முடிவுரையையும் உட்படுத்தி மொத்தம் இருபத்தியிரண்டு இயல்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது.

தமிழர்களின் அறிவியல் வரலாறு என்ற தலைப்பில் தனியாக ஒரு நூலை எழுதுவதற்கான முன்னோட்டமாக நூலின் முன்னுரை அமைந்துள்ளது. அறிவியல் அறிவு பரவலாவதற்கு வாணிபத் தொடர்புகள் எவ்வாறு துணைநின்றன என்பதையும் இம்முன்னுரையின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

கிறித்துவிற்கு முந்தையகாலம் தொட்டு அய்ரோப்பியர் காலம்வரை, தமிழகத்தில் நிலவிய பாரம்பரிய அறிவியல் செய்திகளை இரண்டாம் இயல் விவரிக்கிறது.

தமிழ்நாட்டின் கடலோரப் பகுதிகளில் செயல்பட்ட கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் உறவால் தாவரவியல், வேளாண்மை போன்ற துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை மூன்றாம் இயல் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆங்கிலத் தாவரவியல் ஆர்வலர்கள் தமிழ்நாட்டில் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளையும் இதனால் தாவரவியல் துறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியையும் நான்காவது இயல் ஆய்வு செய்கிறது.

இந்நூல் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட காலகட்டத்தில் பல்வேறு தாவரவியல் பூங்காக்கள் தமிழ்நாட்டில் உருவானதை அய்ந்தாவது இயல் விவரிக்கிறது.

அய்ரோப்பியர்களால் தமிழ்நாட்டில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பல்வேறு தாவரங்கள் குறித்த செய்திகளை ஆறாவது இயல் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

ஏழாவது இயல் தமிழக வேதியியல் துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை நாம் அறியச் செய்கிறது.

அய்ரோப்பியரின் இராணுவத்தில் பணியாற்றிய தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட நோய்களையும், அதற்கான சிகிச்சைகளையும் எட்டாவது இயல் விவரிக்கிறது.

தமிழ் மருத்துவ முறைகளையும், அய்ரோப்பிய மருத்துவ முறைக்கும், தமிழ் மருத்துவ முறைக்கும் இடையே உருவான தொடர்புகளையும் ஒன்பதாவது இயல் ஆராய்கிறது.

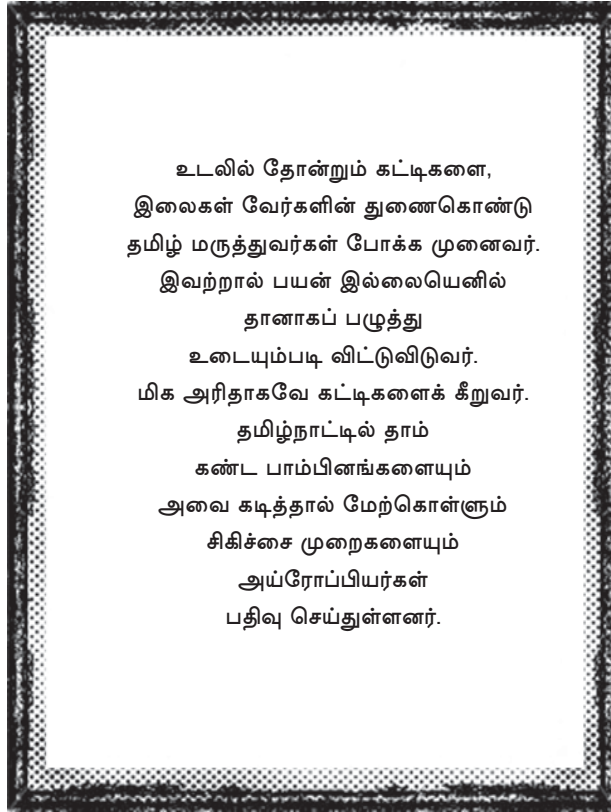
இங்கு வாழ்ந்த அய்ரோப்பியரைத் தாக்கிய நோய்கள் குறித்தும், அவற்றை அவர்கள் எதிர்கொண்டமை குறித்தும் பத்தாவது இயல் குறிப்பிடுகிறது.

இதன் தொடர்ச்சியாக அய்ரோப்பிய முறையிலான மருத்துவமனைகள் இங்கு உருவானமையை பதினொன்றாம் இயல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு உருவான மருத்துவமனைகளில், அனுமதிக்கப்பட்ட நோயாளிகளுக்கு அய்ரோப்பிய மருத்துவ முறையிலேயே சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டதை பன்னிரண்டாவது இயல் விவரிக்கிறது.

அய்ரோப்பிய ஆட்சியாளர்களுக்கும், தமிழக ஆட்சியாளர்களுக்கும் இடையே, இம்மருத்துவ முறைகளால் ஏற்பட்ட உறவுகளை பதின்மூன்றாவது இயல் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

தமிழ்மருத்துவ நூல்கள் சேகரிப்பிலும், ஆய்வினும் அய்ரோப்பிய அறிஞர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சி

களையும், இது தொடர்பான அவர்களது பதிவுகளையும் பதினான்காவது இயல் விளக்குகிறது.

தமிழகத்தில் அய்ரோப்பியர்கள் மேற்கொண்ட புவியியல் அளவீடுகளையும், நில வரைபடம் தயாரித்தலும் புவியியலும் கல்விக்குரிய பாடங்களாக வளர்ச்சி பெற்றமையையும் பதினெந்தாவது இயல் ஆராய்கிறது. அத்துடன், புதுச்சேரியில் பிரெஞ்சுக்காரர்களும், டேனிசியரின் தரங்கம்பாடியில் செயல்பட்ட ஜெர்மானிய மறைப்பணியாளர்களும், தமிழ்நாட்டில் பரவலாக நிலைபெற்றிருந்த ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஊழியர்களும் மேற்கொண்ட நிலஅளவைப்பணிகள் வரைபடத் தயாரிப்புகள் குறித்த செய்திகளும் இவ்வியலில் இடம்பெற்றுள்ளன. 1828-1830க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில்

மன்னார் வளைகுடாப் பகுதியில் கடல் போக்கு வரத்தில் நிகழ்ந்த முன்னேற்றமும் காற்றின் துணையால் இயங்கிய கடற் போக்குவரத்துக் கலன்கள் நீராவி எஞ்சின்களைக் கொண்ட மையாக 1840 இல் மாறிய செய்தியும் இவ்வியலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நிலத்தியல் அறிவுத் துறை வளர்ச்சியடைந்த மையையும், அய்ரோப்பியர்களின் சுரங்கத் தொழில் நடவடிக்கைகளும் பதினாறாவது இயலில் இடம் பெற்றுள்ளன. 1620க்கும் 1660க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் போர்ச்சுகீசியர்களாலும், டச்சுக்காரர்களாலும் தமிழ்நாட்டில் இருந்து பொட்டாசியம் நைட்ரேட் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதையும் இவ்வியல் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. அய்ரோப்பியர்கள் அறிந்திராத உலோகங்களும் தாதுக்களும் தமிழகத்தில் இருந்ததையும், அரியலூரில் இரும்புச் சுரங்கம் செயல்பட்டதையும் இவ்வியல் வெளிப்படுத்துகிறது. இவை தவிர இவ்வியல் வெளிப்படுத்தும் பிற செய்திகள் வருமாறு:

- இரும்பு உருக்கு உற்பத்திக்கான வாய்ப்பு உள்ளதை 1836இல் ஜோசி மார்ஷெல் ஹீத் என்ற ஆங்கிலேயர் அறிக்கை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- 1840 இல் சேலத்தில் குரோமேட் இரும்புச் சுரங்கங்கள் செயல்பட்டுள்ளன.
- ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஊழியர்கள் திருச்சியிலும் சேலத்திலும் மக்னீசிய சுரங்கங்களைக் கண்டுபிடித்து உள்ளார்கள்.
- பரங்கிப்பேட்டையில் இரும்பு உருக்காலை ஒன்று கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியால் நிறுவப்பட்டது.
- தமிழர்களின் கிரானைட் மணற்குவாரி குறித்தும், மெருகூட்டும் தொழில் நுட்பம் குறித்தும் அய்ரோப்பியர்கள் குறிப்பிட்டு உள்ளனர்.

ஜெயசீல ஸ்டீபன்

வானிலை ஆய்வு, வானிலை இயல் தொடர்பான அய்ரோப்பியத் தொழில் நுட்பம் தமிழகத்தின் கடலோரப் பகுதிகளில் அறிமுகமானதை, பதினேழாவது இயல் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. சென்னையிலும் நாகூரிலும் இது தொடர்பான ஆய்வுகள் நிகழ்ந்ததை இவ்வியல் சுட்டுகிறது.

1778 மார்ச் தொடங்கி 1778 மே முடிய சென்னையின் காற்று, பருவமழை தொடர்பான ஆய்வுகளை ஜேம்ஸ் காப்பர் என்பவர் மேற்கொண்டு உள்ளார். 1789-1791 கால சென்னை நகரின் பருவநிலை குறித்த பதிவை சீர்திருத்தக் கிறித்தவ மறைத்தளத்தினர் செய்துள்ளனர். தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த பஞ்சங்கள், வறட்சி, மழையளவு, சூறாவளி, புயல்வீச்சு என்பன குறித்தும் அய்ரோப்பியர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

வானியல் ஆய்வுக்கான அறிவியல் கருவிகளை அய்ரோப்பியர்கள் இங்கு இறக்குமதி செய்தமை குறித்தும் கடல்சார் வானியல், கணித வானியல், நாட்காட்டி வானியல் ஆகியன இங்கு வளர்ச்சி பெற்றமையும் பதினெட்டாவது இயலில் குறிப்பிடுகிறது.

வானிலை ஆய்வு மையம் ஒன்று டேனிசியர்களால் 1788இல் தரங்கம்பாடியில் அமைக்கப்பட்டதையும்

இவ்வியல் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. வானியலும், இயற்பியலும் அய்ரோப்பியர்களாலும் நம்மவர்களாலும் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டதை பத்தொன்பதாவது இயல் குறிப்பிடுகிறது.

வானியல் ஆய்வுக்கான சோதனைக் கூடமாக தமிழ்நாட்டுக் கடலோரப் பகுதியை அய்ரோப்பியர் பயன்படுத்தியமையும் இதன் பொருட்டு பல்வேறு கருவிகளை அய்ரோப்பாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்ததையும் இருபதாவது இயல் அறிமுகம் செய்கிறது.

1567 தொடங்கி 1857 வரையிலான காலத்தில் ஒரு பாடமாக அறிவியலைப் பள்ளிகளில் அறிமுகம் செய்துள்ளதை இருபத்தியொன்றாவது இயல் குறிப்பிடுகிறது. இப்பணியில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியும், கிறித்தவ மறைத்தளங்களும் மேற்கொண்டன.

இறுதி இயலான இருபத்தியிரண்டாவது இயல், நூலின் முடிவுரையாக அமைகிறது.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள மேற்கூறிய செய்திகள் அனைத்தையும் அறிமுகம் செய்வது இயலாத ஒன்று. இந்நூலின் எட்டாவது இயல் தொடங்கி பதினான்காவது இயல் முடிய ஏழு இயல்கள் மருத்துவம் குறித்த செய்திகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. இயல்வாரியாக இவற்றைத் தொகுத்துரைக்காமல் சில தலைப்புகளின் கீழ் இச் செய்திகள் மட்டும் அறிமுகம் ஆகின்றன.

அறிவுப்பறிமாற்றம்

இந்நூலின் ஒன்பது, பதிமூன்று, பதினான்காவது இயல்களில் இத்தலைப்புக்குரிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் கால்கொண்ட முதல் காலவியவாதிகளான போர்ச்சுகீசியர்கள் தமிழகத் தாவரங்களின் மருத்துவ குணங்களை அறிந்ததுடன் அவற்றைப் போர்ச்சுகீசிய மொழியில் பதிவு செய்துள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாகச் சில செய்திகள் வருமாறு:

சுக்கு:

இதை அரைத்து நெற்றியில் பற்றுப்போட்டால் ஒற்றைத் தலைவலி நீங்கும். வாதநோய் தீர்க்கும் ஆற்றலும் சக்கிற்குண்டு. கருப்புக்கட்டியுடன் சக்கைக் கலந்து தின்றால் சனியில் இருந்து பாதுகாக்கும்.

குறுக்கஞ்செடி, குடியோத்தி பூண்டு

இவை பாம்புக்கடிக்கு மருந்தாகும். இவற்றின் விதைகளைப் பொடி செய்து தயாரிக்கும் மாவு, பால்வினை நோய்களால் விளையும் ஊறலைப்போக்கும். இவற்றின் விதைகளில் இருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் சிரங்கு தொழுநோய் ஆகியனவற்றைப் போக்கும்.

தாமரை:

இதன் தண்டுகளில் இருந்து எடுக்கப்படும் சாறு, புத்துணர்ச்சி தரும் தன்மையது. அத்துடன், தலைமயிர்

தொடர்பான குறைபாடுகளைப் போக்கும் தன்மையது. இதன் வேர்கள் மூலநோய்க்கான மருந்தாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

புளி:

இது பெரும்பாலும் சமையலுக்குப் பயன்படுகிறது. வயிற்றில் அமிலத்தன்மையை மட்டுப்படுத்தவும் காய்ச்சலுக்கும், தாகம் போக்கவும் இது பயன்படுகிறது. பசியைத் தூண்டும் தன்மையது.

இதுபோன்ற பதிவுகள் போர்ச்சுகீசிய மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் வளரும் இருபத்தியாறு தாவரங்கள் குறித்தும் அவற்றின் மருத்துவ குணம் குறித்தும் போர்ச்சுகீசியர்கள் கண்டறிந்து அவற்றைத் தம் மொழியில் எழுதிப் பாதுகாத்துள்ளார்கள்.

•••

சென்னை ஜார்ஜ் கோட்டையில் ஆங்கிலேயர் களுக்காகச் செயல்பட்டு வந்த ஆங்கில மருத்துவ மனையில் சாமுவேல் பிரவுன் என்பவர் அறுவை மருத்துவராகப் பணியாற்றி வந்தார். இம்மருத்துவமனைக்கு இலண்டனில் இருந்து மருந்துகள் வந்தன. உள்நாட்டு மருந்துகளின் பயன்பாடு குறித்து அறிந்து கொள்ள பிரவுன் ஆர்வம் கொண்டார்.

சென்னையைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளை இவர் பார்வையிட்டு மருத்துவக் குணம் கொண்ட தாவரங்களைச் சேகரித்து அவற்றின் மருத்துவ குணங்களைப் பதிவு செய்துள்ளார். இப்பதிவில் இத்தாவரங்களின் தமிழ்ப்பெயர்களையே குறிப்பிட்டுள்ளார். இயன்ற போது அவற்றின் தெலுங்குப் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் இத்தாவரங்களில் இருந்து மருந்து தயாரித்தலையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

'மருத்துவத் தாவரவியலில்' ஆழமான ஆய்வு மேற்கொண்ட அவர், தாவரங்களின் பல்வேறு உறுப்புகள் தமிழர்களால் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பது தொடர்பான அரிய செய்திகளைப் பதிவு செய்துள்ளார். நோய்களின் பெயர்களும், அதற்கான மருந்துகளைத் தயாரித்தலும் அவரது பதிவில் விரிவாக இடம்பெற்றுள்ளன. ஆயினும் இவை சித்த மருத்துவம் சார்ந்ததா அல்லது ஆயுர்வேதம் சார்ந்ததா என்பதில் தெளிவில்லை.

பல்வேறு வகையான காய்ச்சலுக்கான மூலிகை மருத்துவம் குறித்து தனி அறிக்கை ஒன்றையும் அவர் தயாரித்துள்ளார். இவ் அறிக்கையில் காய்ச்சல் வகைகளும் அவற்றுக்கான தாவரம் சார்ந்த மருத்துவமும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இவை தவிர, வயிறு தொடர்பான நோய்கள், இரத்த வாந்தி, இரத்தத்துடன் கூடிய மலப்போக்கு,

நஞ்சினால் ஏற்படும் பாதிப்பு, இருமல், தடுமம்பிடித்தல், ஆஸ்துமா, உடல்வலி, வாதம், உடலில் தோன்றும் கட்டிகள், மூட்டுவலி, கிருமி நீக்கல், வாய்வுத் தொல்லை, இரத்தத்தை தூய்மைப் படுத்தல், கண், பல் வலி என ஒரு பெரிய பட்டியலை பிரவுண் தயாரித்துள்ளதுடன் அவற்றுக்கான தமிழரின் தாவரம் சார்ந்த மருந்துகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். என்றாலும் சில தாவரங்களின் பெயரை மட்டும் குறிப்பிட்டுவிட்டு அவற்றின் மருத்துவ குணங்களைக் குறிப்பிடாதும் விட்டுள்ளார். இவை அனைத்தையும் பிரவுணின் அறிக்கையில் இருந்து இந்நூலாசிரியர் திரட்டித் தந்துள்ளமை பாராட்டுதலுக்குரிய செயலாகும். இச்செய்திகள் 17 ஆம் நூற்றாண்டு காலத் தமிழகத்தின் மருத்துவ அறிவியல் தொடர்பான ஆய்வுகளுக்குத் துணைபுரியும்.

•••

தமிழ்நாட்டின் கடலோரப்பகுதிகளில் பல்வேறு வகையான எண்ணெய் வித்துக்கள் பயிராகி உள்ளன. இவற்றுள் ஆமணக்கு, எள், கடுகு என்பன முக்கியமானவை. தென்னை, இலுப்பை ஆகிய மரங்களும் எண்ணெய் தயாரிப்பில் உதவியுள்ளன. இவற்றில் இருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய், மருந்து தயாரிப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது.

தமிழ் மருத்துவத்தில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த எண்ணெய் ஆமணக்கு எண்ணெய் ஆகும். ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் மருத்துவரான கில்பர்ட் பாஸ்லே என்பவர் ஆமணக்கு எண்ணெயின் பயன்பாட்டைப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார்.

இவ் எண்ணெயானது மலமிளக்கியாக மட்டுமின்றி கல்லீரல் வீக்கத்திற்கான மருத்துவத்திற்கு உதவும் தன்மைகொண்டது என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (கல்லீரல் வீக்கம் தமிழகக் கடலோரப் பகுதியில் பரவலாக இருந்துள்ளது).

கி.பி.1771 இல் இலண்டன் மருத்துவர் ஒருவரிடம், கல்லீரல் வீக்கத்திற்கான சிகிச்சையில் விளக்கெண்ணெயைப் பயன்படுத்துமாறு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இயக்குநர்களிடம் கூறும்படி இவர் பரிந்துரைத்துள்ளார்.

இது தொடர்பாகக் கம்பெனியிடமிருந்து அவரிடம் விளக்கம் கேட்டனர். ஒரு மருந்தின் சிறப்புக் கூறுகள் குறித்து, அனுபவ அறிவின்றி நான் கூறமாட்டேன் என்று அவர் விடையளித்தார். 3 நவம்பர் 1800 இல் டேவிட் கார்னெடையர் எழுதிய கடிதத்தில், பப்பாளிப் பாலுடன் கலந்து ஆமணக்கெண்ணெயைப் பருகினால், நோயாளியின் குடலில் தங்கியுள்ள இறந்த புழுக்கள் வெளியேறும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உடலில் மேற்பூச்சாகப் பயன்படுத்தும் தைலங்கள் குறித்து, கிறித்தவ மறைப்பணியாளர்கள் குறிப்பிட்டு

உள்ளனர். தரங்கம்பாடியில் இருந்த கிறிஸ்டோப் சாம்வெல் என்பவர், தமிழ் மருத்துவத்தில் நல்லெண்ணெய் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பேறுகாலத்தின்போது பெண்மருத்துவ உதவியாளர்கள் எண்ணெய் பயன்படுத்துவதாக ஃபோலி என்ற டேனிசிய அறுவை மருத்துவர் 1798 இல் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

இலுப்பை எண்ணெயின், பயன்பாடுகளை, ஜான் என்ற ஆங்கில மருத்துவர் விரிவாக ஆய்வு செய்துள்ளார். எண்ணெய்களின் துணைகொண்ட காயங்களை தமிழ் மருத்துவர்கள் ஆற்றியுள்ளனர். ஒரு வகையான எண்ணெயைத் தடவி, நாற்பத்தி எட்டு மணிநேரத்தில் காயங்களை ஆறச் செய்துள்ளனர்.

ஆயினும் இந்த எண்ணெயானது எதிர்மறையான பக்க விளைவுகளைத் தருவதாக அய்ரோப்பியர்கள் கருதினர். ஆறிய காயத்தின் மேற்பகுதித் தோல் உலர்ந்து போனாலும் அதன் உட்பகுதி குணமடைவதில்லை. காயத்தின் நோய்த்தொற்று வேறு இடத்தில் வெளிப்பட்டு சில சிக்கல்களை உருவாக்கியது.

உடலில் தோன்றும் கட்டிகளை, இலைகள் வேர்களின் துணைகொண்டு தமிழ் மருத்துவர்கள் போக்க முனைவர். இவற்றால் பயன் இல்லையெனில் தானாகப் பழுத்து உடையும்படி விட்டுவிடுவர். மிக அரிதாகவே கட்டிகளைக் கீறுவர். தமிழ்நாட்டில் தாம் கண்ட பாம்பினங்களையும் அவை கடித்தால் மேற்கொள்ளும் சிகிச்சை முறைகளையும் அய்ரோப்பியர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

இத்தகைய பதிவுகளுடன் நின்றவிடாமல் தமிழ் மருந்துகளைப் பயன்படுத்துவதிலும் தயாரிப்பதிலும் அய்ரோப்பியர்கள் மேற்கொண்ட செயல்பாடுகளை அடுத்த இதழில் காண்போம்.

- அடுத்த இதழிலும் தொடரும்

நூல் மதிப்புரைக்கான
கட்டுரைகளை அனுப்புவோர்
நூலின் இரண்டு பிரதிகளைச்
சேர்த்து அனுப்புமாறு
கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

ஒரு அற்புதப் புதிர்போலத்தான் தோமஸ் ஜோஸப்பின் கதைகள். இது மிகையாகத் தோன்றலாம் என்றாலும் உண்மை; உண்மையின் அந்த ஒரு ஒளிவட்டத்தை இனங்காண்பவர்கள் அதிகம் இல்லையென்றாலும். கதையிலும் வாழ்க்கையிலும் தனித்துவ ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியுள்ள எழுத்தாளர்கள் மலையாளத்தில் குறைவு. குறிப்பாக, நவீனர்களுக்குப் பிறகு வந்த கதையின் தலைமுறையில். அப்படிப்பட்டவர்கள் அமைதியற்ற ஒரு உலக வழக்கத்தைத்தான் எழுதி வெற்றி பெற முயன்றார்கள். தோமஸ் ஜோஸப்பும், சுட்டுப் பொசுக்கும் அனுபவங்களின் கனல்கள் மீதுதான் வாசகரை நடத்திச் செல்ல முயல்கிறார். ஒன்று, இட காலமற்றதான கனவுகளைத் துணைக்கழைத்து, அதுவுமில்லையென்றால், யதார்த்தமற்றதாகத் தோன்றும் யதார்த்தங்களைத் துணைக்கழைத்து. ஒரு தாவரத்தைப் போல கதை படர்த்திய உடலுடன் இவர் நம்மை எதிர்கொள்கிறார். அதற்கு ஏதாவது ஒரு அழகியல் கோட்பாட்டையோ, சித்தாந்தத்தையோ கடன் கொள்வதில்லை. வாழ்க்கையை இப்படியும் விவரிக்கலாம் என்ற ஒரே ஒரு பதிலில் கால் பதித்து ஒரு கிளர்ச்சியாளரைப்போலத்தான் தோமஸ் ஜோஸப் நிற்கிறார். இந்த ஒரு நிலைப்பாட்டுக்கான சாத்தியத்தை நிலை நிறுத்தியபடியே அந்தப் படைப்புகள் கருத்துப் பரிமாற்றத்தை நடத்துகின்றன. கதைகள் எல்லாம்- நாள்தோறும் குழப்பம் ஏற்படுத்துகிற, ஒரு விடுகதைபோல வியப்புக்கு ஆட்படுத்துகிற புதிய காலத்து அனுபவங்களோ சம்பவங்களோதான். சிறப்பான வாழ்க்கைத் தருணங்களையோ, கண்ணுக்கினிய காட்சிகளையோ, சுகந்தம் சூழ்ந்த இளங்காற்று வீசும் பிரதான சாலைகளையோ எதிர்பார்ப்பவர்களை சற்று திகைக்கச் செய்தபடிதான் தோமஸ் ஜோஸப், நரகத்துக்குச் சமமான அனுபவக் காட்சிகளை நோக்கி வாசிப்பின் எரி சன்னல்களைத் திறந்துவிடுகிறார். இந்த சந்திப்பில் ஜோஸப், அடிப்படையான எழுத்தின் கொடுக்கல் வாங்கல்களை கொஞ்சமாவது பகிர்ந்தளிக்கிறார்.

கனவுகள் என் உடன்பிறப்புகள்

தோமஸ் ஜோசப்

'பரலோக வசிப்பிடங்கள்' மலையாள நாவலின் ஆசிரியர் தோமஸ் ஜோசப் அவர்களின் நேர்காணல். நேர்காணலவர்: பிரகாஷ் மாராஹி.

பரலோக வசிப்பிடங்கள்

தோமஸ் ஜோசப்

தமிழில்: யூமா வாசுகி

வெளியீடு: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.

விலை: ₹ 130/-

...ஒரு குமாஸ்தாவைப்போல
ஒரு புத்தகத்தை எழுதி ஒப்பேற்றுவது என்ற
கடமையும் எனக்கு வசமற்ற காரியம்.
ஆகாயம்தான் இந்த நாவலின் பின்னணி.
ஆகாயத்தின் ஏழு நிறங்களுள்ள ஏழு வசிப்பிடங்கள்
நாவலில் பரலோகமாகப் படர்ந்து கிடக்கின்றன...
ஏழு நிறங்களின் ஊடே கடந்து செல்லும்
கதாபாத்திரங்கள்... இறந்த மனிதர்கள்...
அவர்களுடையதான ஒரு உலகம்.

**வாழ்க்கைக்கும் கதைக்கும்
இடையிலான பரஸ்பர தொடர்பைப்
பற்றியும் ஆன்ம உறவைப் பற்றியும்
சொல்லலாமா? கதைக்கு வந்த
வழியைப் பற்றி?**

கதைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையிலான
பரஸ்பர தொடர்பைப் பற்றி
சித்தாந்தரீதியான அறிவேதும்
எனக்கு இல்லை. ஒருக்கால்,
வாழ்க்கை தொடங்கிய இடத்திலிருந்தே,
தன்னுணர்வற்ற நிலையிலேனும்
என் கதையும் ஆரம்பித்திருக்கலாம்.

எரணாகுளம் மாவட்டம் ஏலூரில்
பிறந்தேன். அப்பா, தொழிற்சாலையில்
கீழ்நிலைப் பணியாளராயிருந்தார்.
ஏலூர் எனும் தொழிற்பேட்டை - அது
ஒரு ராவணன் கோட்டையாக இருந்தது.
விவரம் தெரிந்த நாள் முதல்
தொழிற்சாலைச் சங்கொலி
கேட்டுத்தான் துயிலெழுந்தேன்.
குழந்தைப் பருவத்தில் அது ஒரு
அரக்கனின் அலறல்போன்றிருந்தது.
உலக சுற்றுச்சூழல் சீர்கேட்டின்
வரைபடத்தில் ஏலூருக்கு இரண்டாம்
இடம். எப்போதும் விஷப்புகைப்
படலங்கள் உயர்ந்து வீசும் சூழ்நிலை.
முட்டையின் அழகிய நாற்றம்,
தொழிற்சாலைகளுக்கு வந்து
சென்றுகொண்டிருக்கும் காக்கி
உடையணிந்த கீழ்நிலை ஊழியர்கள்,
திரையரங்கங்கள், பெரிய அதிகாரிகளின்
கேளிக்கை விடுதிகள், பாக்டர் பள்ளித்
திடல்கள், பனிபோன்று பறக்கும் புகைப்
படலங்களுக்கிடையிலும் பந்துக்குப்
பின்னால் ஓடும் விளையாட்டுக்காரர்களின்
போட்டி ஓட்டம் - எல்லாம் என்னுள்ளே
துயரத்தின் ஒரு உலகை
வரைந்து வைத்தன. அது ஒரு இருண்ட
இடமாக இருந்தது. உலக இலக்கியத்தி
லிருந்து வாசித்தறியக்கூடிய
அப்படிப்பட்ட ஒரு உலகை என்னால்
என் கைகளாலும், என் சுவாசப்பையாலும்
தீண்டி அனுபவிக்க முடிந்தது. ஆரம்ப
வகுப்புகளிலிருந்தே எனக்குக் கதையின்
உயிர்மூச்சு கிடைத்தது. நடிகரும் நாடக
எழுத்தாளருமான என் மாமா
வி.டி.வர்க்கீஸ்தான் கதை எழுதும்படி
என்னைத் தூண்டினார்.

என் மலையாள ஆசிரியராக இருந்த ராமகிருஷ்ண ஆசார்யா, கே. எஸ். நம்பூதிரி, தாழ்த்தேடம் ராகவன் நாயர், கே. யு. மேனோன் முதலானோர் எழுத்தில் என்னை எப்போதும் ஊக்கப்படுத்தி வந்தார்கள்.

ஆரம்பக் கதைகளில் எப்போதும் யேசு இருந்தார். இப்போது, முதல் நாவலில், பரலோக வசிப்பிடங்களில், கடவுள் என்ற கதாபாத்திரத்தில் கூடுபாய்ந்திருப்பது கிறிஸ்து பிம்பம்தான். அதைப் பற்றி?

என் பால்யத்தில், ஒரு கடவுள் என்பதற்கு அப்பாற்பட்டு யேசுவின் மீது ஒரு நிரந்தர நெருக்கம் இருந்தது; என் பேரன்புக்குரிய ஒரு தோழனைப்போல. அப்படித்தான் யேசு என் கதைகளில் வந்தார். என் கதைகளில் ஒருபோதும் யேசு ஒரு கடவுளாகத் தோன்றுவதே இல்லை. தனியனும் ஆதரவற்றவனுமான வேலையற்ற ஒரு இளைஞனின் பிரதிநிதியாகத்தான் அவர் எப்போதும் என் கதைகளில் காட்சிப்படுகிறார்.

'பரலோக வசிப்பிடங்கள்' என்ற என் முதல் நாவலில் கடவுள் ஒரு மனிதர்தான். எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் மிகத் தனியனான, காதலுக்காகவும் தோழமைக்காகவும் உழன்று கொண்டிருக்கும் ஒரு நாயகனாகத்தான் கடவுள் நாவலின் பூமியில் பிரவேசிக்கிறார். சக்தி இழந்த கடவுளின் விதியை தான் சுமந்து கொண்டு அவர் பரலோகம் எனும் ஏழு ஆகாயங்களிலும் அலைந்து திரிகிறார். மூளையில் தனிமை ஒரு பைத்தியமாக மாறும்போது அவர் ஊதுகொம்பு வாசித்து நடனமாடுகிறார். எல்லா மனிதர்களாலும் எல்லா உயிரினங்களாலும் அவர் எப்போதும் நிராகரிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார். கடைசியில் எழுத்தாளன் அவரை ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ரயிலின் பெட்டியொன்றிலிருந்து ஒரு கால்பந்தைப்போல வெளியே உதைத்தெறிகிறான்.

என் கதைகளிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டு என் நாவலில் கடவுள் என்ற கதாபாத்திரம் மனித வாழ்க்கை மற்றும் தனிமையின் ஒரு முழு அர்த்தத்தைத் தேடுகிறது.

'பரலோக வசிப்பிடங்கள்' என்ற நாவலினூடே நீங்கள் ஒரு புதிய உலகத்தை வெளிப்படுத்துகிறீர்கள். புனைவின் சாத்தியப்பாடுகள் மிகவும் முன்னேறிய ஒரு காலத்தில் நாவல் படைக்கும்போது ஏற்படும் நெருக்கடிகள் - ஒரு கதாசிரியர் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள் என்னென்ன?

இந்த உலகத்தின் துடிப்புகளை வெளிப்படுத்தத்தான் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்று பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. மிகவும் சிக்கலான ஒரு காலகட்டத்தின் ஊடாகத்தான் நாம் கடந்து சென்றுகொண்டிருக்கிறோம். மனிதனின் மனது

செயல்படும் போக்கு மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கிறது. அசாமில் ஜடிங்கா எனும் கிராமத்தில் கால்நடைகள் நீரோட்டத்தில் தாவி தற்கொலை செய்துகொள்வதான ஒரு செய்தியை, நான் என் ஒரு கதையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அது ஒரு வியப்பாகவே நமக்கு அனுபவமாகிறது என்றாலும் இப்போது மனிதர்கள் தாங்கள் செய்து குவிக்கும் கொடூரங்களில் நம்மை முற்றிலும் ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிடுகிறார்கள். வாழ்க்கை என்ற குழப்பத்தின் புகைப் படலங்களுக்கிடையே ஆட்பட்டு நாம் வழியறியாது உழல்கிறோம். சொந்த வீட்டின் அறையில் தீ மூட்டி அதில் விழுந்து இறக்கும் மூதாட்டி, பிஞ்சுக் குழந்தைகளை பாலியல் கொடுமைக்கு ஆட்படுத்துபவர்கள், குழந்தைகளை மருத்துவமனைக் கட்டடத்தின் உச்சியிலிருந்து கீழே வீசியெறியும்

இப்போது மனிதர்கள் தாங்கள் செய்து குவிக்கும் கொடூரங்களில் நம்மை முற்றிலும் ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிடுகிறார்கள். வாழ்க்கை என்ற குழப்பத்தின் புகைப் படலங்களுக்கிடையே ஆட்பட்டு நாம் வழியறியாது உழல்கிறோம். சொந்த வீட்டின் அறையில் தீ மூட்டி அதில் விழுந்து இறக்கும் மூதாட்டி, பிஞ்சுக் குழந்தைகளை பாலியல் கொடுமைக்கு ஆட்படுத்துபவர்கள், குழந்தைகளை மருத்துவமனைக் கட்டடத்தின் உச்சியிலிருந்து கீழே வீசியெறியும் இளைஞர்கள் - இந்தச் செய்திகளையும் அனுபவங்களையுமெல்லாம் - பிரதி செய்வதற்கும் அப்பாற்பட்டு - கலையின் மந்திர விரல்கள் தீண்டி தண்ணீரை திராட்சை ரசமாக்குவதுபோல மகத்தான ஒரு மாற்றத்துக்கு ஆட்படுத்த எழுத்தாளனால் முடியுமா? என்னைப் பொறுத்தவரை இந்த வேதனைகளை வார்த்தைகளால் கட்டியெழுப்பி கலை மாடமாக மாற்றக்கூடிய அச்சத்தின் சிறையிலிருக்கிறேன்...

இளைஞர்கள் - இந்தச் செய்திகளையும் அனுபவங்களையுமெல்லாம் - பிரதி செய்வதற்கும் அப்பாற்பட்டு - கலையின் மந்திர விரல்கள் தீண்டி தண்ணீரை திராட்சை ரசமாக்குவதுபோல மகத்தான ஒரு மாற்றத்துக்கு ஆட்படுத்த எழுத்தாளனால் முடியுமா? என்னைப் பொறுத்தவரை இந்த வேதனைகளை வார்த்தைகளால் கட்டியெழுப்பி கலை மாடமாக மாற்றக்கூடிய அச்சத்தின் சிறையிலிருக்கிறேன்...

'பரலோக வசிப்பிடங்கள்', நாவல் எனும் கலையிலுள்ள என் எளிய பயிற்சி மட்டும்தான், ஒரு புதிய உலகத்தை உருவாக்குவதற்கான என் எளிய முயற்சி. கண்முன்னாலுள்ள காட்சிகளிலிருந்து தனிப்பிரிந்த ஒரு போக்கு. ஏதேனும் வரலாற்று உண்மைகளிலிருந்து ஒரு நாவலைக் கட்டி எழுப்புவது என்பதை என் நோக்கமாக நான் நினைக்கவில்லை. இல்லை

யென்றால் சமீப காலத்தில் நம்மைப் பிடித்துக் குலுக்கிய ஒரு சம்பவத்திலிருந்து ஒரு குமாஸ்தாவைப்போல ஒரு புத்தகத்தை எழுதி ஒப்பேற்றுவது என்ற கடமையும் எனக்கு வசமற்ற காரியம். ஆகாயம்தான் இந்த நாவலின் பின்னணி. ஆகாயத்தின் ஏழு நிறங்களுள்ள ஏழு வசிப்பிடங்கள் நாவலில் பரலோகமாகப் படர்ந்து கிடக்கின்றன... ஏழு நிறங்களின் ஊடே கடந்து செல்லும் கதாபாத்திரங்கள்... இறந்த மனிதர்கள்... அவர்களுடையதான் ஒரு உலகம்.

என்றும் நீங்கள் படைப்பில் முற்றிலும் தனித்த தொரு வெளிப்பாட்டு ரீதியைத்தான் மேற்கொண்டு வருகிறீர்கள். யதார்த்த விவரணை என்ற ஒன்று இல்லாமல் அதீத யதார்த்தங்கள் கொண்டுள்ள ஒரு சொல்முறைதான் அதன் சிறப்பம்சம். இந்த சொல்முறை, நீங்கள் சொல்ல நினைக்கும் விஷயத்தை சரியாகச் சொல்வதற்கு உதவுகிறதா? அல்லது ஒரு சவாலாக இருக்கிறதா?

நான் பெரும்பாலும் என்னைத்தான் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். கனவுகள் என் உடன்பிறப்புக்களாக இருப்பதால் கதையை சரியாக நிறைவேற்ற இந்தச் சொல் முறை உதவுகிறது. நிச்சயமாக என்னைப் பொறுத்தவரை இது சுலபமான ஒரு எளிய செயல்தான். அப்புறம், கதையை மட்டும் தனியாக நிறுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. யதார்த்தமும் அதீதமும் எல்லாம் அடங்கிய இந்த வாழ்க்கையை முழுதாக ஒரே கண்ணாடியின் மூலம் பார்த்தால் நாம் எதையும் அதிலிருந்து விலக்கிவைக்க வேண்டியிருக்காது. அப்படி விலக்கி வைக்க முடியாமல் சற்று வித்தியாசமாக எழுத முயலும் என்னைப்போன்ற எழுத்தாளர்களை விமர்சனப் பழமைவாதிகள், அபத்த இலக்கியவாதிகள் என்று அழைக்கிறார்கள்.

நவீனத்திற்குப் பிறகான தலைமுறையிலிருந்து நிறைய எழுத்தாளர்கள் வெளிப்பாட்டு முறையில் வித்தியாசமும் முக்கியத்துவமும் கொண்ட படைப்புகளால் மலையாளக் கதை உலகை வளப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். எம். சுசுமாரன், சி.வி.பாலகிருஷ்ணன், என். பிரபாகரன், டி.வி.கொச்சபாவா... அந்தத் தலைமுறையிலிருந்து ஏற்பட்ட உயிர்ப்பு, பிற்காலத் தலைமுறையினரின் கதையில் ஏற்படவில்லை என்ற விமர்சனக் கருத்தை எப்படி மதிப்பிடுகிறீர்கள்?

அது ஒரு சரியான தீர்மானம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. என் கருத்துப்படி, மலையாளக் கதையின் வசந்த காலம் நவீனர்களின் காலம்தான். ஸக்கரியா, வி.பி.சிவக்குமார், மேதில் ராதாகிருஷ்ணன், டி. ஆர்... இந்த எழுத்தாளர்கள் கதையின் உருவ, உணர்ச்சிகளில் ஏற்படுத்திய புரட்சிக்கு அப்பால் மலையாளக் கதையால் வளர முடிந்ததா என்பது சந்தேகம்தான். இது என்

தனிப்பட்ட ஒரு கருத்து மட்டுமே. இதற்கு எதிர் கருத்து இருக்கலாம் என்றாலும் பின்நவீனத்துவத்தின் இந்தக் காலத்தில் மிகத் துடிப்பான இலக்கிய வடிவம் என்ற நிலையில் கதைதான், விமர்சகர்களைக் குழப்பியிருக்கிற மிகப் பெரிய பதப் பிரச்சினை.

ஒரு கதாசிரியர் என்ற நிலையில், மலையாளக் கதையின் எதிர்காலம் எப்படியிருக்கும் என்று மதிப்பிடுகிறீர்கள்?

எதிர்காலத்தில் பெரும்பாலும், கலை இலக்கியத்தைக் குறித்தான முன்தீர்மானங்கள் பொருத்தமற்றுப்போகும் என்று நினைக்கிறேன்.

சமீப கால மலையாளக் கவிதையில், மரபை மீறிய வாறான ஒரு வெடிப்பு நிகழ்ந்திருக்கிறது. என் கருத்தில் இந்த மாற்றம் வரவேற்கக்கூடியது. ஆனால், நம் கதையில் இப்படிப்பட்ட ஒரு மாற்றம் இன்று நடக்கவில்லை. புதிய காலத்தின் துடிப்புகளோடு கதையை நெருக்கி நிறுத்த புதிய எழுத்தாளர்களால் முடிகிறது என்றாலும் புதிய கதை முழுமையான ஒரு மாற்றத்துக்கு ஆட்படுத்தப்படவில்லை. தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் வெகு சிலர் கதையை நவீனப் பாதைகளுக்குக் கொண்டு செல்ல முயல்கிறார்கள் என்றாலும், அந்தப் பாய்ச்சல் களை பெரும்பாலும் யாரும் காணாதுபோகிறார்கள். இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. வரலாற்றில் எங்கும் இல்லாத விதமாக மலையாள இலக்கியம் யதார்த்த எழுத்து ரீதிகளை தழுவிக்கொள்கிற, சற்று விசித்திரமும் வித்தியாசமுமாக எழுதுபவர்களை தனிமைப்படுத்துகிற ஒரு போக்கு, அறிந்தோ அறியாமலோ இங்கே வேருன்றியிருக்கிறது. இங்கே இலக்கியத்தின் அதிகாரிகள், சற்று விலகி நின்று எழுதுகின்றவர்களின் படைப்புகளை அபத்த இலக்கியம் என்று தீட்டு சொல்லி விலக்கி வைக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல, கவிதையோடு ஒப்பிடும்போது கதை இலக்கியத்தில் அதிகாரப்பூர்வமான ஒரு ஒளிவட்டம் இன்று மிக முக்கியம். தொலைக்காட்சிகளிலும் மற்ற ஊடகங்களிலும் வேலை செய்யும் எழுத்தாளர்கள் மீது ஊடகங்களின் பாசம் முடிந்தவரை பொழியும்போது, கதையை வழக்கமான பாணிகளிலிருந்து விடுவிக்கப் பாடுபடும் எழுத்தாளன் இலக்கியத்தின் பூந்தோட்டத்துக்கு வெளியே ஆகிறான். அவனுக்கு அங்கீகாரங்களின் இனிமை மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியென்றால் பிறகு கதையின் எதிர்காலம் எங்கே சென்று நிற்கும் என்று சொல்ல முடியாத நிலை வருகிறது. ஒருக்கால், இன்று கொண்டாடப்படும் கதாசிரியனை காலம் பின்தள்ளுமென்றும், இன்றைய கதை இலக்கியத்தின் பறையர்கள் நாளையக் கதையின் ராஜாக்களாக மாறுவார்கள் என்றும் நம்பலாம்.

நன்றி: 'தோர்ச்ச' மாத இதழ், நவம்பர் 2013

புலம் பெயர்ந்தோர் சிறுகதைகள்

பா.ஆனந்தகுமார்

புலம்பெயர்ந்தோர் என்ற சொல்லை ஆங்கிலத்தில் உள்ள 'Diaspora' என்ற சொல்லுக்கு இணையாக இப்போது பலரும் ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு கலைச்சொல்லாகக் கையாளுகிறோம். சிலர் இதனை அலைவு இலக்கியம் என்று சொல்கிறார்கள். புலம்பெயர்ந்தோர் என்ற சொல்லைவிட 'புகலிட இலக்கியம்' (Exile Literature) என்ற தொடர் பொருத்தமானது என்று சிலர் விவாதிக்கின்றனர். ஏனென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை நெருக்கடியால் வேறொரு நாட்டிற்குச் சென்று புகலிடமாக தஞ்சம் அடையக் கூடியவர்களால் எழுதப்படக் கூடிய இலக்கியம் என்கின்றனர். உலகளாவிய நிலையில் யூதர்கள் இஸ்ரேலில் இருந்து பாபிலோனியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்ததுதான் உலக வரலாற்று முதல் புலம்பெயர்வு என்று ஐரோப்பிய மரபில் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் நம்முடைய இந்தியமரபில் - தமிழ் மரபில் புலம்பெயர்வு என்பது சங்ககாலத்திலேயே அயலக வாணிகம் சார்ந்து இங்கிருந்து பல்வேறு நாடுகளுக்கு குறிப்பாக கிரேக்க ரோமானிய நாடுகளுக்கு நிகழ்ந்துள்ளது. சோழர் காலகட்டத்தில் அரசியல் ரீதியாக, அரசியல் ஆதிக்கம் காரணமாக கீழ்த்திசை நாடுகள் முழுவதும் தமிழர்கள் மானமிக்க நிலையிலேயே புலம்பெயர்ந்துள்ளதைப் பார்க்கிறோம். காலனியஆதிக்க காலகட்டத்தில் உலக வரலாற்றில் அகராதியில் தமிழன் கூலியாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு கீழ்த்திசைநாடுகள் தென்ஆப்பிரிக்கா உள்பட பலதேசங்களுக்குத் தமிழர்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். தமிழர்களுடைய உழைப்பு சுரண்டப்பட்டு மிகப்பெரிய வானளாவிய கட்டிடங்களும், மலையகத் தேயிலைத் தோட்டங்களும், காஃபி எஸ்டேட்களும், இரப்பர் தோட்டங்களும் உலகெங்கும் உருவாக்கப்பட்டன. எனவே காலனிய காலகட்ட புலப் பெயர்வு என்பதும் தமிழர்களுடைய புலம்பெயர்வுகளுள் மிக முக்கியமானது. இந்தக் காலனியப் புலம்பெயர்வு குறித்து பாரதி 'பிஜித்தீவில் ஹிந்து ஸ்திரிகள்' என்ற கவிதையினை எழுதியுள்ளார். புதுமைப்பித்தன் 'துன்பக் கேணி' சிறுகதையில் இலங்கைக்குச் சென்று கண்டித் தேயிலைத்தோட்டத்தில் தம் உடலையும் உயிரையும் பறிகொடுத்த தென்தமிழக மக்களின் அவலநிலையினைப் பதிவுசெய்துள்ளார். அகிலன் தனது 'பால்மரக் காட்டினிலே' எனும் நாவலில் மலேசிய இரப்பர் காட்டில் தமிழக மக்களின் இரத்தம் எவ்வாறு உறிஞ்சப் பட்டது என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளார். இவையெல்லாம் இந்திய விடுதலைக்கு முந்திய மற்றும்

1970கள் வரையிலான தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள புலம் பெயர்ந்தோர் வாழ்வியல் பதிவுகள். ஆனால் எழுபதுகளில் ஈழத்தமிழர்கள் உலகெங்கும் புலம்பெயர்ந்தனர். இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஒரு கடுமையான அரசியல் நெருக்கடி காரணமாக இனவெறிவாதம் தலைதூக்கியதால் ஈழத் தமிழர்கள் உலகில் உள்ள பல பாகங்களில் புலம்பெயர்ந்து சென்றார்கள். ஏறத்தாழ ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதி களுக்கு இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தனர். குறிப்பாக ஆஸ்திரேலியா, நார்வே, ப்ரான்ஸ், கனடா, ஜெர்மனி, இலண்டன், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய படைப்புகள்தான் இன்றைக்கு உலகளாவிய நிலையில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் படைப்புகளாகப் பெரிதும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. 1970,80களில் இலங்கையில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்கள் எழுதக்கூடிய சிறுகதைகள் எத்தன்மையின, அவை எப்பொருள் பற்றியன, எவ்வாறான எடுத்துரைப்பினைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

II

இன்றைக்குப் புலம்பெயர்ந்து எழுதக்கூடிய ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் எனப் பட்டியல் போட்டால், இங்கிலாந்திலிருந்து இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் என்ற எழுத்தாளர் மிக முக்கியமான கதைகளை எழுதி வருகிறார். விமல்குழந்தைவேல் சிறந்த சிறுகதைகளை நாவல்களை எழுதிவருகிறார். பிரான்ஸ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஷோபாசக்தி, கலாமோகன், சக்கரவர்த்தி இவர்களெல்லாம் ஒரு புதியபாணியில் கதைகள் எழுதுகிறார்கள். ஆஸ்திரேலியாவில் மாத்தளை சோமு மிக முக்கியமான எழுத்தாளர். அதுபோக இன்றைக்குத் தமிழகத்தில் உள்ள வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் நார்வேயில் இருந்தபோது சில கதைகளை எழுதியிருக்கிறார். நார்வேயில் இருந்து தமயந்தி என்பவரும் சில கதைகள் எழுதியுள்ளார். வானம்பாடி டென்மார்க்கில் இருந்து எழுதி வருகிறார். கனடாவிலிருந்து எழுதிவரும் சிறுகதையாசிரியர்களுள் அ.முத்துலிங்கம் மிக முக்கியமானவர். புலம்பெயர்ந்தோர் சிறுகதைகள் என்று நாம் விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்கின்றபோது, இவர்களெல்லாம் தவிர்க்கமுடியாத படைப்பாளிகளாக இருக்கிறார்கள்.

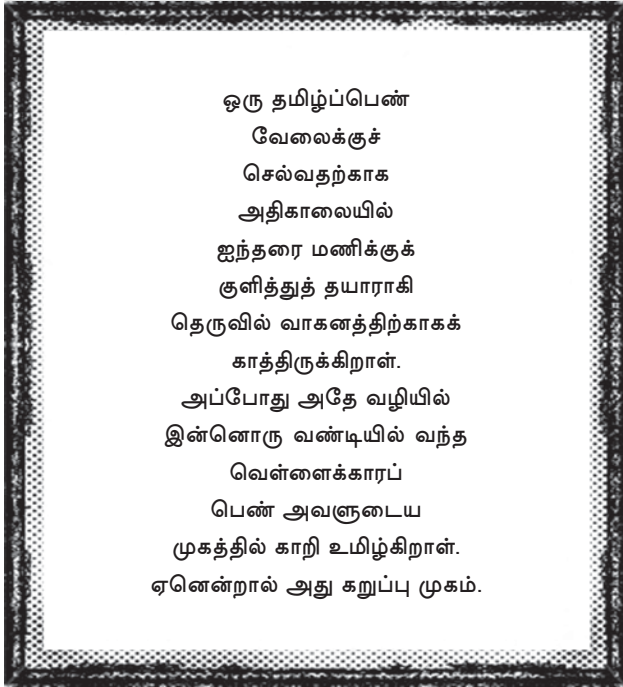
புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்பது வலியின் இலக்கியமாக இருக்கிறது. எவ்வாறு விளிம்புநிலை மக்களான தலித் மக்களின் எழுத்துகளும் பெண் எழுத்தும் வலியின் மொழியில் அமைந்து இருக்கிறதோ, அதுபோல புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமும் வலியின் மொழியில் எழுதப்பட்டதாக அமைந்துள்ளது. இந்த எழுத்தாளர்கள் கடுமையான நெருக்கடிகளுக்கு ஆட்பட்டு வெவ்வேறு நாடுகளுக்குச் செல்கிறார்கள். எனவே, வரலாற்றுத் தொடர்புடைய பூர்விகமான சொந்த நிலத்தில் இருந்து துண்டிக்கப்பட்டு வேறொரு இடத்திற்குச் சென்று தங்களுடைய புலம்பெயர்வு வாழ்க்கை அனுபவங்களை இந்தக் கதைகளில் பதிவு செய்கின்றனர்.

புலம்பெயர்ந்தோர் சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் யதார்த்தம் என்று சொல்லக்கூடிய நடப்பியல் போக்கில் கருத்து மெய்மையியல் (Realism) என்று எழுதப்பட்டு உள்ளன. ஆனால் பாரிஸில் இருந்து எழுதக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் பின்னீனத்துவப் பாணியில் எழுதுகின்றனர். குறிப்பாக கலாமோகன், சக்கரவர்த்தி போன்றோர் பின்னீனத்துவம் போன்ற புதியமுறைகளில் எழுதக்கூடிய படைப்பாளிகளாக இருக்கின்றனர். ஆனால் பெரும்பான்மையான சிறுகதை எழுத்து என்பது யதார்த்த மொழியில் வலியின் மொழியில் நேரிடையாக மக்களுக்குத் தம் வாழ்வியலைச் சொல்லக்கூடியவையாக அமைந்துள்ளன. புலம்பெயர்ந்தோர் கதைகள் முன்வைக்கக்கூடிய பொதுவான பிரச்சினைகளுள் ஒன்று,

தாயக ஏக்கம் ஆகும். அவர்கள்தம் அன்னைபூமியைப் பிரிந்து வந்து வேறொரு நிலத்தில் இருக்கிறார்கள். இன்னும் வேர் விடாமல் ஒரு புதிய மண்ணில் பதியம் போடப்பட்டு இருக்கிறார்கள். அதனால் தம்முடைய சொந்த நாட்டைப் பற்றிய நினைவுகளைப் பல கதைகளில் சொல்கிறார்கள். இரண்டாவதாக இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் பெரும்பாலும் கூலிகளாக இருக்கிறார்கள். மெத்தப்படித்தவர்களாக இருந்தாலும் கூலிஉழைப்பில் ஈடுபட வேண்டிய பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படுகிறது. அவர்களுடைய வார்த்தையில் சொல்வதானால் நிலம் கழுவும் (தரையைச் சுத்தம் செய்தல்) வேலை, பாத்திரம் கழுவும் வேலை, பேப்பர் கொடுக்கும் வேலை - இந்த வேலைகளில் தான் பெரும்பாலான புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பட்டதாரியாக இருந்தபோதும் தெருவில் இருந்து விளம்பரத் துண்டறிக்கைகள் கொடுப்பது, அடுக்குமாடி வீடுகளில் செய்தித்தாள் துண்டறிக்கை போடுவது போன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். இதில் ஆண், பெண் என்ற வேறுபாடு இல்லை. எனவே, அவர்கள் செக்கு மாடுகள் போல் உழைக்கிறார்கள். அவர்களின் உழைப்பு ஐரோப்பிய முதலாளிகளால் சுரண்டப்படுகிறது. புலம்பெயர்ந்தோர் சிறுகதைகளின் மூன்றாவது மிக முக்கியமான பாடு பொருள் நாடற்ற, வீடற்ற, வீதியற்ற அலைவுத்தன்மை. இவர்கள் நாடற்றவர்களாக - வீடற்றவர்களாக - தெருக்களில் அலைந்து திரியக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவே, அவர்களுக்கான சமூக வெளி என்பது ஒரு நிரந்தரமான வெளியாக இல்லை. நாடுகளும் வீடுகளும் தெருக்களும் இன்றி அலைந்து திரியக் கூடிய ஒரு 'மிதவைவெளி'யில் (Fluid Space) வாழ்கிறார்கள். மிதவை வெளியில் அலைந்து திரியக்கூடிய இந்தப் பிரச்சினை பல கதைகளில் பேசப்படுகிறது.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களது தேசியம் என்பதும் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகிறது. இப்போது 'நாடுகடந்த தேசியம்' என்ற கருத்து உருவாக்கப்படுகிறது. எனக்கான மொழி எது? எனக்கான தேசியம் எது? என்ற பிரச்சினை வருகிறது. இது புலம்பெயர்ந்த தமிழருடைய அடையாளம் சார்ந்த பிரச்சினைகளாக இருக்கின்றன. இதை யொட்டி எமது குழந்தைகள் எம் தாய்மொழியில் படிப்பதா அல்லது ஐரோப்பிய மொழியில் படிப்பதா என்கிற வகையான சிக்கல்கள் இவர்களுடைய கதைகளில் இடம்பெற்றிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இவை தவிர, சில கதைகளில் பாலியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. பெரும்பாலும் தனியாகப் போய் இருக்கும்போது ஒரு பக்கம் பாலியல் உணர்வே இல்லாமல் குடும்ப கஷ்டங்களில் மிகவும் சவலையாகிப் போய்விடுகிறார்கள். சில கதைகளில் இவ்வாறு போகக் கூடிய ஆண்களின் பாலியல் பிரச்சினை, தனிமனித

உளவியல் நெருக்கடி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கடைசியாக நிறுவெறி பிரச்சினை. நாம் நம்முடைய நிறம் வெள்ளையாக இருந்தாலும் அங்கு கறுப்புதான். பாகிஸ்தானியரைப் போல, அல்ஜீரியரைப் போல துருக்கியரைப்போல, ஆப்பிரிக்கரைப்போல இங்கிருந்து போகக்கூடிய தமிழர்களும் கறுப்பர்களாகக் கருதப்பட்டு தமது ஐரோப்பிய எஜமானர்களால் எப்படி நிராகரிக்கப் படுகிறார்கள் என்பது பல கதைகளில் பதிவாகியுள்ளது. எனவே, புலம்பெயர்ந்தோர் கதைகளில் இப்படி ஐந்து பிரச்சினைகள் மிக முக்கிய பிரச்சினைகளாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. மேற்சொன்னது போல தாயக ஏக்கம், நிறுவெறி, மிதவைவெளி, தேசம், மொழி சார்ந்த அடையாளச் சிக்கல்கள் இவையெல்லாம் இந்தக் கதைகளில் பேசப்பொருளாக இருக்கின்றன.

ஒரு தமிழ்ப்பெண்
வேலைக்குச்
செல்வதற்காக
அதிகாலையில்
ஐந்தரை மணிக்குக்
குளித்துத் தயாராகி
தெருவில் வாகனத்திற்காகக்
காத்திருக்கிறாள்.
அப்போது அதே வழியில்
இன்னொரு வண்டியில் வந்த
வெள்ளைக்காரப்
பெண் அவளுடைய
முகத்தில் காறி உமிழ்கிறாள்.
ஏனென்றால் அது கறுப்பு முகம்.

III

இனி புலம்பெயர்ந்தோர் சிறுகதைகளின் பொதுவான தன்மைகளைப் புரிந்துகொள்வதற்காக சில கதைகளை மட்டும் எடுத்துக்காட்டுக்களாகக் காணலாம். முதலில் மாத்தளை சோமுவின் 'முகம்' என்ற கதையைப் பார்ப்போம். ஒரே முகம் இரண்டு நாடுகளில் இரண்டு விதமான மதிப்பீட்டைப் பெறுகிறது. இக்கதையின் நாயகர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஒரு நெருக்கடி காரணமாக ஆஸ்திரேலியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்கிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் அவர் முகத்துக்கு மிகப்பெரிய வரவேற்பு இருக்கிறது. இவர் ஒரு சாதாரண குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் என்றாலும், அழகான சுருட்டை முடி, வட்டமான முகம், அவர் முகத்தின்

அழகைப் பார்த்து முடியைப் பார்த்து பல இலட்ச ரூபாய்கள் வரதட்சணையாகக் கொடுக்கிறார்கள். பெண்ணும் கொடுக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அழகான முகம் ஆஸ்திரேலியாவுக்குப் போகும்போது அங்கு யாருக்கும் பிடிக்கவில்லை. ஏனென்றால் அது கறுப்பு முகமாக இருக்கிறது. ஆக, தன்னுடைய ஊரில் அழகாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த முகம் ஐரோப்பிய நாட்டில் நிராகரிப்பதைக் கண்டு அக்கதையின் நாயகன் மனம் நொந்து போகிறான். மாத்தளை சோமு இன்னொரு கதையிலும் இந்நிறுவெறியின் கொடூரத்தைப் பற்றிச் சொல்லியுள்ளார். ஒரு தமிழ்ப்பெண் வேலைக்குச் செல்வதற்காக அதிகாலையில் ஐந்தரை மணிக்குக் குளித்துத் தயாராகி தெருவில் வாகனத்திற்காகக் காத்திருக்கிறாள். அப்போது அதே வழியில் இன்னொரு வண்டியில் வந்த வெள்ளைக்காரப் பெண் அவளுடைய முகத்தில் காறி உமிழ்கிறாள். ஏனென்றால் அது கறுப்பு முகம். மாத்தளை சோமுவின் 'சொந்த சகோதரர்கள்' என்ற கதை ஒரு ஈழத்தமிழன் வேறொரு நாட்டிற்குப் புலம்பெயர்ந்து போனபோது அவனைக் குடிஅமர்த்த ஏற்பாடு செய்கின்ற அவனது நாட்டைச் சேர்ந்த தமிழன், அவனிடமே பணத்தை ஏமாற்றுவதைப் படம் பிடித்துள்ளது.

அடுத்து குறிப்பிடப்பட வேண்டியது இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் 'றோஸா லஷ்சம்பெர்க் வீதி' எனும் கதை. இது ஜெர்மன் நாட்டில் பெர்லின் நகரத்தில் றோஸா லஷ்சம்பெர்க் தெருவில் நடக்கக் கூடிய கதை. ரோஷா லஷ்சம்பெர்க் மிக முக்கியமான ஒரு புரட்சிப்பெண்மணி. அவர் போலந்தில் பிறந்து பல நாடுகளுக்குச் சென்று, ஜெர்மனியில் வந்து மிகப் பெரிய புரட்சியை நடத்திய மார்க்சியப் பெண்ணியவாதி. அவரது நினைவாக இருக்கக்கூடிய வீதியில் ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணுக்கு நடைபெறும் துயரம் தான் இந்தக் கதை. இலங்கையில் சொந்த நாட்டில் மிகச் சுகமாக வாழ்ந்த பெண், கணவனுக்காகத் திருமணம் முடித்த இடத்திலேயே ஜெர்மன் வந்தபோது, நள்ளிரவில் ஒரு மணிக்கு எழுந்து பாலூட்டும் கைக்குழந்தையை வீட்டிலேயே போட்டுவிட்டு, பேப்பர் போடுவதற்காக சைக்கிளில் ஒன்றரை மணிக்கு றோஸா லஷ்சம்பெர்க் தெருவில் 'கொள்ளிவாய் பேய்' போல் செல்கிறாள். பல நாட்டினர்கள் திரியும் அந்தத் தெரு மிகவும் அச்சம் தருவதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆணாதிக்க சமூகத்தில் பாலியல் வன்முறை சார்ந்த அச்சம் ஒருபக்கம், சைக்கிளை வழிமறிக்கும் காமவெறியர்களிடமிருந்து தப்பினாலும் நிறுவெறி சார்ந்த அச்சம் மறுபக்கம் இருக்கிறது. ஏனென்றால் முதல் நாள் ஒரு துருக்கிப்பெண் அங்கு எரிக்கப்பட்டுள்ளார். கறுப்பர்கள் வெளியில் வர முடியாது. இப்பிரச்சினையைப் பற்றி தம்பா ஒரு அழகான கவிதை எழுதியுள்ளார். அக்கவிதை வருமாறு:

போதை ஏறிய சனிநாள் ஒன்று
மாலையோரம் ஐரோப்பிய வீதியில்
சொர்க்கம் காணும் வெண்மனிதர்கள்.

.....
கற்றுக்கொள் கறுப்பு நாயே!
சாகப் பிறந்த பன்றியே
தொழுவத்தைவிட்டு ஏன் வந்தாய் வெளியே
கறுப்பு அழிந்தால் மட்டும்
புனிதம் அடையும்.
நெற்றி பிளந்து
பிடரிதெறித்து
கொட்டிப் பரவியது இரத்தம்!

நிருபமாவின் பின்வரும் கவிதையும் இதே பிரச்சிணையைப் பேசுகிறது.

“அம்மா
நாங்கள் ஏன் அகதிகளானோம்?
என் தாய் நாடு எங்கே?
என் தாய் மொழி எது?
நாங்கள் ஏன் கறுப்பர்களாயிருக்கிறோம்?
அவர்களால் ஏன்
ஒதுக்கப்படுகின்றோம்
துருக்கித் தோழி ஏன் எரிக்கப்பட்டாள்?”

நிருபமா கவிதையில் மகள் அம்மாவைப் பார்த்து கேட்கக்கூடிய கேள்வி ‘றோஸா லஷ்சம்பெர்க் வீதி’ கதையில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். சொந்த நாட்டிலிருந்து உயிருக்குத் தப்பிய இவர்களின் உயிர்ப் போராட்டம் புலம்பெயர்ந்த நாட்டிலும் தொடர்கிறது. இக்கதையின் தலைவி சுமதி ‘சட்டியிலிருந்து நெருப்பில் விழுந்தது மாதிரி’ தன் நிலையை உணர்கிறாள்.

வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் ‘செக்கு மாடு’ என்ற கதையில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் ஐரோப்பியநாடுகளில் பேப்பர் போடக்கூடியவர்களாக கூலித்தொழிலாளிகளாக அலைந்து திரிகிறார்கள் என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளார். அதேபோல வானம்பாடி எனும் எழுத்தாளர் ஜெயபாலன் வாழ்ந்த நார்வே நாட்டு ‘ஓஸ்லோ’ நகரத்தில் இருந்து எழுதிய ‘வேப்பம்பூ’ என்ற கதையும் குறிப்பிடத் தக்கது. இந்தக் கதையில் தாயின் தாலியை விற்று தங்கைகளின் திருமணத்திற்காக நார்வே வந்த ஒருவன் சொந்த நாட்டைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அவருடைய தங்கை அங்கிருந்து வேப்பம்பூ கலந்த வெங்காய வடகத்தை அனுப்பி வைப்பதாக கதையில் சொல்லப்படுகிறது. இதேபோல வான் நிலாவின் ‘அன்னைபூமி’ என்ற கதையில் புலம்பெயர்ந்த குழந்தைகள் யாழ்ப்பாணம் போய் வீட்டுக் கிணற்றில் கல்போட்டு விளையாடுவதாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

புலம்பெயர்ந்த தேசங்களில் முறையான நுழைவுரிமை, கடவுச்சீட்டின்றி, ஈழத்தமிழர்கள் படும் இன்னல்களும் பல சிறுகதைகளில் பதிவாகியுள்ளன. மறைந்து வாழ்தல், தப்பிச் செல்லுதல் ஆகிய நிலைகளில் அவர்கள் படும் துயரங்கள் வேதனைகள் அளவிடற்கரியன. ஜெர்மனியிலிருந்து கனடாவிற்கு அமெரிக்கக் கறுப்பன் ஒருவனின் கடவுச்சீட்டில் தப்ப முயன்று நடுவானில் விமானம் வெடித்துச் சிதறி இறக்கும் தமிழன் ஒருவனின் அவலநிலையை பார்த்திபன் ‘தெரியவராதது’ என்ற கதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கலாமோகன் பாரிஸ் நகரத்திலிருந்து எழுதக்கூடிய எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர். தொடர்ந்து எழுதக்கூடியவர். அவருடைய ‘மூன்று நகரங்களின் கதை’ மிக முக்கியமான கதை. புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கையினுடைய அலைவு நிலையை - மிதவை நிலையின் - அவலத்தை அனுபவத்தைச் சொல்லுவதுதான் மூன்று நகரத்தின் கதை. இந்தக் கதையின் நாயகன் பாரிஸ் நகரில் இருக்கிறான். அவனுக்கு ஒரு தந்தி வருகிறது. அவன் அப்பா இறந்துவிட்டார். அது உண்மையா என்று தெரிந்துகொள்ள அவனுடைய கிரட்டி கார்டை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு ஃபோன் பூத்துக்குச் செல்கிறான். அவனுடைய மாமாவுக்குப் பேசுகிறான். அவனுடைய மாமா வெளியில் போயிருக்கிறார். ஒருமணிநேரம் கழித்து வருவார். அவன் ஒரு பீர் சாப்பிட்டு வந்து திரும்பவும் ஃபோன் பேசறான். அவனுடைய மாமா பேசுகிறார். ‘நல்லாதான் இருந்தார். திடீரென்று விழுந்தார், இறந்தார். நீ உடனே காசு அனுப்பிவை.’ காசு காசு என்றவுடன் அவனுக்கு நினைவு வருகிறது. நான் எப்படி இந்த ஊருக்கு வந்தேன். இந்த உடல் காசால் ஆனது. என்னுடைய முதல் நகரம் யாழ்ப்பாணம். யாழ்ப்பாணத்தில் நான் பட்டதாரி ஆனேன். வேலை கிடைத்து கொழும்புக்குப் போனேன். கொழும்பு என்னுடைய இரண்டாவது நகரம். அந்த இரண்டாவது நகரத்தில் வேலை கிடைத்து வாழ்ந்த போது நான் கொடுமையாக வேட்டையாடப்பட்டு மீண்டும் முதல் நகரத்திற்கு துரத்தப்பட்டேன். முதல் நகரத்திற்கு அகதியாக வந்தபோது, என்னுடைய வீட்டில் எனக்கான ஈமச்சடங்குகள் நடத்தப்பட்டு இருந்தன. அங்கு இனக்கலவரத்தில் இறந்துவிட்டேனென எல்லாச் சடங்குகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. செத்த வீட்டில் நான் சென்று பார்க்கும் போது என் நிலைமை எப்படி இருக்கும். வேறு வழியில்லாமல் மீண்டும் நான் உயிர்பிழைத்துவிட்டேன் என்று சொல்லி எல்லாக் கோயில்களிலும் பூசை செய்தனர். என்னை எப்படி யாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்று அங்கும் இங்கும் கடன் வாங்கி, என்னைப் பாரிசுக்கு அனுப்பிவைத்தனர்.

எனவே இந்த உடல் வெறும் உடல் அல்ல; காசாலான உடல். நான் பாரிஸ் நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாலும் நான் மூன்று நகரங்களில் வாழ்ந்து இருக்கிறேன். ஆனால், எனக்கு எந்த நகரமும் சொந்தமில்லை. என்னுடைய நான்காவது நகரம் எது என்பது கேள்விக் குறியாக இருக்கிறதென இக்கதை முடிகிறது. கலா மோகன் 'நிஷ்டை' தொகுப்பிலுள்ள இன்னொரு மிக முக்கியமான கதை 'தெரு' என்பதாகும். தெருக்களைப் பற்றி விவரணையாக கதை தொடங்குகிறது. கதையின் நாயகன் சிறுவயதில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோது தெருக்களில் நாய்களைப் பிடிக்கிறார்கள். நாய்களைப் பிடிப்பதைப் பற்றிய நினைவு வரும்போது, அதைப்போல் நானும் ஒரு தெருநாய்போல்தான் இருக்கிறேன் என தெருவில் அலையும் நாயகன் உணர்கிறான். பகலில் ஒரு ரெஸ்டாரண்டில் வேலை பார்த்துவிட்டு, வீடு இல்லாததால் இரவில் தெருத்தெருவாக சுற்றிப் பொழுதைக் கழிக்கிறான், கதைத்தலைவன். பகலில் சுழுகமாக இருக்கும் அந்தத்தெரு இரவில் அச்சம் தருவதாக இருக்கிறது. அந்தத் தெருவில் இரவில் நடந்து போகும்போது வேசிகள் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள், வெவ்வேறு நாட்டு வேசிகள். அவர்களில் பலர் ஏற்கனவே பார்த்தவர்கள். இப்போது மாறியிருக்கிறார்கள். பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படியே நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறான். தூங்காமல் நடந்து நடந்து, எங்கேயும் படுக்காமல் பொழுது விடிந்து காலையில் வரும்போது, அங்கு பிரெஞ்சு விடுதலை இயக்கத்தைச் சார்ந்த பெண்மணிகள் 'தெரு' என்ற பத்திரிகையைக் கையில் வைத்து விற்கிறார்கள். அதனை அவன் வாங்கிக்கொண்டு, தான் வேலைபார்க்கும் உணவகத்திற்குச் செல்கிறான். ஆக நாடுகளும் வீடுகளும் சொந்தமில்லாமல் ஒரு மிதவை வெளியில் இருக்கக் கூடிய மனிதனின் வாழ்க்கையைத் தான் கலாமோகன் இக்கதையில் சொல்லியிருக்கின்றார். அவரது 'இரா' என்ற கதை, 'குளிர்' என்ற கதை இவையெல்லாம் பாலியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பேசுகின்றன. தனிமனிதனின் உளவியல் பிரச்சினை எப்படிப் பாலியல் சார்ந்து அவனை அலைக்கழிக்கின்றன. அதே போல 'நிஷ்டை' என்ற கதை, படைப்புமனம் சார்ந்த பிரச்சினையைப் பேசுகிறது. இதில் ஒரு முக்கியமான ஒரு விவாதம் முன்வைக்கப்படுகிறது. இயக்கத்தைக் கட்டுவது என்பது தனிமனித உளவியல் சிக்கல்களை, பாலியல் சிக்கல்களை மறைத்துவிட்டு சாத்தியமா என்ற ஒரு கேள்வியை முன்வைக்கிறது. எதை எழுதுவது? தனிமனிதனின் போராட்டத்தைக் காட்டுவதுதான் படைப்பா? ஒரு தனிமனிதனுடைய உளவியல் பிரச்சினைகளை, அவனுடைய பாலியல் பிரச்சினைகளைச் சொல்லுவது படைப்பு இல்லையா என்று கதையை

முடிப்பார். விவாதம் போன்று 'நிஷ்டை' என்ற கதை நீண்டு செல்கிறது.

கடைசியாக சக்கரவர்த்தியைக் குறிப்பிடவேண்டும். சக்கரவர்த்தியின் 'யுத்தத்தின் இரண்டாம் பாகம்' என்ற கதைத் தொகுப்பு முக்கியமானது. இந்தத் தொகுப்பில் ஈழத்தில் உள்ள பிரச்சினைகள், சகோதரர்க்குழுக்களில் உள்ள கருத்துவேறுபாடுகள், புலிகளுக்கும் இஸ்லாமியர்களுக்கும் உள்ள முரண்பாடுகள் இதுபோன்ற பல பிரச்சினைகளை அவர் பேசியுள்ளார். ஆனால், அதே நேரத்தில் அவர் சொல்லக்கூடிய கதையினுடைய எடுத்துரைப்பியல் முறை என்பது புதுமையானது. கலாமோகனைப் போல் இவரும் ஒரு புதிய மொழியில் புதிய எடுத்துரைப்பியலைக் கையாளுகிறார். குறிப்பாக ஒரு கதையை

நகரத்திற்கு அகதியாக வந்தபோது,

என்னுடைய வீட்டில்

எனக்கான ஈமச்சடங்குகள்

நடத்தப்பட்டு இருந்தன.

அங்கு இனக்கலவரத்தில்

இறந்துவிட்டேனென

எல்லாச் சடங்குகளும்

செய்யப்பட்டிருந்தன.

செத்த வீட்டில் நான் சென்று பார்க்கும் போது

என் நிலைமை எப்படி இருக்கும்.

வேறு வழியில்லாமல் மீண்டும்

நான் உயிர்பிழைத்துவிட்டேன் என்று சொல்லி

எல்லாக் கோயில்களிலும் பூசை செய்தனர்.

விக்ரமதித்தனுக்கும் முருங்கை மரத்தில் ஏறும் வேதாளத்திற்கும் இடையே நடைபெறும் உரையாடல் முறையில் எழுதியுள்ளார். ஒரு தமிழ்ப்பெண் ஒரு சிங்கைப் படையினரால் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்படுகிறாள். பிறகு அவள் அங்கிருந்து தப்பித்து இந்தியாவுக்கு வரும்போது அங்குள்ள ஒரு ஏஜெண்ட் அவளைப் பாலியல் வன்முறை செய்கிறான். திரும்பி அவள் வேறு நாட்டிற்குத் தப்பிச் செல்லும் ஒவ்வொரு சுட்டத்திலும் பாலியல் பலாத்காரம் செய்யப்படுகிறாள். இப்போது அவளுக்குக் குழந்தை பிறக்கிறது. அந்தக் குழந்தைக்கு அப்பா யார்? இதுமாதிரியான ஒரு கேள்வியை வேதாளம் விக்ரமதித்தனைக் கேட்பது போல ஒரு புதிய பாணியில் இக்கதையை எழுதியிருக்

கிறார். சக்கரவர்த்தி, கலாமோகன் ஆகியோர் கதைகள் வழக்கமான புலம்பெயர்ந்தோர் கதைகளினுடைய யதார்த்தமொழியில் அமையாமல், அவை புனைவின் மொழியிலும் ஒருவிதமான 'மாந்திரீக யதார்த்தவாதத் தன்மையில் அமைந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களின் மேற்கத்திய நாட்டு புகலிட அனுபவங்களைப் போன்று, தாய்த் தமிழ் நாட்டிலிருந்து குவைத் போன்ற அரேபிய பாலைவன நாடுகளுக்குச் செல்லும் நமது இஸ்லாமிய இளைஞர் களின் புகலிட அனுபவங்களும் மிகக் கொடுமையாக இருக்கின்றன. இதனை மீரான் மைதீன் தனது 'மஜ்னூன்' என்ற சிறுகதையிலும் 'அஜ்னபி' என்ற நாவலிலும் ஆழமாகச் சித்திரித்துள்ளார். 'மஜ்னூன்' சிறுகதை அப்போது தான் திருமணமான இசுலாமிய இளைஞன் ஒருவன் முறையான நுழைவுரிமைச் சீட்டின்றி அரபு நாட்டிற்குச் சென்று அகதியாக அலைந்து திரிந்து உயிர் பிழைப்பதற்காகக் குப்பை லாரியில் குப்பையாகக் கிடந்து வெளியேறியதை, அரபி முஸ்லீம்கள் தம்மைச் சுயமாக (Self)வும் பிற நாட்டு முஸ்லீம்களை 'மற்றமை' (other)களாகவும் காணும் போக்கின் அவலத்தை இந்நாவல் படம்பிடித்துள்ளது. புலம்பெயர்ந்தோர் சிறுகதை என்பது இன்றைக்குத் தமிழில் ஒரு புதிய

வரவாகவும் வேறு எந்த மொழிக்கும் - எந்த ஒரு இனத்திற்கும் இல்லாத - ஒரு சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அதே நேரத்தில் உலகின் பல பகுதிகளில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் சொல்லவொண்ணா இன்னல்களைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள் என்பதை இக்கதைகள் வலியின் மொழியில் பதிவு செய்துள்ளன.

1. கலாமோகன், நிஷ்டை, (புகலிடச் சிறுகதைகள்) எக்ஸில் வெளியீடு, பிரான்ஸ், ஏப்ரல் 1999, முதற் பதிப்பு.

2. கலாநிதி செ.யோகராசா, ஈழத்து நவீன கவிதை, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2007.

3. எஸ்.வி.இராசதுரை, அ.மார்க்ஸ் முதலியோர் (ப.ஆ.), புலம்பெயர்ந்த தமிழர் நல மாநாடு சிறப்புமலர், நிறப்பிரிகை வெளியீடு, 1994.

4. சு.குணேஸ்வரன், அலைவும் உலைவும், திணைப்புனம் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம், முதற்பதிப்பு, செப்.2009.

5. மாத்தளை சோமு, மாத்தளை சோமுவின் சிறுகதைகள், தொகுதி-2, இளவழகன் பதிப்பகம், சென்னை, ஜூலை 2003.

அஞ்சலி

மொழி வளமையும்
கவித்துவமும்கொண்டு
உணர்வின் அடியாழத்திலிருந்தெழுந்த
அற்புதக் கவிதைகளைத் தமிழுக்குத்
தந்தவரும் கவிதைக்கான
இயல் விருதுபெற்றவருமான
கவிஞர் குமரகுரபரனின் மறைவுக்கு
'நியூ செஞ்சரியின் உங்கள் நூலகம்'
ஆழ்ந்த இரங்கல்களைத்
தொரிவித்துக்கொள்கிறது.

நவீனத் தமிழிலக்கிய வெளியில்
கவிதைத்தளத்தில் குறிப்பிடத்தக்க
பங்களிப்பை வழங்கிய கவியாளுமை
குமரகுரபரனின் கவிதைகள் கால
வரையறைகளைக் கடந்து நிற்பன.

வெளிவந்து விட்டது....

KAAYYA TAMIL (QUARTERLY) JULY - SEPTEMBER 2016
Regd No. - TN TAM - 8042 / 43610

காவ்யாவின் சிறப்பு பதிவுகள்

<p>பாரதிதாசன் கவிதைகள் 1</p> 	<p>பாரதிதாசன் கவிதைகள் 2</p> 	<p>பாரதிதாசன் கவிதைகள் 3</p> 	<p>பாரதிதாசன் கவிதைகள் 4</p> 	<p>பாரதிதாசன் கவிதைகள் 5</p> 	<p>பாரதிதாசன் கவிதைகள் 6</p> 	<p>பாரதிதாசன் கவிதைகள் 7</p> 	<p>விந்தன் கதைகள்</p> 	<p>விந்தன் கதைகள்</p> 	<p>விந்தன் கதைகள்</p> 	<p>விந்தன் கதைகள்</p> 	<p>விந்தன் கதைகள்</p> 	<p>விந்தன் கதைகள்</p>
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	--	--

தொடர்புக்கு : 044 - 23726882 / 98404 80232

KAAYYA TAMIL ISSN 2277 - 9221

மலர்-5 இதழ் 3
விசை ரூ.100

காவ்யா தமிழ்

19 ஆவது
ஜூலை - செப்டம்பர்

கலை, இலக்கியம், பண்பாட்டு பன்னாட்டுக் காரணங்களால்

விந்தன்
100
சிறப்பு இதழ்

- மத்தியம் கொட்ட - பிரமலதா சிறுகதை அடையா - தேவலங்கு சிறுகதை
- மா.அரங்கநாதன் உமாதேவி மு.இளங்கோவன்
- மற்றும் 20 பேரின் கட்டுரைகள்

 <p>விந்தன் நம்முடைய</p>	 <p>இறைவியரின் மூம் நாள் சுத்து</p>	 <p>விமர்சனம் விந்தனின் கதை வசனத்தில்</p>	 <p>கண்ணாடிகள்</p>
--	--	--	---

தமிழ்ச்சூழலில் விக்ரமாதித்யனின்
படைப்புகளுடன் சேர்த்து
அவரது வாழ்வனுபவமும்
உற்று நோக்கத்தக்கது.
அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக
அவர் பன்முகப் படைப்பாளியாக
வாழ்ந்ததைவிடவும்
பொருள்வயின் பிரிவாகவும்,
வேறு பல நொய்மைகளாலும்,
அவமானங்கள் மற்றும்
நிராகரிப்புகளாலும், ஆழ்மனத்
தேடல்களுக்காகவும் இந்தியாவின்
பல்வேறு திசைகளுக்கும்
இலக்கோடும் இலக்கற்றும்
அலைக்கழிந்த அவரது
ஐம்பதாண்டு அனுபவங்களின்
தொகுப்பு 'காடாறு மாதம்
நாடாறு மாதம்' என்ற
தலைப்பில் நக்கீரன் வெளியீடாக
வெளிவந்துள்ளது.

இன்றளவும் அவர் எந்நிலையிலும்
தன் அவலமான இருப்பு குறித்து

இதழ்நாள் நாயுள் அழர்
- இது ஶோட்டோ அயுட்தாள்
(விக்ரமாதித்யனின் 'காடாறு மாதம் நாடாறு மாதம்'
கட்டுரைகளை முன்கவத்து...)

ஜி.சரவணன்

பரிகாசங்கொண்டதில்லை
என்பது அவரையறிந்த
பலரும் அறிந்திருக்கலாம்.
அவரும் கைலாஷ் சிவனும்
திருநள்ளாறு சனீஸ்வரன்
கோவிலுக்குச் சென்று அங்கேயே
தங்கி வருகிற பக்தர்களிடம்
யாசகம் வாங்கிச் சாப்பிட்டு
விட்டுத் திரும்பும் வழியில்
எங்கள் ஊருக்கு வந்திருந்தனர்.
அப்போது சிரிப்பும் கேலியு
மாகவும், பக்திபூர்வமான
பரிகாரமாகவும் அதனைப் பற்றி

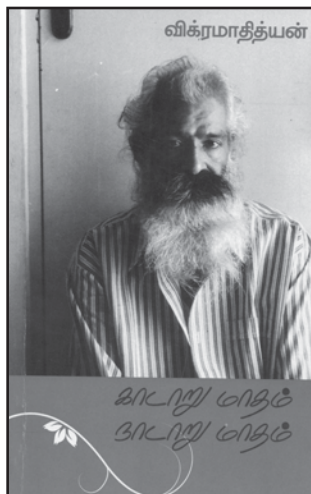
• அவர் நிகழ்த்திய உரையாடல்
• இன்றளவும் ஒரு சித்திரமாகக்
• கண்முன் விரிகிறது.
• எப்போதும் ஏதாவதொரு
• பயணத்திட்டத்துடனிருக்கும்
• அவரது பயணங்களையும்
• நோக்கங்களையும் முன்வைத்து
• தொடர்ந்து இயங்கியும்
• எழுதியும் வரும்
• அவர், தன் வாழ்வில் தான்
• கண்டடைந்ததாகக் கூறும்
• இவ்வரிகளில் யதார்த்தத்தில்
• தன்னை நிலைநிறுத்திக்
• கொள்கிறார்.

“ஒட்டுமொத்த இந்தியாவிலுமே என் வாழ்வனுபவத்தில் நான் கண்டது, இல்லாதவனுக்கு எதுவுமே கிட்டாதுதான், இருப்பவனுக்குதான் எல்லாமே, பின்னே, ஜனநாயகம், சோசலிசம் என்பனவெல்லாம் சும்மா பேச்சுக்குத்தான். இன உணர்வு, மொழி உணர்வு என்று சொல்வதெல்லாம் இந்திர ஜாலம்தான், இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் என்ன ஆகும், ஆகவேண்டியது ஆகும் காலத்தில் ஆகாமல் போகாது.” (126)

ஜம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னதாக தனது தொடக்கப் பள்ளி நாட்களைய அவரது நய்ச்சியமான வாழ்க்கைப் பாடுகளிலிருந்தே நூல் தொடங்குகிறது. பால்யகால நிலக்காட்சிகளையும் மனிதர்களையும் தனது கவித்துவமிக்க நடையில், 1963 - 64ஆம் வருடத்தில் சிதம்பரம் சீர்காழி சாலையில் கிழக்கே மகேந்திரபள்ளி போகிற பாதையில் மாதரவேளூரில் தொடங்கப்பட்ட பள்ளியின் அறிமுகம்.

“ஊருக்கு வடக்கே ஆறு, அதற்கும் முன்னதாகவே வாய்க்கால், கிழக்கே மாதலீஸ்வரர் கோயில், மேற்கே பெருமாள் கோயில், தெற்கே பள்ளிக்கூடம், சுற்றிச் சூழவும் வயல், மின்சாரம் கிடையாது, பேருந்து விடவில்லை, வண்டி, சைக்கிள் வரும் போகும். கீற்றுக் கொட்டகையில் பள்ளி. அக்ரஹாரத்தில் ஒரு வீட்டில் தங்கிக்கொள்ள வேண்டும், காலையில் நொய்க்கஞ்சி அல்லது பழையது. மதியமும் இரவும் சோறு. ஏதாவது ஒரு குழம்பு கறி மோர். பிள்ளைகள் ஏதும் தவறு செய்துவிட்டால் பள்ளியின் அதிகபட்ச தண்டனை ‘மீல்ஸ் கட’ அதாவது தவறு செய்தவர்களுக்கு உணவு கிடையாது.” (ப.13)

இப்படித் தொடங்கும் அவரது கல்விப்படிப்பு யாசிப்பு வகையிலாகவே அமைந்துவிட்டதை முதல் மூன்று கட்டுரைகளிலும் தொடர்வதைக் காண முடிகிறது. இடையில் ஐந்தாண்டு பள்ளிப்படிப்பை நிறுத்திவிட்டு சுண்டல் வியாபாரம் செய்வது, வயலில் பருத்தி எடுப்பது என்றிருந்தபின் மேற்கு மாம்பலம் மாநகராட்சிப் பள்ளியில் மீண்டும் படிப்பைத் தொடர்ந்ததைப் பற்றி,

விக்ரமாதீத்யன்

காடாறு மாதம்
நாடாறு மாதம்
விக்ரமாதீத்யன்
வெளியீடு: நக்கீரன்
105, ஜானி ஜான்கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14
விலை: ₹ 90.00

“பெருந்தலைவர் காமராஜர் கொண்டுவந்த இலவசக் கல்வியும் மதிய உணவுத் திட்டமும் தாம மறுபடியும் கல்வியைத் தொடர வைத்தன. இவை இரண்டும் இல்லையென்றால் எப்படி வாழ்ந்திருப்பேனோ, தெரியாது, நிச்சயம் பாமரனாகத்தான் இருந்திருப்பேன், என் வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றியமைத்த நல்வாழ்வுத்திட்டங்கள் அவை.”
“...காலையில் இட்லி விற்றுவிட்டு வரவேண்டும், பழைய மாம்பலம் எல்லையம்மன் கோவில்

தெருவிலிருந்து புறப்பட்டு மேட்டுப்பாளையம் ஜாபர்கான் பேட்டை வரை போய்விட்டு வருவதற்குள் ஒன்பது மணிக்கு மேலாகிவிடும். அநேகநாட்கள் வகுப்பு ஆரம்பித்த பிறகுதான் செல்லும்படியாகும்.” (ப.38)
எனப் பதிவு செய்கிறார்.

வேலையில்லை, காசில்லை, வேறு வழியேயில்லை என்ற நிலையிலும் பெரும்பாலான கட்டுரைகள் விக்ரமாதீத்யனின் நெகிழ்ச்சியான அன்பை மொழிகின்றன. அப்பா அம்மா அத்தை மாமா இவர்களோடு ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள், தமிழறிஞர்கள் எனப் பலரோடு விக்ரமாதீத்யன் கொண்டிருந்த உறவும் அவர்கள் உவந்தளித்த ப்ரியமும், இலவசமாக அவருக்கு வாசிக்கக் கிடைத்த புத்தகங்களைப் பற்றியும் அவர் எழுதியிருப்பவை மனச்சுமை தருபவை.

பல்வேறு பத்திரிகை அலுவலகங்களில் அவர் பணியாற்றியதைப் பற்றிய அனுபவக் கட்டுரைகள் ஏராளமான புதிய தகவல்களை உள்ளடக்கியவை. இந்துமதியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த ‘அஸ்வினி’, நா.காமராசன் நடத்திய ‘சோதனை’ மற்றும் இளவேனிலின் ‘கார்க்கி’ இதழ்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் ரசமும் கனமுமானவை.

எண்பதுகளில் எழுதத் தொடங்கிய அநேக படைப்பாளிகளுக்கு முதல் புத்தகம் போட்ட ‘அன்னம்’ பதிப்பக மீராவைப் பற்றிய முக்கியமான நினைவுகளை உள்ளடக்கிய கட்டுரையும், திட்டமிட்டபடி எடுக்கப்படாத ‘தனுஷ்கோடி’ ஆவணப்படம் குறித்த கட்டுரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவை.

‘நித்ய கண்டம் பூர்ணாயுசு’ என்பதாக பதிப்புத் துறையும் பத்திரிகைத் துறையும் இருந்த எழுபதுகளின் காலக் கட்டத்தில் எளிய நிலையிலிருந்த பல கலைஞர்கள் எப்படியெல்லாம் இன்னல்களுக்கு ஆளாக நேர்ந்தது என்பது பலவிடங்களில் பதிவாகியுள்ளது. அவற்றில் வண்ணநிலவனும் தஞ்சை பிரகாசம் வேலைதேடி அலைந்த குறிப்புகள் துன்பத் தருபவை.

இந்துமதியை ஆசிரியராகக் கொண்ட ‘அஸ்வினி’ இதழ் குறித்தவற்றில் இன்றைய முதல்வர் ஜெயலலிதா எழுதிய தொடர்கதைகள் வெளிவந்த தகவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

நிரந்தரமற்ற பத்திரிகை வேலையே தனது குடும்ப வாழ்வின் அலங்கோலத்துக்குக் காரணமாக அமைந்து விட்டதாக விக்ரமாதியன் இப்படி முடிவு கொள்கிறார்.

“பத்திரிகையை நிறுத்திவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். யாருமே இல்லை மாடியில். மனைவியிடம் சொல்வதா வேண்டாமா என்றுதான் யோசனை ஓடியது. அதற்கு முந்தைய ஆண்டில்தான் ‘விகிட்டர்’ வேலையை விட நேர்ந்தது. வீட்டில் என்மீது நம்பிக்கை வைக்கமுடியாமல் போனதற்கு இவையே ஆரம்பமாக இருந்தன.” (ப.48)

காசி, கல்கத்தா, கேரளத்துக் கண்ணகிக்கோயில் களோடு திருப்பங்கூர் தொடங்கி தமிழகக் கோவில்கள் வரை கணக்கின்றி அவர் பயணித்த கோவில்களின் தரிசனங்களும் மகத்துவங்களும் பதிவாகியுள்ளன. அவற்றில் காசிப் பயணம் வேறுபட்ட அனுபவம். புசைப்படக் கலைஞர்களுக்கு பொக்கிஷமாகக் காட்சி யளிக்கும் காசி எனக் குறிப்பிடும் விக்ரமாதியன், பிஸ்மில்லாகான் இறந்த பிறகு அவரது இல்லத்துக்குச் சென்று நினைவில் மருகி உருகுமிடம் துயர இசையின் அலாதியான தருணம். திகட்டுமளவு ஆன்மீக மகத்துவங்களைப் பேசும் கட்டுரைகளுக்கிடையே ‘தந்தை பெரியார் பேசுகிறார்’ என்ற கட்டுரையில் பெரியாரைப் பற்றிய தெளிவான பார்வை இடம் பெற்றிருப்பது விக்ரமாதியனின் விசேசமான அடையாள மன்றி வேறில்லை.

“தமிழினம் கிடந்த கிடையிலிருந்து உசுப்பி எழு வைத்த தலைவர் அவர். வணக்கத்துக்குரிய வன்றொண்டர்.

நான் அறிவுஜீவியல்லன். உணர்வுவழிப்பட்ட கவிஞன். என்னதான் ஆன்மீகமாக இருக்க முயன்றாலும் ஜோதிடமெல்லாம் சுற்றுத் தேர்ந்தாலும் இன்னமும் உள்ளம் விரும்புவதையே கையில் எடுத்துக்கொள்கிறேன். பெரியார் மீதான பிரியமும் இவ்விதம் வந்ததுதான்.

இன்றைய தமிழ்ச்சமுசத்தில் ஐயா அவர்கள் இல்லாத வெற்றிடம் வெளியரங்கமாகவே புலப் படுகிறது.” (ப.118)

சென்னையில் ஹோட்டலிலும் குற்றாலத்தில் பொருட்காட்சியிலும் வேலை பார்த்த அனுபவங்களைப்

பகிர்ந்திருக்கும் கட்டுரைகள் ஒரு எளிய படைப்பாளியின் துயரத்தை விழுங்கிச் செறித்தவை. ஒரு கலைஞனுக்கு இப்படியெல்லாம் நேரவேகூடாது எனச் சொல்லத் தக்கவை.

நவீன இலக்கியத்திலிருந்து சற்றே விலகிச் செயல் பட்ட இன்குலாப், இளவேனில், நா,காமராசன் எனப் பலருடனும் பழகிய அனுபவங்களில் தனித்துவமான அவர்களின் குணநலன்களை வியந்தோதி எழுதியிருக்கிறார். (தன்னைப் பற்றிய ‘ஆன்ட்டி கம்யூனிஸ்ட்’ என்ற இளவேனிலின் விமர்சனம் உட்பட).

தொடர்ந்து வாசிக்கவியலாமல் அங்கங்கே மூடி வைத்துவிட்டு அசாதாரண நிலைக்கு வாசகனைக் கொண்டு செல்லும் காட்சிகளும் மனிதர்களும் கவித்துவமாகக் கண்முன் நிழலாடுவதைத் தவிர்க்கயியலவில்லை. தன் படைப்பின் மீது மட்டுமே தீராத நம்பிக்கையும், சக மனிதர்களின் மீதான அன்பையும் மட்டுமே சாகவதமாகக்கொண்ட ஒரு எளிய படைப்பாளியின் துயரத்தையும் வாழ்வின் மீதான ஏக்கத்தையும் தவிப்பையும் அழுத்தமாக உணர்த்திச் செல்வது இந்நூலின் மையமான கலையம்சம். அச்ச வடிவமைப்பில் இன்னும் கொஞ்சம் கவனமெடுத்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

புத்தகத்தின் நிறைவாக விக்ரமாதியன் இப்படியெழுதுகிறார்.

“வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை வீணடிக்கும் படியே நேரிட்டிருக்கிறது எனக்கு. குழந்தை உழைப்பாளனாக, வேலை தேடி அலைபவனாக, உணர் சுற்றுகிறவனாக, ப்ருப் ரீடராக, அதிரடி அரசியல் பத்திரிகைக்காரனாக, ரீ ரைட்டராக, காசு பணம் கைப்பற்ற பிரயத்தனப்படுகிறவனாக, நிதியுதவி வேண்டி நிற்பவனாக, இந்தச் சள்ளைகள் ஏற்படுத்தும் வெறுமையைப் போக்கடிக்க மிடாக்குடியனாக எவ்வளவோ காலம் விரயமாயிருக்கிறது.” (ப.142)

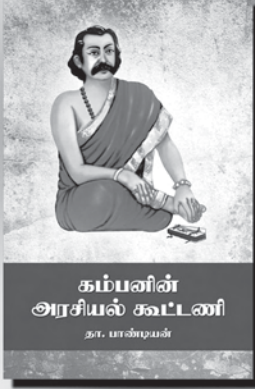
‘வீணடித்து வீணடித்து வெகுமானம் அதிகம்’

எனச் சொல்லும் விக்ரமாதியன் அநேகம் பேர் கண்டிராத கேட்டிராத அனுபவங்களுக்குச் சொந்தக் காரர். அவ்வகையில் குறைந்த அளவாகவே இந்நூலில் பதிவு செய்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

பெரும் அனுபவசாலிப் படைப்பாளி கொஞ்சம் போலச் சொல்லியிருப்பதை நோக்குகையில் இத் தொகுப்பில் விக்ரமாதியன் எழுதியிருக்கிற ‘புரசை கண்ணப்பத் தம்பிரானைப் பற்றிய கட்டுரை’யில் வரும் அவரது வரிகளே இந்நூல் குறித்த நமது அபிப்பிராயமாகவும் பொருந்திப் போகிறது.

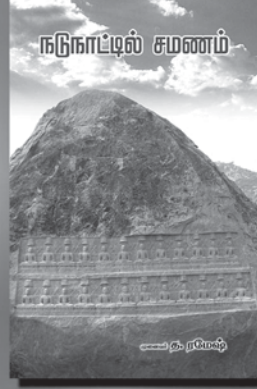
“அமிழ்த்ததைக் குவளை குவளையாகப் பருகவேண்டும் என்பது இல்லையே உள்ளங்கையளவு கிட்டியதே போதாதா” (ப.49).

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸின் புதிய வெளியீடுகள்

கம்பலின்
அரசியல் கூட்டணி
நா. பான்முயல்

விலை : ₹ 140/-

நடுநாட்டில் சமணம்

— டாக்டர் ரமணி —

விலை : ₹ 225/-

ஆட்சிமுறை

— ஒரு பார்வை —

— ந. முருகேசன் —

விலை : ₹ 230/-

இலக்கியமும் சமூகமும்
சில பார்வைகள்
— டாக்டர் அ. சாமிராசு —

விலை : ₹ 120/-

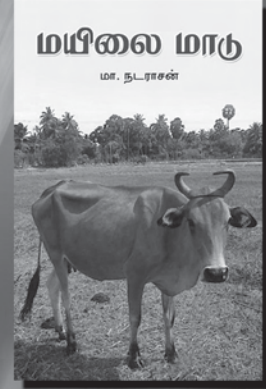
விலை : ₹ 150/-

சக்தித் தாண்டவம்
(பிரதானக் கவிதைகள்)

— கவிதைகள் —
— மரு.ப. அழகர்சாமி —

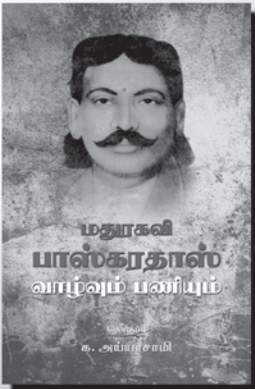
விலை : ₹ 140/-

மழிலை மாடு

— மா. நடராசன் —

விலை : ₹ 80/-

மதுரகவி
பாஸ்கரதாஸ்
வாழ்வும் பணியும்

— கவிதைகள் —
— க. அய்யங்கார் —

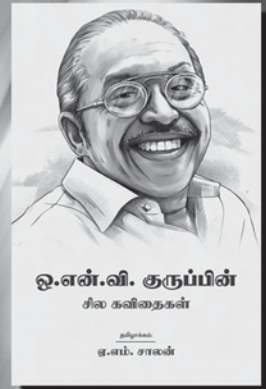
விலை : ₹ 70/-

திரவு

— கலைச்செல்வி —

விலை : ₹ 140/-

ஓ.என்.வி. குருப்பின்

சில கவிதைகள்

— கவிதைகள் —
— ஜ.எம். சாலன் —

விலை : ₹ 60/-

NCBH நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
போன்: 044-26241288, 26251968, 26258410 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.com

ஆன்றோர்

ஒரு ஆவணப்படக்கலைஞரின் நிறைவுறாப் பயணம்

ஹெச்.ஜி.ரகுல்

ஆவணப்பட இயக்குநர் ஆன்றோவை ஒரு சில மாற்றுத்திரை திரையிடல் நிகழ்ச்சிகளில் சந்தித்திருக்கிறேன். கலை இலக்கியப்பெருமன்றம், கீற்று வெளியீட்டகம் நடத்திய திரைவிழாக்கள் அவை. தமிழகத்தின் ஆவணப்பட வரலாற்றில் துரும்பர்கள் எனப்படும் புதிரை வண்ணார்கள், நீலகிரிவாழ் ஆதிப்பழங்குடிகள் என அடித்தளமக்கள் சார்ந்த உலகத்தையும் வாழ்வியல் துயரங்களையும் ஆன்றோவின் ஆவணப்படங்கள் நம்மிடையே காட்சிப்படுத்தி உள்ளன. புனைவுகளின்றி உள்ளதை உள்ளபடியே காட்சிப்படுத்தும் ஒரு படைப்பாக்க முறையைக்கொண்டதுதான் டாக்குமென்டரி ரியலிசம் - ஆவணப்பட யதார்த்தம் என்னும் வகைமை.

தனது தும்பல் என்னும் கிராமத்து மண்ணிலிருந்து பயணத்தைத் துவங்கிய ஆன்றோவின் தும்பலில் இன்று குடியரசு தினம் எளிய மக்களின் நிறைவேற்றப்படாத கனவுகளையும் தேவைகளையும், ஆளும் அரசுகளின் போலிமையான கொண்டாட்டங்களையும், ஏமாற்றுகளையும் ஒரு சேரக் காட்சிகளின் வழியாக விவரணையாக்கம் செய்திருந்தது.

நவம்பர் 2005களில் வெளிவந்த கனவுப்பாலம் - டிரீம் பிரிட்ஜ் பெரும் வெள்ளம் பாய்ந்தோடும் ஆற்றைக் கடக்க ஒரு கரையிலிருந்து மறுகரைக்கு தலையில்

பெரும் சுமட்டோடு இடுப்பளவு நீரில் நடந்து செல்லும் வயதான பெண்ணின் அவலம், இன்னும் நம் நதியோரக் கிராமங்களுக்கு கனவாகவே போய்விட்ட நடைபாலங்களைக் குறித்துப் பேசுகிறது.

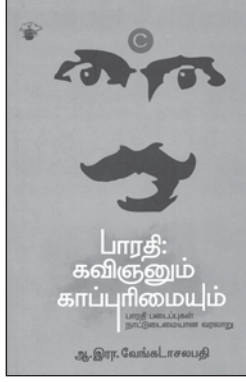
ஆன்றோவின் பிளஸ் 2 வேதியியல் பாடம், உலக பாரம்பரிய 39 நினைவுச்சின்னங்கள் (வேர்ட்டு ஹெரிட்டேஜ் 39 சைட்ஸ்) போன்ற ஆவணப்படங்கள் கல்விசார்ந்தும், வரலாற்றியல் அறிவுசார்ந்தும் இன்னொரு படைப்பாக்க முறையியலை நமக்கு அறிமுகம் செய்கின்றன.

பொதுப்பரப்பின் சாதாரண விழிப்புணர்ச்சி சார்ந்த ஹெச்.ஐ.வி.எய்ட்ஸ், உள்ளூர் நிதி திரட்டல் (லோக்கல் பண்ட் ரைலிங்) போன்ற அரசு நிறுவனமே பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் ஆவணப்படுத்தல்களையும் ஆன்றோ செய்துள்ளார் என்றாலும் அவரது தனித்துவமானப் போக்கையும் இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். ஆன்றோவின் ஆவணப்படத்தின் ஒரு முக்கிய தரப்பாக வெறுமனே பொத்தாம் பொதுவாக ஆவணப்படுத்தும் திரைக்காட்சிகளிலிருந்து மற்றுமொரு நீட்சியாக இது விரிவடைந்தது. அவரது பிற்கால ஆவணப்படம் என்பது வெளிச்சத்திற்கு வராத அடித்தள மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்யும் இனவரையியல் படம் (எத்தினோகிராபிக் பிலிம்) என்கிற நிலையில் மாறுபாட்டைத் தந்தது. துரும்பர்கள் எனப்படும் ஒடுக்குதலுக்கும், தீண்டாமைக் கொடுமைக்கும் ஆளான புரத வண்ணார்கள் குறித்த எச்ச மிச்சம்; ஆவணப்படம் இதை சாத்தியப்படுத்தியது. இது 2015 ஏப்ரலில் திரையிடப்பட்டது. இவ்வாறாக ஆன்றோ தனது படைப்புத் திறனை நீட்சி செய்து பார்த்தவர்.

இதுபோன்றதொரு முக்கிய ஆவணப்படம் புலியாருக்கு. இப்படம் முதுமலை புலிகள் சரணாலயம் அமைக்கும் திட்டம் எவ்வாறு நீலகிரி ஆதிவாசி தோடர் பழங்குடிமக்களின் வாழும் உரிமைகளைப் பறிக்கும் அபாயங்களைப் பேசுகிறது. இதனை சேகர் தத்தாத்ரியின் புலிகள் பற்றிய உண்மைகள் எனும் ஆவணப்படத்தோடு இணைத்து ஒப்பு நோக்கு உரையாடல்களும் நிகழ்ந்தது.

மிகச்சிறந்த புகைப்படக் கலைஞராகவும் இருந்த ஆன்றோவின் படைப்பு வரிசையில் நீரும் வாழ்வும் (வாட்டர் அன்ட் லைப்) என்பதான ஆவணப்படமும் உண்டு. என்றாலும் ஆவணப்படம் என்ற ஒற்றை மாதிரியில் பன்மை வடிவங்களை, எதிர் அழகியலை காட்சிமொழியாகப் படைத்த ஆன்றோவின் பயணம் நிறைவுறாத பயணமாகவே ஆகிவிட்டது. தனது அடுத்த படைப்பு தொடர்பாக ஆங்கிலத்தில் ஒரு குறிப்பை 18 ஏப்ரல் 2016 இல் ஆன்றோ என்னும் ஆன்டெனி மைக்கேல் எழுதுகிறார்.

சேலம் மாநகராட்சியின் தண்ணீர் வழங்கும் வடிகாலில் ஜவுளி ஆலை சாயப்பட்டறைகளின் கழிவுநீர் கலக்கும் ஆபத்தை தனது அடுத்த படம் 'வாட்டர்' வெளிப்படுத்த இருப்பதாக அதில் சொல்லியிருந்தார். 51 தினங்களுக்குள் ஆன்றோவின் மறைவு நிகழ்ந்திருக்கிறது... ஒரு படைப்பாளியின் பிரதி சார்ந்த மரணமாக இல்லாமல் உண்மையான மரணமாக இது நிகழ்ந்திருப்பது நம் மனதுக்கு மிகவும் வருத்தத்தைத் தருகிறது.

பாரதி: கவிஞனும் காப்புரிமையும்

ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதி

வெளியீடு:

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

669, கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில் - 629 001

விலை: ₹ 120/-

பாரதி: கவிஞனும் காப்புரிமையும்

மு.மணிவண்ணன்

உலக இலக்கிய வரலாற்றில் தமிழகத்தில்தான் முதன்முதலாக ஒரு படைப்பாளனின் எழுத்துக்கான பதிப்புரிமை அரசுடைமை செய்யப்பட்டு, பிறகு பொதுவுடைமை ஆக்கப்பட்டது. காந்தியடிகள், ஜவஹர்லால் நேரு, இரவீந்திரநாத் தாகூர் உள்ளிட்ட எவருடைய எழுத்துகளுக்கும் கிடைத்திடாத இந்தத் தனிப்பெருமை மகாகவி பாரதிக்கு எப்படிக்கிடைத்தது? இதற்கு அடிகோலிய நிகழ்வுகள், நடந்தேறிய முயற்சிகள், இந்நிகழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் உள்ளிட்ட அனைத்தையும் வரலாற்று ஆவணங்களின் துணைகொண்டு தான் சார்ந்த வரலாற்றுத்துறைப் பார்வையுடன் இந்நூலை ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதி எழுதியுள்ளார். மகாகவி பாரதியின் படைப்புகள் நாட்டுடைமை யானதைப் பற்றி இருக்கும் பல்வேறு வாய்மொழிக் கதைகளைப் புறந்தள்ளி, வரலாற்று மூலங்களின் வெளிச்சத்தில் துல்லியமான தரவுகளைக் கொண்டு இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது இங்குக் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

பாரதியின் படைப்புகள் பொதுவுடைமை ஆக்கப் படுவதற்கான தேவை எப்படி எழுந்தது என்பதை மிக

விரிவாக இந்நூலாசிரியர் விவரிக்கிறார். பாரதி தான் வாழ்ந்த காலத்தில் அவரது பாடல்களுக்கு இருந்த சமூக, அரசியல் மதிப்பு அவரது காலத்துக்குப் பிறகு சுதந்திரப் போராட்டம் உச்சம் பெற்ற காலகட்டத்தில் பல மடங்காக உயர்ந்தது. மகாகவி பாரதியின் பாடல் களைப் பயன்படுத்துவதற்கான தேவை சமூகத்தில் பல தரப்பினருக்கும் பெருகுகிறது. இந்தச் சூழலில் கூட அவரது எழுத்துகளைப் பொதுவுடைமை ஆக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழவில்லை. இச்சிந்தனை எழுந்ததற்குக் காரணம் ஒரு வழக்கு. திரைப்படம் ஒன்றில் பாரதியின் பாடலை டி.கே.எஸ்.சகோதரர்கள் பயன்படுத்தியதை எதிர்த்து ஏ.வி.மெய்யப்ப செட்டியார் தொடுத்த வழக்கு. இதனைப் பற்றி பிறகு விரிவாகப் பார்ப்போம்.

மகாகவி பாரதி தான் வாழ்ந்த காலத்தில் வெளியான அவரது படைப்புகள் வெகு குறைவு. பாரதி ஜன சபை எனும் காங்கிரஸ் இயக்க வரலாற்றைப் பற்றிய மொழிபெயர்ப்பைத் தவிர்த்து ஏனைய பிற நூல்கள் யாவும் ஓரணா, இரண்டணா என்ற அளவிலேயே விற்கப் பட்டன. பாரதியின் மறைவுக்குப் பின் செல்லம்மா பாரதி

தனது அண்ணன் அப்பாத்துரை ஐயருடன் இணைந்து பாரதி ஆச்ரமம் என்ற பதிப்பகத்தைத் தொடங்கி அதன் மூலம் சுதேச கீதங்களை இரண்டு பாகங்களாக வெளியிட்டார். இதற்குப் பெரும் பொருள் விரயம் செய்யப்பட்டது. இந்தி பிரச்சாரச் சபையின் பிரமுகராக இருந்த ஹரிஹர சர்மா என்பவர் புத்தக விற்பனைக்கு உதவ முன் வந்தார். 1924 இல் பாரதியின் இளைய மகள் சகுந்தலாவின் திருமணத்திற்குப் பணம் தேவைப்பட்டது. இதனால் பாரதி எழுத்துகளின் பதிப்புரிமை அவரது தம்பி சி.விஸ்வநாத ஐயரிடம் அடகு வைக்கப் படுகிறது. பிறகு பாரதியின் பதிப்புரிமையை அடகுவைத்து வாங்கிய கடன் திருப்பிச் செலுத்தப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தக் கட்டத்தில் விஸ்வநாத ஐயரே பாரதியின் எழுத்துகளை வெளியிடலானார். இதற்காக பாரதி பிரசுராலயம் என்றொரு பதிப்பகத்தை உருவாக்கி அதன் பங்குதாரர்களாக ஹரிஹர சர்மா மற்றும் பாரதியின் இளைய மகளின் கணவர் நடராஜன் ஆகியோரைக் கொண்டு தொடங்கினார். இதன் பின்னணியில் 1928 இல் பாரதியின் நூல்களுக்கு அரசாங்கம் தடை விதித்தது. நூல்கள் யாவும் அரசாங்கத்தால் கைப்பற்றப்பட்டதால் பொருள் இழப்பு ஏற்பட்டது. இருந்தபோதும் இதனையொட்டி நிகழ்ந்த போராட்டங்களும் சட்டமன்ற விவாதங்களும் பாரதியின் நூல்கள் பற்றி மக்களிடையே ஒரு பரபரப்பையும் ஆர்வத்தையும் உண்டாக்கி பெரும் விளம்பரமாக அமைந்தது. மக்களின் போராட்டத்தினால் பாரதியின் எழுத்துகள் மீதான தடையை அரசாங்கம் திரும்பப் பெற்றது. அரசால் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நூல்கள் யாவும் 'அரசாங்கத்தால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது' என்று முத்திரையிடப்பட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டன.

இதன் பிறகு 1931இல் பாரதி பிரசுராலயம் பாரதியின் முழுப் பதிப்புரிமையையும் செல்லம்மாள் பாரதியிடம் 4000 ரூபாயை தவணையில் செலுத்தி பெற்றுக்கொண்டது. காவல்துறையினர் மற்றும் அரசாங்கக் கெடுபிடிகளைத் தாண்டி பாரதியின் பல்வேறு நூல்களைத் தேடி சி.விஸ்வநாத ஐயர் பதிப்பித்தார். விஸ்வநாத ஐயரின் இச்சீரிய பணி குறிப்பிடத்தக்கது. பாரதி பிரசுராலயத்தின் பங்குதாரர்களாக இருந்த நடராஜன் மற்றும் ஹரிஹர சர்மா ஆகியோர் முறையே ஒவ்வொருவராக பதிப்பகத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டனர். இதன்பிறகு பதிப்பகத்தின் முழுப் பதிப்புரிமையும் விஸ்வநாத ஐயருக்கே உரியதாயிற்று. இதன் பின்னணியில் 1934 ஆம் ஆண்டு பாரதி பிரசுராலயம் ஸுராஜ்மல் லல்லுபாய் கம்பெனிக்கு “இசைத் தட்டுகள், பேசும் படங்கள் மற்றும் பிற ஒலிபரப்புக் கருவிவழிப் பதிவுகளைச் செய்யும் உரிமை” ஆகியவற்றை 450 ரூபாய்க்கு கைமாற்றியது. ஏ.வி.மெய்யப்ப செட்டியார் தாம் தயாரித்த ‘நாம் இருவர்’ திரைப்படத்தில் பாரதி பாடல்களைப் பயன்படுத்த முயன்றபோது, அதன் முழு ஒலிப்பதிவு உரிமையையும் 9,500 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டார்.

மேற்கண்ட “பாரதி நூல்களின் பதிப்பு வரலாறானது பாரதி எழுத்துகளின் நாட்டுடைமையாக்கத்தின் போக்கைத் தீர்மானித்தது” எனலாம். மகாகவி பாரதியின் நூல்களை நாட்டுடைமையாக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை அவ்வப்பொழுது எழுந்தது. பாரதியின் மணிமண்டபத் திறப்பு விழாவில் பேசிய ப. ஜீவானந்தம் அவர்கள், “பாரதி இலக்கியம் மக்களின் பொதுவுடைமை என்றும் பாரதி நூல்களை விஸ்வநாத ஐயர் பொதுவுடைமை ஆக்கவேண்டும் என்றும் கோரிக்கை வைத்தார். அவ்வாறு அவர் முன்வந்தால் தமிழ்மக்களின் நன்றி அவருக்கு என்றும் உரியதாகும்” என்றும் கூறினார். இதே கருத்தை பாரதியின் தம்பி போலத் திகழ்ந்த பரலி. சு.நெல்லையப்பரும் இதே விழாவில் பிரதிபலித்தார்.

ஒரு வக்கீல் நோட்டீஸ் பாரதியின் எழுத்துகளை நாட்டுடைமை ஆக்கும் பணியை முடுக்கிவிட்டது எனலாம். டி.கே.சண்முகம் அவர்கள் நாடகத்துறையில் முன்னோடி. அவ்வை சண்முகம் என்று பரவலாக அறியப்பட்ட அவரின் நிறுவனமே தமிழகத்தின் முதல் சமூகப் படமான மேனகையைத் தயாரித்தது. அவர்கள் உருவாக்கிய ‘பில்ஹணன்’ எனும் நாடகத்தைத் திரைப் படமாக்க முனைந்தபோது, பாரதியின் கண்ணன் பாட்டில் வரும், ‘தூண்டில் புழுவினைப்போல் - வெளியே, சுடர் விளக்கினைப் போல், நீண்ட பொழுதாக - எனது நெஞ்சம் துடித்ததட!’ எனும் பாடலை திரைப்படத்தில் இணைத்திருந்தார். அப்போது பாரதி படைப்புகளின் ஒலிபரப்பு உரிமையைத் தன் வசம் வைத்திருந்தவர் ஏ.வி.மெய்யப்ப செட்டியார்.

அவர் தன்னிடம் இருக்கும் பாடல் உரிமையைப் பயன்படுத்தினால் இழப்பீடாக ஐம்பதாயிரம் தரவேண்டும் என்று வக்கீல் நோட்டீஸில் அறிவுறுத்தியிருந்தார்.

ஓரே நாளில் பாரதியின் பாடல்கள் தனிநபரின் சொத்தாக இருக்கலாமா? என்று அவ்வை சண்முகம் அவர்கள் அன்றைய தமிழகத்தின் பிரதமராக(முதல்வர்) இருந்த ஓமந்தூர் பி.இராமசாமி ரெட்டியார், உணவு-சுகாதார அமைச்சர் ராஜன் ஆகியோருக்குக் கடிதம் எழுதினார். தமிழ்நாட்டின் அமரகவியைப் பெட்டியில் பூட்டிவைத்து வியாபாரம் நடத்த முயலும் வேடிகையை அனுமதிக்கக் கூடாது என்று கோரிக்கை விடுத்தார். மேலும் இது சார்ந்து பாரதி விடுதலைக் கழகத்தின் முதல் கூட்டத்தை நாரண. துரைக்கண்ணனை தலைவராகக் கொண்டு நடத்தினார்கள். நெல்லையில் இவர்களோடு பரலி. சு.நெல்லையப்பர், பேராசிரியர் அ.சீனிவாசராகவன் ஆகியோர் பாரதியின் மனைவி, மகள் ஆகியோரை சந்தித்து, பாரதியின் எழுத்துகள் நாட்டுடைமை ஆவதில் தங்களுக்கு எவ்விதத் தடையுமில்லை என்பதை எழுத்துப் பூர்வமாக எழுதிப் பெற்றார்கள். ‘தாங்கள் வறுமையில் வாடிவருவதால், அரசு தங்களுக்கு உதவ முன்வர வேண்டும்’ என்றும் பாரதி குடும்பத்தினர் வேண்டிக் கொண்டார்கள். மகாகவி பாரதியின் நூல்களின் பயனை முழுமையாக அனுபவித்திராத அவரது குடும்பத்தினர் நாட்டுடைமையாக்குவதில் உடனே மறுப்பு ஏதும் தெரிவிக்காமல் ஆதரவளித்ததில் வியப்பேதுமில்லை. சட்டபூர்வமான உரிமை அவர்களிடம் இல்லை என்றாலும்கூட அவர்களின் ஒப்புதலும், நிலைமையும் தார்மீக பலமாக பாரதி நாட்டுடைமைக்குப் பயன்பட்டன. இச்சமயத்தில் நாரண. துரைக்கண்ணன் பாரதி நாட்டுடைமை யாத்திரைக்காகப் புறப்பட்ட வேளையில் நலிவுற்றிருந்த அவரின் ஓரே நான்கு வயது மகன், அவர் திரும்பி வருவதற்குள் மரணமுற்று எவ்வித செய்தியும் இன்றி அவனின் இறுதிச் சடங்குகள் நிகழ்ந்திருந்தன. இத்துயர நிகழ்வு மேலுமொரு உணர்வுப்பூர்வமான உத்வேகத்தை இயக்கத்துக்குத் தந்தது. ஏ.வி.மெய்யப்ப செட்டியார் ‘பில்ஹணன்’ படத் தயாரிப்பில் தொடர்புடைய பிறரையும் எதிர்வாதிகளாக இணைத்துக்கொண்டு கோவை மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் வழக்கை தாக்கல் செய்தார். அதில் தனக்கு உரிமை இருப்பதைக் காட்டும் ஆவணங்களையும் இணைத்திருந்தார். சட்டசபையில் இந்த விவகாரம் எழுப்பப்பட்ட நிலையில், ஓமந்தூரார் சட்டத்துறை செயலாளர், கல்வி மந்திரி ஆகியோரை பாரதி நாட்டுடைமையாக்கத்தில் செயல்படுமாறு அறிவுறுத்தினார். கல்வி அமைச்சர் அவினாசிலிங்கம் செட்டியார், பாரதி நாட்டுடைமையாக்கத்தில் தனி ஈடுபாடு காட்டினார். அவர் ‘பாரதியின் எழுத்துகளின் சட்ட உரிமைகளைப் பொதுவுடைமை ஆக்க கிளர்ச்சி நடக்கிறது. இதைக் கையகப்படுத்த இயலுமா? என்று

பரிசீலிக்க வேண்டும்' என்று குறிப்பு எழுதினார். பாரதி நாட்டுடைமையாக்கத்தில் அரசுத்துறை அதிகாரிகள் மிகவும் மெத்தமையாகவே இயங்கினார்கள். கோவை ஆட்சியரிடம் ஏ.வி.எம் தொடுத்த வழக்கின் நிலவரங்கள் கோரப்பட்டன. இவ்வழக்கில் தொடர்புடைய அவ்வை சண்முகம் அரசுக்குப் பல்வேறு ஆவணங்களை அனுப்பி வைத்தார்.

'பாதாள உலகம்' படத்தில் 'தூண்டில் புழுவினைப் போல்' எனும் பாடலை தான் பயன்படுத்துவதால் அதைப் பயன்படுத்த முயலும் சண்முகம் சகோதரர்கள் தனக்குப் பதினோராயிரம் இழப்பீடு வழங்க வேண்டும் என்று ஏ.வி.எம் நீதிமன்றத்தில் வாதிட்டார். இதற்கு முன் வெவ்வேறு படங்களில் பாரதி பாடல்கள் பயன்படுத்தப் பட்ட பொழுது ஏ.வி.எம் எதிர்ப்பு தெரிவிக்காததை சண்முகம் தரப்பு எடுத்துக்காட்டியது. ஓராண்டுக்கு மேல் ஒலிபரப்பு உரிமையைத் தக்க வைக்கப் போராட்டம் நடத்தியும், முதல்வர் ஓமந்தூராரசைச் சந்தித்த பிறகு அரசு நாட்டுடைமை ஆக்குவதில் தீவிரமாக இருப்பதையும் கண்டுகொண்டார் ஏ.வி.எம்.யப்ப செட்டியார். பாரதியின் பாடல்கள், நூல்கள் ஆகியவற்றின் நாட்டுடைமையாக்கத்திற்குப் பெரும் போராட்டம் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையில் 2 ஜூன் 1948 இல் தாமே முன்வந்து ஒலிபரப்பு உரிமையை விட்டுக்கொடுப்பதாக அறிவித்தார். பாரதியின் பாடல்கள் சிலவற்றைத் தமிழகம் முழுக்க ஒலிக்கச் செய்யவே ஒலிபரப்பு உரிமையைத் தான் வாங்கியதாக ஏ.வி.எம். கூறினார். மேலும் பாரதியின் பாடல்களை உயர்தரக் கலைஞர்களைக் கொண்டே பாடுவிக்க வேண்டுமென்றார். வெகுமக்களால் பாடல்கள் பாடப்பட வேண்டும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் அதே சமயம், பாடப்படும் முறை குறை கூற முடியாததாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். எந்தப் பணமும் பெறாமல் பாரதியின் பாடல்களின் ஒலிபரப்பு உரிமையைப் பெருந்தன்மையோடு விட்டுக்கொடுப்பது போன்ற ஒரு தோற்றத்தை இந்தச் செயலின் மூலம் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்.

இதனைத் தொடர்ந்து பாரதியின் எழுத்துகளின் பதிப்புரிமையை சி.விஸ்வநாத ஐயரிடமிருந்து பெறும் முயற்சிகள் தொடங்கின. அவர் பாரதியின் எழுத்துகளைப் பிழைகளோடு அச்சிட்டதாகவும், அதன் மூலம் மிகுந்த கொள்ளை இலாபம் பெற்றுவந்ததாகவும் தூற்றினார்கள். தன்னுடைய ஆரம்பகட்ட பதிப்புகள் பிழைகள் இருந்தாலும் அவை போக போகச் சரி செய்யப்பட்டதையும், இரண்டு ரூபாய்க்கு பல நூறு பக்க பாரதி நூல்களை விற்பதையும் அவர் நினைவு கூர்ந்தார். 15,000 ரூபாய்க்கு பாரதியின் எழுத்துகளின் பதிப்புரிமையைப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியரான அவர் விட்டுக்கொடுத்ததோடு, பாரதியின் எஞ்சிய கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் இலவசமாக அரசிடம் ஒப்படைத்தார்.

பாரதியின் எழுத்துகள் அரசடைமை ஆக்கப் பட்டதாக அவினாசிலிங்கம் 1949 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் சட்டசபையில் அறிவித்தார். பாரதியின் குடும்பத்தினருக்கு உதவ நினைத்த அரசாங்கம் பாரதியின் எஞ்சிய படைப்புகளின் பதிப்புரிமைக்காக அவரது மனைவி, மகன்களுக்கு மொத்தமாக 15,000 தரப்பட்டது. இதற்காக மே மாதம் 1 ஆம் தேதி எழுத்துப்பூர்வமாகத் தங்களின் உரிமையை விட்டுக் கொடுத்தனர். விஸ்வநாத ஐயர் தான் ஏற்கனவே அச்சிட்டு விற்காமல் இருக்கும் பாரதியின் நூல்களை விற்க வேண்டி அரசிடம் ஓராண்டு அனுமதி பெற்றார். பிறகு மேலும் சிலகாலம் நீட்டிப்பிற்குப் பிறகு விற்க முடியாத நூல்களை முப்பது சதவிகிதக் கழிவில் பதினைந்தாயிரம் ரூபாய்க்கு அரசிடமே விற்பார்.

இவ்வாறு மகாகவி பாரதியின் படைப்புகள் தனி நபர்களிடமிருந்து அரசடைமையாக்கப்பட்டது. அரசடை மையாக்கப்பட்ட பாரதியின் படைப்புகள் ஏறத்தாழ ஆறு ஆண்டுகள் அரசாங்கத்திடம் அடைபட்டு பொது வெளிக்கு வராமலிருந்தது. அரசடைமையான பிறகு மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகளைப் பற்றிப் பரிந்துரைப்பதற்குக் கல்கி இதழாசிரியரான ரா.கிருஷ்ண மூர்த்தி, அன்றைய அரசுக் கல்லூரி முதல்வராக இருந்த கி.ஸ்வாமிநாதன், பாரதியின் தம்பி சி.விஸ்வநாத ஐயர். தமிழ்ப் பேராசிரியர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். தொடர்ந்து மு.வரதராசன், கி.வா.ஜகந்நாதன் ஆகியோரும் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டனர். இக்குழு முதலில் சி.விஸ்வநாத ஐயரிடமிருந்த பெற்ற பிரதிகளை என்ன செய்வதென்பது பற்றி ஆலோசித்தது. இக்கூட்டத்தில் 30 சதவீதம் கழிவு விலையில் பெற்ற இந்நூல்களை விற்பனை செய்வதென்ற முடிவுக்கு வந்தது. இதற்குச் சதேசமித்திரன் புத்தக சாலை, ஹிக்கின்பாதம்ஸ், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், தமிழ்ப்பண்ணை, கலைமகள் காரியாலயம், இ.மா.கோபாலகிருஷ்ண கோன், பழனியப்பா பிரதர்ஸ் ஆகிய விற்பனையாளர்களைப் பரிந்துரைப்பது எனக் குழு முடிவு செய்தது. தொடர்ந்து இக்குழு பாரதியின் படைப்புகளின் சில பகுதிகளை எவ்வாறு மக்கள் பயன்படுத்துவது, எவ்வளவு கட்டணத் தொகை கொடுப்பது என்பது பற்றிய கொள்கை முடிவாகும். இதில் "பாரதியின் ஒவ்வொரு வரிக்கும் நான்கணா வீதம் கட்டணம் விதிக்கலாம் என்றும், அவ்வாறு கட்டணம் விதிக்கும் பொழுது குறைந்தபட்சம் ஐந்து ரூபாய் கட்டணம் வசூலிக்க வேண்டும் என்றும் குழு பரிந்துரைத்தது. உரைநடை எழுத்துகளைப் பொறுத்த அளவில் 250 சொற்களுக்கு ஐந்து ரூபாய் வீதம் கட்டணம் விதிக்கப்பட்டது. திரைப் படங்களைப் பொறுத்தவரை பயன்படுத்தப்படும் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் 200 ரூபாய் அரையம் விதிக்கப்படும் என்றும், இசைத் தட்டாக வெளியிட்டால்

விற்பனை விலையில் 2.5 சதவீதம் செலுத்த வேண்டும்” என்றும் குழு பரிந்துரைத்தது. அரசின் இக்கொள்கை முடிவு மக்களிடையே மிகுந்த விமர்சனங்களை ஏற்படுத்தியது.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசாங்கப் பதிப்பை அச்சிட்டு வெளியிட மு.வரதராசனார், ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை, பரலி.சு.நெல்லையப்பர், கி.வா.ஜகந்நாதன் முதலியோரைக் கொண்ட குழு மிகத் தீவிரமாகச் செயலாற்றியது. இதில் மெய்ப்புத் திருத்துனராக அன்றைய சென்னை அரசுக் கல்லூரியில் துணைப் பேராசிரியராக இருந்த மு.சண்முகம் பிள்ளை (இவர் பதிப்பு செயல்பாடுகளைப் பேராசிரியர். வையாபுரிப் பிள்ளையிடம் கற்றவர்) அவர்களையும் இணைத்துக்கொண்டு செயல்பட்டது. இதற்கிடையில் காங்கிரஸில் உட்கட்சி பூசல் ஏற்பட்டு ஓமந்தூரார் தனது பிரதமர் பதவியை இழக்க நேரிட்டது. இவரைத் தொடர்ந்து பி.எஸ்.குமாரசாமி முதல்வர் பதவிக்கு வந்துவிட்டார். பிறகு 1952 இல் நடந்த முதல் பொதுத் தேர்தலில் சி.ராஜகோபாலாச்சாரி (இராஜாஜி) காங்கிரஸ் சார்பில் முதல்வரானார். இவ்வரசியல் சூழல் பாரதியின் படைப்புகள் வெளிவருவதில் மிகுந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது எனலாம்.

1954 இல் இராஜாஜி கொண்டுவந்த குலக்கல்வித் திட்டத்திற்குப் பலத்த எதிர்ப்பு கிளம்பியது. இதனை திராவிடர் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மற்றும் காங்கிரஸ் கட்சிக்குள்ளேயே உண்டான எதிர்ப்பு ஆகியவற்றால் இராஜாஜி தனது முதல்வர் பதவியிலிருந்து வெளியேறினார். பிறகு காமராசர் முதல்வராகினார். இத்தகைய சூழலில் தமிழகம் நான்கு முதலமைச்சர்களைக் கண்ட பிறகே பாரதியின் நூல்கள் புதியதாக வெளியாயின. ஐந்து ஆண்டுகள் கழித்து ஏழரை ரூபாய் என்கிற அதிக விலையில் முதல் தொகுப்பு வெளிவந்தது. இதற்கு ப.ஜீவானந்தம் உள்ளிட்ட தலைவர்கள் பலத்த எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். இதனால் காமராசரின் ஆட்சிக்காலத்தில் 14 மார்ச் 1955இல் அன்றைய நிதி அமைச்சர் சி.சுப்பிரமணியம் அவர்களால் அரசுடைமை ஆக்கப்பட்ட பாரதியின் பதிப்புரிமை நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டதாக அறிவித்தார். தொடர்ந்து பாரதியின் உரைநடைகள் முழுதும் வெளிவர மேலும் எட்டு ஆண்டுகள் ஆயின. இந்த நாட்டுடைமை முயற்சியால் பாரதி அவர் ஆசைப்பட்டது போல அவரது படைப்புகள் மக்களிடையே பரவலாகச் சென்று சேர்ந்தன. அவரைப் பற்றிய வெவ்வேறு புதியபுதிய ஆக்கங்கள் வெளியாயின. மலிவு விலையில் அவரது எழுத்தாக்கங்களைத் தொடர்ந்து பல்வேறு பதிப்பகங்கள் வெளியிட்டன.

பாரதியின் எழுத்துகள் நாட்டுடைமையான பிறகு திமுக அரசு பாரதிதாசனின் படைப்புகளை நாட்டுடைமை ஆக்கியது. இதன்பிறகு அதிமுக அரசு பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம், அண்ணா ஆகியோரின் எழுத்துகளை நாட்டுடைமை ஆக்கியது. பல எழுத்தாளர்களின் நூல்களை நாட்டுடைமை ஆக்குவதில் பல்வேறு குளறுபடிகள் நடந்தேறியுள்ளன. ஆனந்த விகடன் கல்கி எழுதிய எழுத்துகளின் காப்புரிமையை அதன் நிறுவனர் நீண்டகாலம் தன்னிடமே வைத்திருந்தார். கல்கியின் மறைவுக்குப் பிறகே அதனை அவர் விட்டுக்கொடுத்தார். அது போன்றே அகிலனும் மிகுந்த உரிமைப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு ஆனந்த விகடன் இருந்து பெற்றார். இதற்குப்பிறகு ஆனந்த விகடன் எழுத்தாளர்களின் பதிப்புரிமை அவர்களுக்கே உரியது என்று தனது கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டது. மு.வரதராசனார் எழுதிய திருக்குறள் உரை சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தால் பல இலட்சம் பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டு விற்கப்பட்டன. இதனால் மு.வரதராசனுக்கு எவ்வித பயனும் கிடைக்கவில்லை. இதன் பிறகு தானே பதிப்பகம் தொடங்கித் தன் நூல்களை வெளியிட்டுவந்தார் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. அவருக்குப் பிறகு அவரது எழுத்துகளின் உரிமையை வாரிசுகளின் அனுமதியின்றித் தமிழக அரசு நாட்டுடைமையாக்கியது, இதனை அவரது குடும்பம் எதிர்க்க அது திரும்பப் பெறப்பட்டது. புதுமைப்பித்தன், கண்ணதாசன் முதலியோரின் எழுத்துகளுக்கும் இதே நிலை ஏற்பட்டது. புதுமைப்பித்தனுக்கு ஐந்து இலட்சம், சக்தி வை. கோவிந்தனுக்கு ஐந்து இலட்சம் என அரசு ஒரே தராசைக் கையாளுவது கேள்விக்குரியது என்பதையும் ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதி குறித்துச் செல்கிறார்.

‘காந்தி எழுத்துகளின் பதிப்புரிமை நவஜீவன் அறக்கட்டளையிடமிருந்து சமீபத்தில் 2009இல் தான் பொது வெளிக்கு வந்துள்ளது. பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு மறைந்து ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேலாகிறது. அவரது எழுத்துகளின் பதிப்புரிமை 2024ஆம் ஆண்டு இறுதிவரை, அவரது குடும்பத்தினரிடமே இருக்கும். தாகூர் தனது படைப்புகளின் காப்புரிமையை விஸ்வ பாரதிக்குக் கொடுத்திருந்தார். அது முடிந்து ஐம்பதாண்டுகளுக்குப் பிறகு பொதுவெளிக்கு வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அன்றைய காங்கிரஸ் அரசாங்கம் விஸ்வபாரதி கொடுத்த நெருக்கடிக்கு உடன்பட்டு மேலும் பத்தாண்டுகளுக்கு நீட்டிப்பு வழங்கியது. மார்க்சியக் கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் தலைவரான ஈ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாட்டின் பதிப்புரிமை இன்றுவரை இடதுசாரி மார்க்சியக் கம்யூனிஸ்டு கட்சியிடமே இருக்கிறது’ என்பதையும் வேங்கடாசலபதி குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார்.

மகாகவி பாரதியின் படைப்புகளைப் பொதுவுடைமை ஆக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுந்து, வேகமாக வலுப்பெற்று, மாபெரும் மக்கள் இயக்கமாக மாறிய நீண்ட கதையை இந்நூலாசிரியர் துல்லியமாக விவரிக்கிறார். பாரதியின் வரலாற்று ஆய்வு நூல் என்னும்

வகையை உயிர்ப்பு கொண்டதாக மாற்றுகிறது வேங்கடா சலபதியின் எழுத்து. வரலாற்று அணுகுமுறையில் தான் பெற்றுள்ள தேர்ச்சி இந்நூலினை உருவாக்கியதில் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. வரலாற்று முறைமையில் நிகழ்வுகளை முறையாகத் தொடர்ந்து அடுக்கிச் செல்வது, நிகழ்வுகளைப் புறவயமான வரலாற்று, சமூகக் கண்ணோட்டத்தோடு முன் வைப்பது போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய செயல்பாட்டினைத் தான் இந்நூல் முன்னெடுத்துச் செல்கிறது.

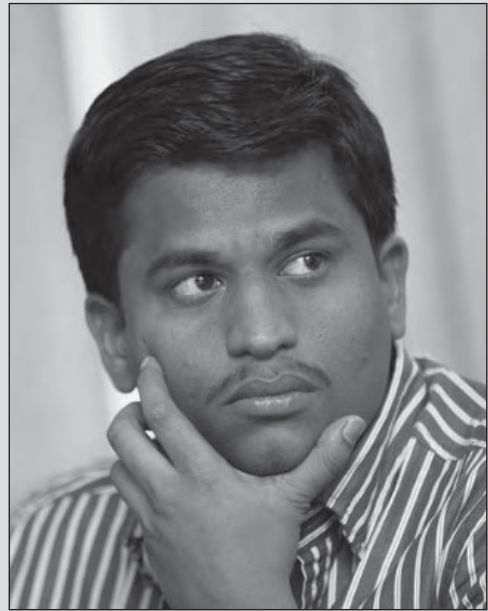
ப.ஜீவானந்தம், நாரண.துரைக்கண்ணன், அவினாசி லிங்கம் செட்டியார், ஓமந்தூரார் போன்றோரின் பங்கு, அரசு இதனை அணுகிய முறை ஆகியவற்றை ஆதாரங்களுடன் முன் வைக்கிறார். பாரதியின் வரலாறு குறித்த ஆய்வில் பெரும் பங்களிப்பு செலுத்தி வரும் ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் ஆய்வு குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில், பாரதி இயலின் முழுமை நோக்கிய பயணத்திற்கு இது துணை நிற்கும். இந்திய இலக்கிய உலகில் இரு மகாகவிகளாக அறியப்படும் பாரதியையும் தாசூரையும் ஒப்பிட்டு பல ஆய்வுகள் நடந்தேறியுள்ளன. இச்சூழலில் பாரதியின் நாட்டுடைமையாக்க வரலாறு பற்றி ஆராயும்போது தாசூரின் எழுத்துகளை பதிப்புரிமை வரலாற்றினையும் ஒருங்கே அல்லது தனியே வேங்கடா சலபதி விவரித்திருப்பாராகலின் சிறப்பாக இருந்திருக்கும். சி.விஸ்வநாத ஐயரைப் பற்றி விவரிக்கும் இடங்களில் இரக்கம் மேலோங்கிய விறுவிறுப்பான

நடையை வேங்கடாசலபதி பயன்படுத்தியுள்ளாரோ என்ற எண்ணமும் தோன்றுகிறது. பாரதி நாட்டுடைமை பற்றித் தீர்வு காண ஏ.வி. மெய்யப்ப செட்டியார், ஓமந்தூரார் ஆகிய இருவரிடையே நடந்த உரையாடலைப் பதிவு செய்யும் (பக்கம் 61) முதல் பத்தி நிறைவுறாமல் இருக்கிறது. இதனைத் தவிர்த்து நோக்கு கையில் ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் 'பாரதி: கவிஞனும் காப்புரிமையும்' எனும் இந்நூல் பாரதியியல் வரலாற்றில் சிறப்பான நூல் எனலாம்.

ஈ. எம். எஸ். நம்பூதிரிபாட்டின் பதிப்புரிமை இன்றுவரை இடதுசாரி மார்க்சியக் கம்யூனிஸ்டு கட்சி யிடமே இருக்கிறது. இதற்கு கம்யூனிஸ்டுகள் ஆதரவளிக் கின்றனர் என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைக்கும் வேங்கடா சலபதி, அதனை நாட்டுடைமை ஆக்குவதில் உள்ள சிக்கலையும் ஒருங்கே சிந்தித்தல் வேண்டும். பெரியார், அம்பேத்கர், நம்பூதிரிபாட் போன்ற சமூகச் சிந்தனை யாளர்களின் எழுத்துகளைப் பொதுவுடைமை யாக்கினால், அவற்றை மக்கள் அவரவர் விருப்பத்திற் கேற்றப் பகுதிகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மற்ற வற்றை தூக்கியெறியும் அவலநிலை ஏற்படும். ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் இந்நூலைப் படிப் பவர்கள், ஹரிகிருஷ்ணன் எழுதிய 'பாரதியும் ஏவிஎம்மும் - சில உண்மைகள்' எனும் நூலையும் ஒருங்கே படித்தால் மேலும் சில தெளிவுகளை ஏற்படுத்தும்.

வாழ்த்துகள்

'கானகன்' நாவலுக்காக
2015ஆம் ஆண்டிற்கான
யுவபுராஸ்கார் விருது பெறும்
லக்ஷ்மி சரவணக்குமாருக்கு
'நியூ செஞ்சரியின்
உங்கள் நூலகம்'
நெஞ்சார்ந்த வாழ்த்துகளைத்
தொரிவித்துக்கொள்கிறது.

தோழியின் மனிதநேய மாண்புகள்

முனைவர்

சு.அ.அன்னையப்பன்

தலைவன் தன் மனைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர் வீட்டிற்குச் சென்றுவிடுகிறான். இதனை அறிந்த தோழி, தலைவனை ஆற்றுப்படுத்த நினைக்கிறாள். அவள், தலைவன் தன் மனைவியோடு இல்லறம் நடத்த வேண்டும்; அவளோடு சேர்ந்து வாழ வேண்டும் என நினைக்கிறாள், பரத்தை வீடு போய் வந்த தலைவன், தலைவியைச் சமாதானப்படுத்த தோழியை அணுகும்போது அவள் அதனை மறுத்து விடுகிறாள். இதன் மூலமாகத் தோழி, தலைவியின் அருமையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள்; அவனைக் கடிந்து பேசுகிறாள்; அவனைத் திருத்த நினைக்கிறாள்; அவனுக்கு இல்லறத்தின் மேன்மைகளை உணர்த்துகிறாள். அவனுடைய குழந்தைகள், மனைவி, சுற்றத்தார், குடும்பச் சூழ்நிலைகள் ஆகியவற்றைத் தோழி தலைவனுக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறாள். தோழி, தலைவன் தன் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் நினைத்தாவது, அவன் பரத்தையர் வாழ்வை விலக்கிவிட வேண்டும் என எண்ணுகிறாள். தோழி மனிதநேய மாண்போடு நினைக்கின்ற காரணத்தினால்தான், தலைமக்களின் இல்லற வாழ்க்கையைப் பற்றி எண்ணுகிறாள்.

தோழி பரத்தமை வாழ்க்கையை ஒழிக்கப் பெரிதும் முயன்றிருக்கிறாள். அவள் அதற்கான செயல்களைச் செய்திருக்கிறாள்; அதற்காகத் திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறாள். எனவேதான், தலைவன் பரத்தையர் வீட்டிற்குச் சென்றுவந்தாலும் தோழி அவனுடைய கருத்திற்கு உடன்படாமல் மறுத்து விடுகிறாள். தலைவன் தோழியிடத்தில் பலமுறை தன் தலைவியோடு சேர்த்து வைக்குமாறு வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டதன் பின்னர்தான் தோழி அதற்கு உடன்படுகிறாள் என்பதை இதில் உணர முடிகிறது.

வாயில் வேண்டிப் புக்க கிழவற்குத் தோழி கூறியது; வாயில் வேண்டிச் சென்ற கிழவற்குத் தோழி உரைத்தது; வாயில் நேர்ந்தது முதலான துறைப்பாடல்களில் தோழியின் மனித நேய மாண்புகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. தலைவன் மேற்கொண்ட பரத்தமை வாழ்க்கையை ஒழிப்பதற்காகத்தான் தோழி, அவனுடைய சமாதான கருத்திற்கு உடன்படாமல் பலமுறை மறுத்து விடுவதாகவும் பலமுறை வேண்டி விடுவதாகவும் செய்கிறாள். ஒருபுறம் தோழியின் மனித நேய

மாண்புகள், தலைமக்களின் இல்லற வாழ்க்கை சிறப்பாக மேற்கொள்வதற்கு வழி செய்கின்றது; மற்றொருபுறம் பரத்தையர் வாழ்க்கையை ஒழிப்பதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்திருக்கிறது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு இத்தலைப்பை அணுகலாம்.

பரத்தை வீடு போய் வந்த தலைவன், தலைவியைச் சமாதானப்படுத்த, தோழியிடத்தில் வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறான். தோழி தலைவனின் வேண்டுகோளுக்கு உடன்படவில்லை. அவள், அவன் தன் மனைவிக்குச் செய்த கொடுமைகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறாள். தோழி, தலைவனுக்குக் களவுக்காலத்தில் நிகழ்ந்த இனிமையான நிகழ்வுகளை எடுத்துக் கூறினாள். அவள், தலைவனுக்கு நீ இளமைக் காலத்தில் தலைவியின் மீது பற்றோடு இருந்தாய்; அவள் மீது நீ முழுமையான அன்பைச் செலுத்தினாய்; இப்பொழுது நீ அவள் மீது முழுமையான அன்பைச் செலுத்தவில்லை என்று கூறுகிறாள். முன்பு, என் தோழி வேம்பினது பச்சைக் காயைத் தரினும், இனிய மணமுள்ள வெல்லக்கட்டி என்று சுவைத்து உண்டீர்; இப்பொழுது பாரியின் பறம்புமலையில் குளிர்ந்த சன்னையில் கிடைக்கும் தெளிந்த நீரை, அதுவும் தைமாதத்தில் மிகக் குளிர்ச்சியுடையதாய் தந்தாலும் வெப்பமாய் இருக்கிறது; உவர்ப்பாய் இருக்கிறது என்று வெறுத்துக் கூறுகின்றீர். உலகில் அன்பின் தன்மை அத்தகையதாய் இருக்கிறது என்று தோழி தலைவனின் வேண்டுகோளைப் புறக்கணித்து விடுகிறாள். தோழி, தலைவனின் சமாதான சொற்களை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், அவன் தன் மனைவிக்குச் செய்த கொடுமைகளைப் புலப்படுத்திக் காட்டுகிறாள். இப்பாடலில், புலவர் எந்தக் கருத்தை வலியுறுத்த வேண்டுமோ, அக்கருத்தை மிக அழகாக வலியுறுத்தி இருக்கிறார். ஓர் இலக்கியத்தில்தான், சமூகத்திற்கு நன்மை தரக்கூடிய எந்தவகையான கருத்துக்களையும் வலியுறுத்த முடியும்; எடுத்துக் கூறமுடியும். சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்பதை,

வேம்பின் பைங்காய்என் தோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி என்றனீர் இனியே
பாரி பறம்பில் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்
தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்
'வெய்ய உவர்க்கும்' என்றனீர்
ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே (குறு. 196)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடல், தலைவன் மனிதநேயமில்லாமல் தன் மனைவியைப் பிரிந்து, பரத்தையர் வீட்டிற்குச் சென்று விட்டான் என்று உணர்த்துகிறது. தோழி, தலைவனை மனிதநேய

மில்லாதவன் என்று சுட்டிக்காட்டுகிறாள். தோழி, தலைவனுக்கு மனிதநேயம் இருந்திருந்தால், அவன் பரத்தையர் இல்லத்திற்குச் சென்றிருப்பானா? என்று வன்மையாகக் கண்டிக்கிறாள். இதனைத் தொல்காப்பியம், ஏனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது... வானோர் அமுதம் புரையுமால் எமக்குனன... அடிசிலும் பூவும் தொடுத்தற் கண்ணும் (தொல். கற்பு. 5) என்றும், அருமைக் காலத்துப் பெரும காட்டிய... எளிமைக் காலத்து இரக்கத்தானும் (தொல். கற்பு. 9) என்றும் குறிப்பிடுகிறது. சங்க இலக்கியம், தீம் நீர்ப்பெருங் குண்டு சனை (புறம். 166), அறனில் வேந்தன் ஆளும் வறன் உறு குன்றம் (அகம். 109), கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி... தீம் பெரும் பைஞ்சனை (அகம். 78) என்று குறிப்பிடுகிறது.

இவர் கவிதைகள் ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட காரியங்களைப் பற்றிக் கூறுவதில்லை. மனித சமுதாயத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் பொதுமைப்படுத்தி உலகப் பொதுமையாக்கிக் கூறுகின்றன என்பார். இதுதான் இவர் பிளேட்டோவின் போலவாக்கம் (imitation) என்பதற்குக் கொடுத்த புது விளக்கம் (PEPP, P. 130) என்பர்.

இதில்தான் இவருடைய பொதுமையாக்கக் கொள்கையும் (Universal) மலர்ந் துள்ளது. நல்ல கவிதைகள் மனிதநேயத்தை, அவனுடைய செய்கைகளை, எண்ணங்களை எல்லாம் பொதுமையாக்கி நிற்கும் என எண்ணலாம். இதனால் இது தத்துவத்தை விடவும் வரலாற்றை விடவும் சிறந்தது; மேம்பட்டு நிற்கிறது என்பது அரிஸ்டாட்டிலின் கொள்கை.

"Poetry is more philosophical than history, for poetry deals with universal, history with particulars" என்பார் அரிஸ்டாட்டில் (PEPP P. 615).

வரலாறு என்ன நடந்தது என்பதை மட்டுமே கூறும். ஆனால் கவிதையோ என்ன நடக்கலாம் நடக்கவேண்டும் என்பதையும் கூறுவது எனவும் விளக்கிச் சொல்லுவார்.

"History deals with particular and poetry cares not for what has happened but for what may happen (ch.IX) and that it prefers impossible probabilities (adunata eikota) to improbable possibilities (dunata apithuna)" எனக் கூறுவார்.

இந்நிலையில் இவர் தன்னுடைய ஆசிரியர் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருந்த சில எண்ணங்களை மறுத்து விளக்கமும் கொடுத்ததாகக் கருதலாம் (ச.அகத்தியலிங்கம், 2000: 54-55).

தோழி, தலைவனிடத்தில் இவ் ஊர் மக்கள் முன்பு ஒரே ஒரு பசுவை வைத்துக்கொண்டு, அப் பசுவினால் வரும் செல்வத்தை வைத்துக்கொண்டு உணவை உண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். உன் வாழ்வும் இவ்வாறுதான் இருந்தது. மிகுந்த நன்மையை யுடைய இளம் தலைமகள் நின் இல்லம் புகுந்த காலந்தொட்டே, நின் வாழ்வு விழாவால் மேம்பட்ட சிறப்பினை உடையதாயிற்று என்று கூறுகின்றனர். இதை அறிவாயாக? அத்தகைய செல்வத்திருமகளாகிய தலைவியை விடுத்து, பரத்தையருடன் நீர் விளையாட்டு விழா ஆடுவதைக் கண்டு ஊரார் பழிக்கின்றனர்; ஊர்முழுக்க

உன்னுடைய பரத்தமை வாழ்வைப் பற்றிக் குறை கூறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் தலைவியின் வாழ்க்கையை நினைத்து மனவேதனை கொண்டிருக்கின்றனர். இப்பாடல், ஒரு சிறந்த கருவை உள்ளடக்கி இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதில், சமூகத்தின் உட்கூறுகளை உள்ளடக்கிப் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல் தலைவனுக்கும், அவன் போன்ற பிறருக்கும், நல்ல எண்ணம் வளர வேண்டும் என்பதை,

உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் சௌரியும்
தழைஅணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி
விழுவொடு வருதி நீயே; இஃதோ
ஓர்ஆன், வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை
பெருநலக் குறுமகள் வந்தென,
இனிவிழவு ஆயிற்று என்னும் இவ்ஊரே (குறு. 295)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. தோழி தலைவனை நோக்கி, நீ முன்பு செல்வம் இல்லாமல் இருந்தாய். நீ வறுமையில் வாழ்ந்தாய். நீ தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொண்ட பின்னர்தான் செல்வ வளத்தோடு திகழ்ந்தாய். நீ தலைவியைத் திருமணம் செய்த பின்னர் எல்லா வகையான செல்வங்களும் உன்னிடம் வந்தன. நீ அவ்வூரில் செல்வந்தனாய் திகழ்ந்தாய். அதனை நீ மறந்து விட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையரோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாய். அது உன் வாழ்வுக்குத் தகுதியா? நியாயமா? என்று இடித்துரைக்கிறாள். தோழி, அவன் செய்த குற்றத்தை அவனுக்கே வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறாள்; அவனைச் சிந்திக்க வைக்கிறாள்; அவன் செய்த குற்றத்தை உணர வைக்கிறாள். தலைவன் தோழியிடத்தில் பலமுறை சமாதானப்படுத்துமாறு வேண்டியும், அவன் அதற்கு மறுத்து விடுகிறாள். அவள், அவன் செய்த குற்றத்தையே மீண்டும் மீண்டும் உணர்த்திக் காட்டுகிறாள் என்பது இங்கு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இதனைத் தொல்காப்பியம், இடித்து வரை நிறுத்தலும் அவரது ஆகும்... கிழவனும் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றலின் இடித்து வரை நிறுத்தலும் அவரது ஆகும்... கிழவனும் கிழத்தியும் அவர்வரை நின்றலின் (தொல். கற்பு. 14) என்று உரைக்கிறது. இளம்பூரணர், கழறித் தலைவனை எல்லையின் கண்ணே நிறுத்தல் அறிவர்க் குரியது. அங்ஙனம் கழறியது இது (தொல். கற்பு.14), நல்குரவு சிறப்பித்தல், காரணமாக வந்தது; இதனுள் ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கையெனத் தலை மகன் செல்வக்குறைபாடு கூறி, பெருநலக் குறு மகள் வந்தென விழவாயிற்று என்னும் இவ்வூரென்ற மையான் நல்குரவு பற்றித் தலைமகளைச் சிறப்பிக்க வந்தது (தொல். பொருள். 49) என உரைக்கிறார்.

நச்சினார்கினியர், உணர்ப்புவியின் வாராது ஊடிய தலைவி மாட்டு ஊடின தலைவனை அறிவர் கழறியது (தொல். கற்பு. 14), தோழியும் அறிவரும் பரத்தையிற் பிரிவால் தலைவர்க்கும் தலைவியர்க்கும் தோன்றிய வருத்தமிகுதியைத் தீர்க்கக் கருதி, அவரது இல் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக் கண்ணே தமக்கு வருத்தந் தோன்றிற்றாகக் கூறியது. இதனுள் முன்னர் நிகழ்த்திய வாழ்க்கை இவள் வந்தாளாகப் புறத்து விளையாடும் விழவுளதாயிற்றென்று இவ்வூர் கூறா நிற்கும் செல்வம், இவளை நெகிழ்ந்தாற் பழைய தன்மையாமென்று அறிவர் இறங்கிக் கூறிய வாறு காண்க (தொல். பொருள். 32) என்று உரைக்கிறார்.

தொல்காப்பியம், சினனே பேதைமை நிம்பிரி, நல்குரவு- அனைநால் வகையும் சிறப்பொடு வருமே (தொல். பொருள். 49) என்று குறிப்பிடுகிறது.

அகநானூறு, சீரும் சிறப்பும் இல்லாத சிற்றூரில் வறுமையால் வாழும் பெண்களின் ஒற்றைப் பசு கட்டப்பட்ட தூண் கொண்ட முகப்பினையுடைய புல்வேய்ந்த குடிசையான வறிய இல்லத்தில் சிலம்பினைக் கழித்து அவனை மணஞ்செய்து கொண்டாளோ? அதனை எண்ணித்தான் யான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன் (அகம். 369), செவிலித் தாயின் கையகத்திருந்த மெல்லிய நடையினை யுடைய என் புதல்வனை நோக்கி நீவிர் நம் அழகியரான பரத்தையர்க்குப் பொருந்தியவர் ஆவீர்; இதோ இந்தச் செல்வனாகிய பிள்ளைக்குத் தாயாவதற்கே நாங்கள் பொருந்தியவர்கள் ஆவோம் என்று கூறி என் மகனிடத்து மெதுவாகச் சென்றேன் (அகம். 26) என்று கூறுகின்றது.

சிறந்த இலக்கியப் படைப்பில் கரு, கதை மாந்தர்கள் உரு, அழகு அமைதி, அளவு போன்றவை காணக் கிடக்கின்றன. இவற்றுள் கரு (Plot) மிக முக்கியமானது என்றும் அதுவே உயிர்போன்றது (soul) என்றும் கூறுவார் அவர். அவருடைய ஆய்வும் எண்ணங்களும் கிரேக்க யாப்பிலக்கண, அலங்காரத்துறைக்கு அழகும் மெருகும் ஊட்டின எனக் கருதலாம். அவருடைய எண்ணத்தின் அடிப் படையில்தான் ஹொராஸ் தன்னுடைய கொள்கை களை வகுத்தார் (ச. அகத்தியலிங்கம், 2000 : 56).

தோழி, தலைவனை நோக்கி, நீ உன் மனைவி மக்களைப் பிரிந்து பரத்தையர் வீட்டிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாய். நீ உன் மனைவி மக்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருந்தாய். அதைப்பற்றி நாங்கள் கவலைப்படவில்லை. ஊரார் உன் பரத்தமை வாழ்க்கையைப் பற்றி ஊர் முழுவதும் அலர் மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். உன் பண்பு நலன்களைப் பற்றி இழிவாகப் பேசுகின்றனர். அத்துன்பத்தை எங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, எமக்குத் துன்பம் தருமாறு ஊரார் பேசும் பழிமொழிகளோடு, எமது தெருவிற்கு இனி வராதீர். நீ பரத்தையர் வீட்டிலேயே இன்பமாக வாழ்வீராக எனக் கூறுகிறாள். ஒரு செவ்வியல் தன்மை கொண்ட இலக்கியத்தில் தான், செவ்வியல் பண்புகள் கொண்ட பாடல்களைப் படைக்க முடியும். அதில்தான் எல்லாக் கருத்துக்களையும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கூறமுடியும். அக் கருத்துக்கள் யாவும், எத்தலைமுறைக்கும் நிலை பேறு கொண்ட கருத்துக்களாகவும் நிலைபேறு கொண்ட இலக்கியங்களாகவும் திகழும் என்பதை,

மனைஉறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகீனம் மாலை உற்றெனப்
புகும்இடன் அறியாது தொகுபுடன் குழீய
பைதற் பிள்ளைக் கீளைபயிர்ந் தாஅங்கு
இன்னாது இசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல், வாழியர்! ஐயஎம் தெருவே (குறு. 139)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. காட்டுப் பூனைக் கூட்டத்திற்கு அஞ்சிய தன் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்ற, கோழி கத்துகிறது. பரத்தையரால் கைக்கொள்ளப்பட்ட தலைவனைத் தங்கள் தெருவில் பார்த்ததும், ஊரார் பழிமொழிகளைப் பேசுகின்றனர். எனவே, எம் தெருவுக்கு முற்றிலும் வாராது பரத்தையர் வீட்டிலேயே இரும் எனத் தோழி தலைவனை நோக்கிக் கூறுகிறாள். தோழி, தலைவி படும் துன்பத்தைத் தான் படும் துன்பமாகக் கருதுகிறாள். தலைவி தன் தலைவனிடம் பேசவேண்டிய அனைத்துப் பேச்சுக்களையும், தோழியே தலைவியின் பொருட்டுத் தலைவனிடம் பேசிவிடுகிறாள். தோழி, தலைவியின் கணவனை உரிமையோடு கண்டிக்கிறாள். தோழி, தலைவனுக்கு அவன் மனைவியின் துன்பத்தையும், குழந்தைகளின் வேதனைகளையும் சுட்டிக்காட்டுகிறாள். இதில், தோழி தலைவியின் குடும்பத்தை ஒன்று சேர்க்க நினைக்கிறாள் என்பதை உணரமுடிகிறது. அவள், தலைவனுக்குத் தன் மனைவி குழந்தைகள் மீது பற்றுவுரைத் திட்டம் தீட்டுகிறாள் என்பதை இதில் அறியமுடிகிறது.

இதனைத் தொல்காப்பியம், நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படைஇக்... காத்த தன்மையின் கண்ணின்று பெயர்த்தல் (தொல். கற்பு. 9) என்று உணர்த்துகிறது. சங்க இலக்கியம், மனைஉறை தோழியொடு (பெரும்பாண். 299), குவியடி வெருகின் பைங்கண் ஏற்றை... நெற்றிச் சேவல் அற்றம் பார்க்கும்... புல்லென் மாலையும் (அகம். 367), ஊர் முதுவேலிப் பார்நடை வெருகின்... இருப்பகை வெரீஇய நாகிளம் பேடை... உயிர் நடுக்குற்றுப் புலாவிட்டு அரற்ற ஊர் முது வேலிப் பார்நடை வெருகின்... இருப்பகை வெரீஇய நாகிளம் பேடை... உயிர் நடுக்குற்றுப் புலாவிட்டு அரற்ற (புறம். 326), நின்வெங் காதலி தழீஇ நெருதை... ஆடினை என்ப புனலே அலரே... மறைத்தல். ஒல்லுமோ மகிழ்ந... புதைத்தல் ஒல்லுமோ ஞாயிற்றது ஒளியே (ஐங். 71) என்று உரைக்கிறது.

குறுந்தொகையில், ஒளி மிக்க வளையணிந்த மகளிர் 'வண்டல்' என்னும் விளையாட்டைக் கொண்டாடும் நொண்டி போன்ற என் பெண்மை நலத்தைத் தந்துவிட்டு, நின் சத்தியம் செய்து

சூளைத் திரும்பக் கொண்டு செல்வாயாக. உன் சூளுரைகளுக்கு நாங்கள் மயங்கோம் (குறு. 238), பகைவருக்கு நரகம் போன்ற வாளை பெற்றுள்ள வனும் இளம் மறவர்களுக்குத் தலைவனுமாகிய அழிசி என்பானது ஆர்க்காடு எனும் நகரைப் போன்ற இவளது குற்றமற்ற மாட்சிமிக்க பேரழகு அழிதலைக் கண்டு எம் ஊரில் அலர் மிகுகின்றது. அதனால் இனி என் சேரிப் பக்கம் வராதீர். உம் மாலையை எமக்குத் தராதீர் (குறு. 258), பரத்தையரின் நலனை உண்டு, அவர்களைத் துறந்து வரும் நீ அவர்களிடம் கூறிய நின் சூளுரைவைப் போல எம்மிடம் கூறுகிற உனது சூளுறுவு மிக நன்றாக இருந்தது. ஆனால் நம்பத் தான் முடியவில்லை (குறு. 384) எனக் கூறுவதை இங்கு உணர முடிகின்றது. செவ்வியன்மை (Classism) என்ற சொல் பழமையைக் குறிக்கும் எனின் தமிழ் மொழியும் கிரேக்கம், லத்தீன், சமஸ்கிருதம், ஹீப்ரு ஆகிய மொழிகளைப் போலவே மிகப் பழமை வாய்ந்தது; செவ்வியன்மை கொண்டது. கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டு முதலே சிறந்த இலக்கிய இலக்கணப் பெரும் பாரம்பரியத்தைப் பெற்றுப் பெருமை கொண்ட மொழி. கிரேக்க மொழிச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் கி.மு. ஐந்தாவது நூற்றாண்டுக்கும் கி.மு. நான்காவது நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டவை. ரோமச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் கி.மு. 70க்கும் கி.பி. 18க்கும் இடைப்பட்டவை. சமஸ்கிருதச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் கி.மு. 500க்கும் கி.பி. 1000க்கும் இடைப்பட்டவை. சங்க இலக்கியங்கள் கி.மு. 2, கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு களுக்கும் இடைப்பட்டவை எனக் கருதலாம் (ச. அகத்தியலிங்கம், 2000: 80-81).

சங்க இலக்கியங்கள் ஒரு பரந்துபட்ட இலக்கியப் பரப்பாகும். முதிர்ந்த ஒரு மொழியின், கனிந்த ஒரு மக்கள் வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாகும். இலத்தீன் இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பே தமிழில் இலக்கியங்கள் (தொல்காப்பியம்) தோன்றிவிட்டன. கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் ரோம் ஒரு பேரரசாக விரிந்த நிலையில் கிளை மொழிகள் பல இருந்தன. (அகத்தியலிங்கம், 1968: 55).

ஆனால் தமிழ் மொழியோ கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டிற்கு முன்பே நிலை மொழியொன்றை (Standard Language) தோற்றுவித்துவிட்டது. பல கிளை மொழிகள் இருந்திருப்பினும் (சண்முகம், 1989: 99; சீனிவாச வர்மா, 1986. ப. 121) செந்தமிழ் என்றழைக்கப்பட்ட நிலைமொழியை அது முன்னரே பெற்றுவிட்டது. இதனைத் தொல்காப்பியம் நன்குக் காட்டும். “செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கு” (சொல். 392), “செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு

நிலம்” (சொல். 394) போன்ற இடங்களில் செந்தமிழ் என்ற சொல் நிலைமொழியையே குறிக்கும். இது போன்றே தொல்காப்பியப் பாயிரத்திலும் “செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலம்” எனக் குறிப்பிடப்படுவதும் உணரத்தக்கது.

எனவே பழைமையைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் மொழியும் தமிழ் இலக்கியங்களும் செவ்வியல் மொழிகள் எனக் கருதப்படும் மொழிகளுக்கு எந்த விதத்திலும் குறைபாடு உடையன அல்ல. இந்நிலையில் இதன் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களைக் கொண்டும் தொல்காப்பியத்தைக் கொண்டும் தமிழ் மொழியை ஒரு செவ்வியல் மொழியாகக் கருதுவதில் தவறு எதுவும் இல்லை. பழைமையான மொழி; பழைமையான, தரமான இலக்கியம் என இரண்டு நிலை யிலும் இத்தகுதியைத் தமிழ் மொழி பெற்று விடுகின்றது. மேலும் இது இன்னும் மக்களிடையே வாழும் மொழியாகவும் உள்ளது (ச. அகத்தியலிங்கம், 2000: 81-82). செவ்வியல் இலக்கியங்கள் எந்த மொழியிலும் அல்லது எந்த நாட்டிலும் திடீர் எனத் தோன்றுவதில்லை என்பதைப் பலரும் பலவாறு கூறியுள்ளனர்.

இதுபற்றிக் கூறும் (எலியட் (1979: 54-58)) பண்பட்ட மொழிகளின் பண்பட்ட காலத்தில் பண்பட்ட ஆசிரியர்களின் வாயிலாகத்தான் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன என்பார். எனவே செவ்வியல் இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கு இந்தப் பண்பட்ட பக்குவம் (maturity) மிக மிக முக்கியமாகும். உலக இலக்கிய வரலாறுகள் அனைத்தையும் எடுத்துப் பார்த்தால் இந்த உண்மை நன்கு விளங்கும். எந்த மொழிச் செவ்வியல் இலக்கியங்களையும் அவை தோன்றிய காலத்தையும் எடுத்து நோக்கின் இவ்வுண்மை நன்குத் தெரிய வரும். கிரேக்க இலக்கியங்களாயினும் அல்லது இலத்தீன் இலக்கியங்களாயினும் அல்லது பிற இலக்கியங்களாயினும் இத்தன்மையனவே. மொழி நிலை, மக்களின் பண்பு, அவர்களின் மனப்பக்குவம், செம்மாந்த எண்ணங்கள், சிறந்த கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் பக்குவம் அடைந்த பரந்த உள்ளம், அகன்ற பார்வை, ஆழமான நோக்கு, உலகம் தழுவிய உயர்ந்த பொதுமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு, இனம் காணும் இதயம், இணைத்து நிற்கும் பண்பு, தெளிவு, தேற்றம் போன்ற இன்னோரன்னவற்றில் எல்லாம் ஒரு பக்குவநிலை இருத்தல் வேண்டும். மொழி வளர்ச்சியில் ஒரு பக்குவ நிலையும் எதையும் எடுத்துக் கூறுவதற்குரிய வளமும் வன்மையும், நெளிவு சுழிவுகளும், லாவகமும் ஒரு மொழிக்கு இல்லையாயின் அதில்

தோன்றும் எந்த இலக்கியமும் செவ்வியல் இலக்கியமாக இருக்க முடியாது. இது போன்றே மொழியில் பக்குவம் இருந்து ஆசிரியனிடம் பக்குவமும், கனிவும், பரந்த நோக்கமும், சிறந்த எண்ணமும் 'செம்மாந்த நோக்கும்' சீரிய உள்ளமும் இல்லை யேல் அவனால் ஆக்கப்படும் இலக்கியமும் செவ்வியல் இலக்கியமாக இருக்கமுடியாது.

இந் நிலையில் தமிழ் மொழி சங்க காலத்தில் பக்குவம் பெற்ற மொழியாக இருந்ததை நாம் அறிவோம். இதனைத் தொல்காப்பியர் செந்தமிழ் என்றார். நாட்டைச் செந்தமிழ் நிலம் என்றார். இது பற்றிக் கூறும் விண்ஸ்லோ மிகத் தெளிவாகக் கவிதை மொழி ("in its Poetic form") எனக் கூறுவதும் அதைத் தொடர்ந்து பண்பட்டது; ஒளிபொருந்தியது ("Polished") எனக் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கவை. இது போன்றே சங்க காலமும் ஒரு பண்பட்ட காலம் என்பதையும் நாம் உணர்தல் வேண்டும். ஆன்றோர்களும் சான்றோர்களும் வாழ்ந்த காலம் அது. ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்கள்; 'ஆன்றோள் கணவ' போன்ற பல இடங்களிலும் வரும் ஆன்றவிந்து வாழும் பெண்கள், 'குடிபழிதூற்றும் கோலேனாகுக' என்று வஞ்சினம் கூறும் வளமார் மன்னர்கள் இனோரன்ன மக்கள் வாழ்ந்த காலம் அது. இந்நிலையில் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கும் வாழ்வதற்கும் உரிய வளமான காலம் அது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. காலம் கலைஞர்களை உருவாக்குகிறது; கவிஞர்களை உருவாக்குகிறது; பாலை வனத்தில் சோலைவனத்தைக் காண முடியாது; பாழுங் கிணற்றில் கொப்புளிக்கும் பளிங்கு போன்ற தண்ணீரைப் பார்க்க முடியாது. இந்நிலையில் சங்க காலம் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு எல்லா நிலையிலும் பண்பட்ட, பக்குவமான காலம் (ச. அகத்தியலிங்கம், 2000: 82-84).

தோழி, தலைவனிடத்தில் தலைவியால் இனி உன் பரத்தமை பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. அவள் மிகுந்த வேதனையோடு இருக்கிறாள். நீரில் நீண்ட நேரம் ஆடினால் கண் சிவந்து போகும். திரும்பத் திரும்பத் தேனை உண்டால், அங்ஙனம் உண்டவர் தம் வாயில் அத்தேனும் புளிக்கும். நீ எம்மை முற்றும் பிரிந்தாயாயின், அழகிய தண்ணிய பொய்கையையுடைய என் தந்தையினதாகிய எமது ஊரில், கடிய பாம்புகள் திரியும் தெருவில் முன்பு களவில் வந்து எமது நடுங்கும்படியான கடும் துன்பத்தைக் களைந்த நீ, இப்போது அதே தெருவில் எமது வீட்டில் கொண்டு போய் எம்மை விட்டு விடுவாயாக. நீ செய்கின்ற கொடுமையைத் தலைவியால் பொறுத்துக் கொள்ள

முடியவில்லை என்று தோழி தலைவனுக்குக் கூறுகிறாள் என்பதை,

நீர்நீடு ஆடின கண்ணும் சிவக்கும்
ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்
தணந்தனை யாயின்எம் இல்உய்த்துக் கொடுமோ
அந்தண் பொய்கை எந்தை எம்மூர்க்
கடும்பாம்பு வழங்கும் தெருவில்
நடுங்கு அஞர் எவ்வம் களைந்த எம்மே (குறு. 354)

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

தோழி, தலைவனுக்கு எம் தலைவியை அவள் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விட்டு விடு என்று இடித்துரைக்கிறாள். நீ பரத்தையர் வீட்டில் சென்று வாழ்வதை எங்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எங்களுடைய சுற்றத்தாரும் மனவேதனையில் ஆழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் அமைதியின்றி வாழ்கின்றனர். நீ பரத்தையர் வீட்டை உன்னுடைய வீடாகக் கருதி அங்கேயே இருந்து விடு. தலைவியை அவள் தந்தை வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்துவிடு என்று தோழி தலைவனை நோக்கிக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதனை இளம் பூரணர், கிழவனை மகடீஉப் புலம்பு பெரிதாகலின்... அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும் (தொல். கற்பு. 6) என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

நச்சினார்க்கினியர், தேன் உண்டு இன்சுவை நிகழ்ந்த காலத்தே... புளிச்சுவை நிகழுமாறு போல் (சீவகசிந்தா. 2382) என்று சான்று காட்டுகிறார். சங்க இலக்கியம், நறுவீ ஐம்பால் மகளிர் ஆடும்... தை இத் தண்கயம் போலப்... பலர் படிந்துண்ணும் நின்றபரத்தை மார்பே (ஐங். 84), நள்ளென் கங்குல் நடுங்கும் துணையாயவர் நின்மறந்து உறைதல்யாவது (அகம். 129), ஆசாகு எந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ (குறு. 176), நீத்தம் அரிமதர் மழைக்கண் சிவப்ப ஆடுகம் வம்மோ (அகம். 312) என்று குறிப்பிடுகின்றது.

தலைவன், தோழியைப் பல நாட்களாக வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டதன் பொருட்டு, உன் வேண்டுகோளுக்குத் தலைவி உடன்பட்டு விட்டாள். இனியும் நீ பரத்தையர் வீட்டிற்குச் செல்லக் கூடாது. நீ பரத்தையரை மறந்து விட வேண்டும். நீ பரத்தையரோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது எனத் தோழி தலைவனைக் கேட்டுக் கொள்கிறாள். மகரந்தத் தூள்கள், தங்கள் உடம்பெல்லாம் படும்படி, உழவர்கள் வளைத்த கமழும் பூக்கள் நிறைந்த மெல்லிய கிளைகளைக் கொண்ட காஞ்சி மரங்கள் நிற்கும் மருத நிலத்

தலைவன் பரத்தையொழுக்கமுடையவன். அங்ஙனம் மாசுவும் நம் தலைவி அவனது கொடிய அவ் ஒழுக்கத்தை மறைத்து வாழ்ந்து வருபளாதலின், இப்போது அப்பரத்தை வீட்டிலிருந்து வரும் அவன் வெட்கப்படும்படி அவனை ஏற்றுக் கொள்ள முன் வருகின்றான். உண்மையில் இவன் தாய் போலும் பெருமையுடையவளே என்று தோழி தலைவனுக்குக் கூறுகிறாள் என்பதை,

யாய்ஆ கியளே விழவுமுத லாட்டி
பயறுபோல் இணர பைந்தாது பஃஇயர்
உழவர் வாங்கிய கமழ்ப்பு மென்சினைக்
காஞ்சி ஊரன் கொடுமை
கரந்தன ளாகலின் நாணிய வருமே. (குறு. 10)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

இப்பாடல், பரத்தை வீடு போய் வந்த தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்கிறாள் என்று உணர்த்துகிறது. தலைவன், தோழியிடத்தில் தனக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள ஊடலைத் தீர்த்து வைக்குமாறு பலமுறை வேண்டிக் கொண்டாலும், அவள் அதனை அப்பொழுதே தீர்த்து வைக்கவில்லை. தோழி, தலைவனைப் பலவாறு சிந்திக்க வைக்கிறாள். அவனைப் பலமுறை அலையவிடுகிறாள். அவனைப் பலமுறை வேண்ட வைக்கிறாள். அவன் செய்த குற்றத்தை உணரவைக்கிறாள். அவன் மீண்டும் பரத்தையர் வீட்டிற்குச் செல்லாத வாறு வாக்குறுதியை வாங்கிக் கொள்கிறாள் என்பதை இங்கு உணரமுடிகிறது. தோழி மனிதநேயச் சிந்தனையோடு இருக்கின்ற காரணத்தினால், மனிதநேயமில்லாத தலைவனைத் திருத்துகிறாள்; அவனை நல்வழிப்பாதைக்கு அழைத்து வருகிறாள்; தலைவனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் உள்ள ஊடலைத் தீர்த்து வைக்கிறாள்; அவர்களுக்குச் சமாதானத்தை ஏற்படுத்துகிறாள். தோழி, தலைவன் மீண்டும் பரத்தையர் ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்ளாமல், அவன்தன் மனைவி மக்களோடு சேர்ந்து வாழ வழி வகுத்துள்ளான் என்பது சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

இதனை, யாயாகியளே மாஅ, யோளே... கயம்மூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மாறும்... தண்ணம் துறைவன் கொடுமை... நம்முன் நாணிக் கரப்பாடும்மே (குறு. 9), நீ எமக்கு இன்னாதன பல செய்யினும் நின் இன்று அமைதல் வல்லா மாறே (குறு. 309), குறுங்கால் காஞ்சிக் கோதை மெல் இணர்ப்... பொன் தகை நுண்தாது உறைப்ப (அகம். 341), காஞ்சித் தாது உக்கன்ன தாது எருமன்றத்து (கலி. 8), பெய்யாது வைகிய கோதை போலப் பெய்சாயினள் (நற். 11), ஒண் நுதல் மகளிர் ஒங்கு கழிக்குற்ற கண்ணேர் ஒப்பின் கமழ்

நறு செய்தல் (நற். 283), வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம் (கலி. 68) என்று குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியம், தலைமகளைப் பேணாத ஒழுக்கத்தினால்... நாணிய பொருண்மைக்கண் தோழி கூற்று (தொல். கற்பு. 7), அகம் புகல் மரபில் வாயில்கள் உரைத்தல் (தொல். கற்பு. 11) என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

செவ்வியல் இலக்கியம் பற்றிக் கூறுகையில் அதன் பல்வேறு பண்புகள் பற்றி குறித்து நிற்பர் அறிஞர் பெருமக்கள். அவற்றை அடிப்படையாக வைத்துச் சங்க இலக்கியங்கள் எவ்வாறு உள்ளன என எண்ணிப் பார்ப்பது நலம் மிகப் பயக்கும்.

இது பற்றிக் கூறும் அமெரிக்கானா களஞ்சியம் முதலில், "Classism is adherence to the qualities customarily associated with literature, art, architecture and thought of ancient Greece and Rome. It involves excellence, permanence and values based on Greek concept of life (Vol. 7. P. 23)" எனக் கூறிச் செல்லும்.

பழங்காலக் கிரேக்க, ரோம இலக் கியங்கள், கலை கலாச்சாரம் போன்றவற்றை உள்ளத்தில் வைத்துக் கூறப்பட்டதே இவ்விளக்கம். பல்வேறு பண்புகளில் இங்கே கூறப்படும். 1. மகோன்னதமான ஒரு மேம்பாடு. (Excellence) 2. செம்மாந்த குறிக் கோள் (Value) 3. சிறந்த ஒரு நிலைபேறு (Permanence) என்ற மூன்றின் அடிப்படையிலும் சிறந்து விளங்கும் இலக்கியங்கள் செவ்விலக்கியங்களாகும். கிரேக்க சமுதாயத்தை வைத்து ஆக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்களது வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதனை உண்மையாகப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் என்று கூறினர். இங்கே பழமை, மேம்பாடு, நிலைபேறு, குறிக்கோள், நல்ல வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பு ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. செவ்வியல் இலக்கியங்கள் மிகப் பழமை பெற்றதாக இருத்தல் வேண்டும். பழமையான மக்களின் வாழ்க்கையை, வாழ்க்கைக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றைப் பிரதிபலித்து நின்றல் வேண்டும். மேலும் இவை செம்மையும் சிறப்பும் பெற்றுத் தலைசிறந்த கொள்கைகளைச் சுட்டிக் காட்டும் பண்புடைத்தாய் வாழையடி வாழையாக வாழும் பேறு பெற்று விளங்க வேண்டும் எனக் கருதலாம் (ச.அகத்தியலிங்கம், 2000: 85-86).

அவன், அது தவறு என்று மனம் தெளிந்தான். அவன் பரத்தையை விட்டு மீண்டு வந்து தலைவி யோடு கூடி வாழ்ந்தான். அப்போது, அவன் தோழியோடு உரையாடி, தான் பரத்தையோடு

வாழ்ந்தபோது நீங்கள் என்ன நினைத்தீர்கள்? என்று வினாவினான். அதற்குத் தோழி தாய்மைத் தன்மை பொருந்திய தலைவி, ஆதன்வாழ்க் அவினி வாழ்க என்று மன்னனை வாழ்த்தினாள். நெல் மிகுதியாக விளைக. பொன் மிகவும் உண்டாகுக என்று இல்லற நினைப்பையே வெளிப்படுத்தி வாழ்த்தினாள். தோழியாகிய நான், அரும்புகள் நிறைய உடைய காஞ்சியும் சினையை உடைய சிறுமீன்களும் நிறைந்த ஊரன் வாழ்க. அவனுக்குத் துணையாக விளங்கும் பாணனும் வாழ்க என விரும்பினேன் (ஐங். 1) என்று கூறுகிறாள்.

தலைவன் உயர்ந்த தலைவியையும், தாழ்ந்த பொதுமகளையும், ஒன்றாகக் கருதினான் என்று தோழி, அவனுக்கு தான் செய்த தவறைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள். இதன் மூலம் தோழி சமூகத்திற்கு மனிதநேயச் சிந்தனையைப் புலப்படுத்துகிறாள். அவள் சமூக மக்கள் மனித நேயத்தோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என விளக்கிக் காட்டுகிறாள். இதனை ஐங்குறுநூறு, விதைப்பதற்குச் சென்ற உழவர் முன்பே விளைந்த நெல்லோடு திரும்பும் பூக்கள் நிறைந்த ஊரான் தலைவன். அவன் பரத்தை ஒழுக்கம் நீங்கித் தலைவியின் மனையிலேயே வாழ்வானாக என நான் விரும்பினேன் (ஐங். 3).

நான், பூத்தும் பயன்படாக் கரும்பும், காய்த்துப் பயன்படும் நெல்லும் ஒருசேர விளையும் வயல்களை உடைய ஊரனுடைய மார்பு பொதுநிலம் ஆகாது ஒழியு மாக என விரும்பினேன் (ஐங். 4).

நான் தன்னுடன் வாழும் பெரிய மீனை முதலைப் போத்து தின்கின்ற நீர்த்துறை உடைய தலைவனது தேர் எங்கள் வீட்டில் வாயில் முன் நிற்க என்று விரும்பினேன் (ஐங். 5) என்று குறிப்பிடுகின்றது.

தோழி அறநெறிச் சிந்தனையோடு சிந்திக்கின்ற காரணத்தினால்தான், தலைவியின் வாழ்வு சிறந்து விளங்க வேண்டும்; அவளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள துன்பங்கள் நீங்க வேண்டும்; அவளுக்கு நிகழ்ந்துள்ள இடர்பாடுகள் விலக வேண்டும்; அவள்தன் கணவனோடு இணைந்து வாழ வேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள். தோழி தன் வாழ்வைப் பற்றி நினைக்காமல், தன் தலைவியின் வாழ்வைப் பற்றி நினைத்திருக்கிறாள். அவள், தன் தலைவியின் வாழ்வு சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்று பெரிதும் பாடுபட்டிருக்கிறாள் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. சங்க இலக்கியப் பரத்தையர் பிரிவுப் பாடல்களில் மானுடவியல் சிந்தனைகள் மிகுந்து காணப்பட்டு உள்ளன. தோழி, தலைமக்களின் வாழ்க்கை சிறப்பாக

அமைய வேண்டும்; தலைவன் தன் மனைவியோடு சேர்ந்து வாழவேண்டும்; அவன் பரத்தமை ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடக்கூடாது; அவன் தன் மனைவியோடு இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபட வேண்டும்; அவன் தன் மனைவி மக்களைப் பேணிக் காக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருக்கிறாள் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் தன் மனைவி மக்களைப் பிரிந்து, பரத்தையர் இடத்தில் செல்கின்ற போதுகூட, தோழி அவனைக் கண்டித்திருக்கிறாள். தலைவன், பரத்தையர் வாழ்க்கை விலக்கி வந்த பின்னர் கூட, தோழி அவனுக்கு அறிவுரை கூறியிருக்கிறாள். அவன், அவனுக்கு அது தகாத வாழ்க்கை எனச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறாள். தலைவன் மனம் திருந்தி வந்தவுடன் தோழி, அவனுக்குத் தன் குடும்பச் சூழல்களையும், தன் மனைவி மக்களின் சூழ்நிலைகளையும் விளக்கியிருக்கிறாள் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தோழி, தலைவனுக்குப் பரத்தையர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை அல்ல; இல்லற வாழ்க்கையே வாழ்க்கை; அதுவே சமூகம் போற்றுகின்ற வாழ்க்கை என உணர்த்தியிருக்கிறாள். இப்பாடல்கள், மேலை நாட்டுப் பாடல்களைக் காட்டிலும், கருத்துருவாக்கத்திலும், பொதுமைப் பண்புகளிலும் சிறந்து விளங்கி இருக்கின்றன.

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் நூல்கள் அறிமுகம்

41-B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்., அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098

போன்: 044-26251968, 26258410, 26241288

மலைவாழ் மக்களின் வாழ்வியல் பிரச்சினைகளை, தொடர்ந்து உரத்துப் பேசியும் எழுதியும் வருகிற 'சோளகர் தொட்டி' நாவலாசிரியரின் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்.

ஈழத்திலிருந்து அகதிகளாகத் தமிழகம் திரும்பியவர்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகள், பெண்களின் அவலவாழ்வு மற்றும் தமிழக மலைகிராம மக்களின் வாழ்வியல் பாடுகள், துயரங்களை அந்நிலவியலோடும் அவர்களின் மொழியோடும் அச்ச அசலாகப் பதிவு செய்துள்ள சிறுகதைகளின் தொகுப்பு.

பெருங்காற்று

ச.பாலமுருகன்

விலை: ₹ 120/-

வணிக நகரமான திருப்பூரில் தனியார் நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் பெண்களின் வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை புதிய கோணத்தில் பதிவு செய்துள்ள நாவல்,

திருப்பூர் நகர சந்தடி வாழ்க்கையையும் துணி வர்த்தக நிறுவனங்களில் அல்லலுறும் பணியாளர்களின் பல்வேறு இன்னல்களையும் தொடர்ந்து தனது படைப்புகளில் அடையாளப்படுத்தும் இந் நூலாசிரியர் இந்நாவலில் நெஜீரிய மக்களின் திருப்பூர் வருகையையும் அவர்களின் ஊடான திருப்பூரைப் பற்றிய வாழ்க்கைச் சித்திரத்தையும் அழுத்தமாகத் தீட்டியுள்ளார்.

நைரா

சுப்பராரதி மணியன்

விலை: ₹ 150/-

கவிதைகளையும் கவிதை கடந்துவந்த பாதையையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து கவிதை வரலாறாகவும் கவிதை விமர்சனங்களாகவும் எழுதப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளின் தொகுப்பு.

தமிழ்க் கவிதைகளில் நவீனம் தொடங்கிய பாரதி காலத்திலிருந்து சமீபத்திய கவிஞர்கள் வரையிலான நெடிய வரலாற்றை ஆராய்ந்து சமரசமற்ற நேர்க்கோட்டுப் பார்வையில் இக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. நவீன இலக்கியத்தில் புதிதாய் புழங்குபவர் களுக்கு கவிதைகள் குறித்த சரியான புரிதல்களுக்கு இக்கட்டுரைகள் வழிகாட்டுகின்றன.

அண்மைக்கால கவிதைப் போக்குகள்

ந.முருகேசபாண்டியன்

விலை: ₹ 130/-

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸின் புதிய வெளியீடுகள்

விலை : ₹ 300/-

விலை : ₹ 125/-

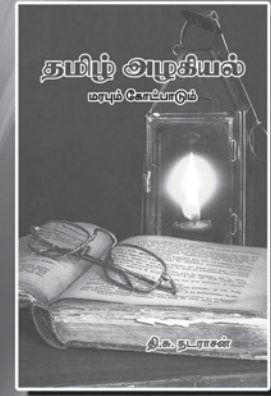
விலை : ₹ 275/-

விலை : ₹ 325/-

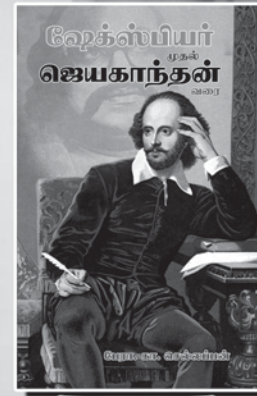
விலை : ₹ 250/-

விலை : ₹ 190/-

விலை : ₹ 100/-

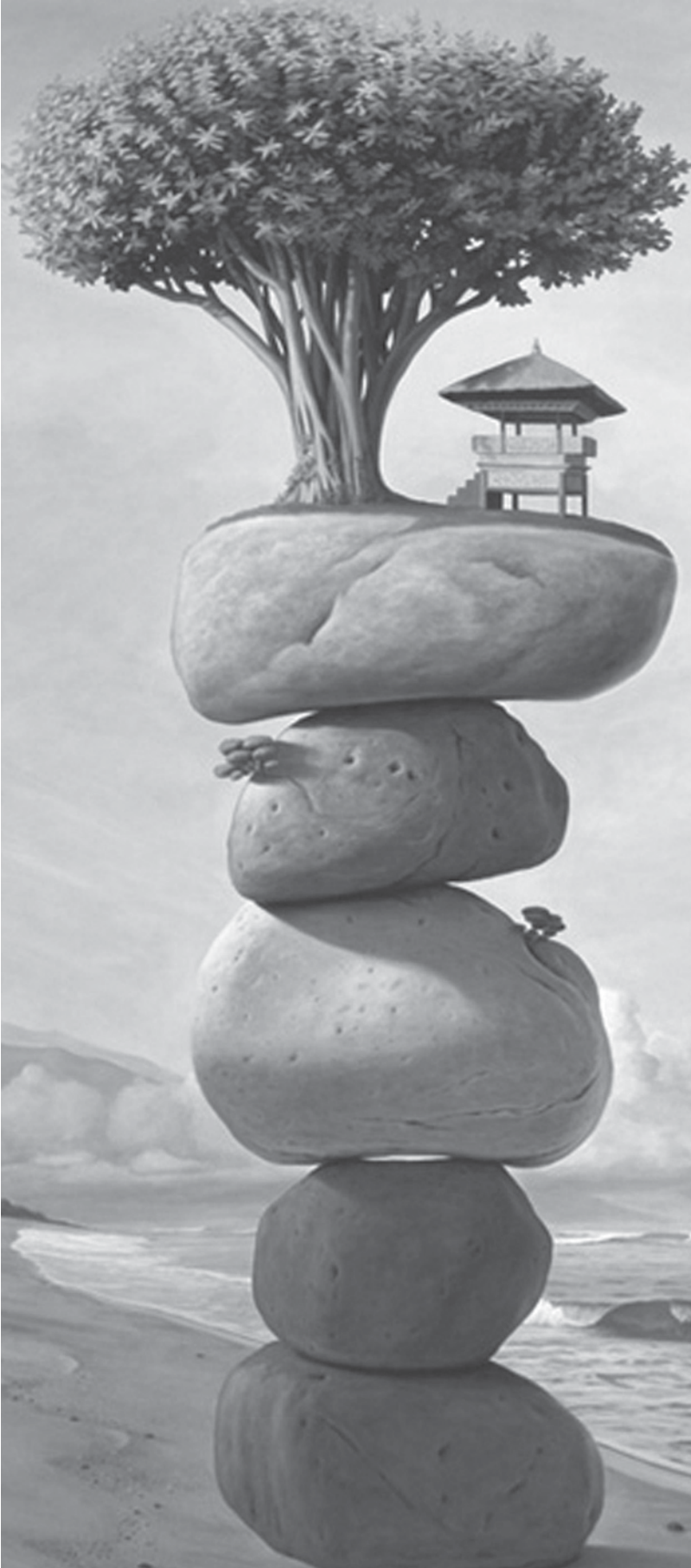
விலை : ₹ 70/-

விலை : ₹ 70/-

NCBH நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
போன்: 044-26241288, 26251968, 26258410 Email: info@ncbh.in | www.ncbhpublisher.com

மனனுட மேம்பாட்டில் இன்றைய கவிதைகள் பூர்ணா

அரிது அரிது மானிடராய் பிறப்பது
அரிது என்கிறார் ஓளவையார்.
அதனினும் அரிது மானிடராய்
வாழ்வது. பறவை பறவையாக வாழ,
விலங்கு விலங்குகளாகவே வாழ.
எவரும் கற்பிப்பதில்லை ஆனால்,
மனிதன் மனிதனாக வாழ,
காலங்காலமாக கற்பிக்கப்
பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன,
புராணங்கள், இதிகாசங்கள்
காப்பியங்கள் வழியாக.

சமுதாயம் எப்போதுமே / பழமைப்
பற்றுதலுடையதாக / மாறுதல்
விரும்பாததாக இருந்து வருகிறது /
நிர்பந்திக்கப்பட்டாலொழிய / அது
மாறுவதில்லை - என்கிறார்
டாக்டர். அம்பேத்கர்

எந்தவொரு அடையாளமின்றிப் பிறந்த
மானிடப் பிறவி சாதியாலும்,
மதத்தாலும், கட்டுண்டு, பசிப்
பிணியில் சிக்கி வறுமையில் வதங்கி
குடும்ப உறவுகளில் சிதறுண்டு
அன்பின்றி, மனிதமின்றி,
நம்பிக்கையின்றி, கருணையின்றி கால
வெள்ளத்தில் கரையொதுங்குகிறது.
சமூகத்தில் புறக்கணிக்கப்படும் அவன்
வாழ்வு கேள்விக்குறியாய் நீள்கிறது.

இந்த ஒரேயொரு வாழ்வை
மேம்படுத்தும் விதமாகத்தான்
புதினங்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள்
மற்றும் கவிதைகள் படைக்கப்பட்டு
வருகின்றன. இவ்வகைப்பாடுகளில்
மனனுட மேம்பாட்டில் இன்றைய
கவிதைகளைக் காணலாம்.

“மனிதனுக்கு மேலொரு தெய்வமும் இல்லை - இந்த மானுடம் / போலொரு மெய்மையும் இல்லை / மனிதன் இயற்கையின் எதிரொளிச் சின்னம் உழைப்பு / மனம் இல்லையேல் அவன் விலங்காண்டி இன்னும்”

என்ற பாடலை உலோகாயதத் சித்தர் பாடல் மனம்தான் விலங்கின்றி நம்மைப் பிரித்துக்காட்டுகிறது என்கிறது.

மானுடம் - மானிடம்

மானுடம் மானிடவியல் எனும் அறிவுத்துறை மனித இனம் அதன் பண்பாடு, சமூகங்களின் அமைப்புகள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், உறவுமுறைகள், மொழிக்கூறுபாடுகள் ஆகியவற்றையெல்லாம் கணக்கிலெடுத்துக்கொண்டு முழுமனிதனை அடையாளங் காண முயல்வது மானுடவியலின் நோக்கம் ஆகும்.

மனித சமுதாயம் பழங்குடி அமைப்பிலிருந்து அரசடைமை சமுதாயமாக மாற்றமடைந்தபோது ஆதி மனித உணர்வு சமூக அழுத்தங்களுக்கும், நெருக்கடி களுக்கும் உட்பட்டது. இந்த அழுத்தங்கள் பல்வேறு மனநோய்களாக வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

உழைப்பின் பாத்திரம்

“கையின் வளர்ச்சியோடு, உழைப்புடன் இயற்கையின் மீது ஆளுகை கொள்வது தொடங்கியது. ஒவ்வொரு புதிய முன்னேற்றத்தோடும் மனிதனுடைய அறிவு எல்லை விரிவாகி வந்தது. இயற்கைப் பொருட்களின் அதுவரை அறியப்படாமல் இருந்த புதிய பண்புகளைத் தொடர்ந்தாற்போல அவன் கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றொரு புறம், பரஸ்பர ஆதரவு, கூட்டுச்செயல் என்பதற்கான வழக்குகளைப் பெருக்கியும் ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் இவ்வித கூட்டுச் செயலின் நல்லாதாயத்தைத் தெளிவுபடுத்தியும் சமூக உறுப்பினர்களில் நெருங்கக் கூடிவர உழைப்பின் வளர்ச்சி அவசியமாகவே உதவி புரிந்தது” என்கிறார் எங்கெல்ஸ்.

“ஒரு மூட்டை தானியத்தை / சுமந்து போகிறது ஏறும்பு / பசியுடன் பார்க்கிறான் ஒருவன்”

சோம்பியிருந்தால் கிடைப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை உழைத்தால் நிரம்ப இருக்கின்றன. பெறுவதற்கு வாழ்வுச் சுவையை அனுபவிக்க வியர்வை உப்பு நிறைய கொட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

“உதடு பூக்காமலே இங்கு கைகள் காய்த்து விடுவது உண்மைதான்.” ஆனால் ஒருபோதும் உழைப்பு நம்மை ஏமாற்றாது.

நாளெல்லாம் உழைக்கின்றோம். / தேகத்தில் வியர்வை விழிகளில் செந்நீர் / வயிற்றுலே பசி வாழ்வில் வெறுமை / வேறென்ன கிடைக்கிறது / பாட்டாளிக்கு?

- கு.சின்னப்பன்

என்கிற விரக்தியான இக்கவிதை மூலம் உழைப்பு எனும் மானுடம் பேணப்படுகிறது.

முன்பு வயலில் களைபறிக்கும் போது / வரப்பில் கைகட்டி நிற்பர் / இன்று கண்காணிப்பு காமிராவில் கண்களை நட்டுவைக்கின்றனர். /

அஃறிணையிலிருந்து உயர்திணையாக பிரித்துக் காட்டுவது மனமும், உழைப்பும் தான்.

மனிதம் என்பது மனிதனிடமிருந்து வெகு தொலைவு போய்விட்டது. தொடர்பு எல்லைக்கும் அப்பால் என்பார்களே, அதுபோல் கடிதத்தோடு தொலைந்து போனது. நலம், நலமறிய ஆவல் என்ற சொற்கள்.

ஒருவர் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு வெளிநாட்டு நிறுவனத்தில் வேலை செய்யும் நண்பனிடம் “நலமா இருக்கிறியா?” என்று கேட்ட போது “ஏறக்குறைய இரண்டு மாதங்களுக்குப்பிறகு நன்றாக இருக்கிறியா என்று கேட்ட முதல் மனிதன் நீ தான்?” என்று மகிழ்ச்சியோடு சொன்னாராம்.

முதியோர் இல்லம் ஒன்றின் வாசகம், “குஞ்சுகள் மிதித்து முடமான கோழிகள் இங்கே!” மனிதம் இப்படி மடிந்துகொண்டிருப்பதை கல்யான்றி கவிதை ஒன்று மீட்டுருவாக்கம் செய்கிறது.

சைக்கிளில் வந்த / தக்காளி கூடை சரிந்து / முக்கால் சிவப்பால் உருண்டன / அனைத்துத் திசைகளில் பழங்கள் / தலைக்குமேலே வேலை இருப்பதாய் / கடந்தும் நடந்தும் அனைவரும் போயினர் / பழங்களை விடவும் நசுங்கிப்போனது / அடுத்த மனிதர்கள் மீதான அக்கறை

- கல்யான்றி

நம்முன் வாழும் மனிதம் துயரடையும் போது நாம் அது நசுங்கிப்போவதை வேடிக்கைப் பார்ப்பவர்களாக நிற்கிறோம். இந்த மனிதம் அடுத்தடுத்தது நசுங்கும் போது நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம் என்ற கேள்வியையும் இக்கவிதை முன்வைத்துள்ளது.

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்கிறோம், நாம் ஊர்க்காரர்களையே நீ யார்? என்கிறோம். இங்கே தீதும் நன்றும் பிறரால் வருகிறது.

பழங்களை விடவும் நசுங்கிப்போனது என்று சொல்லியது, பிறர் மீது எந்தளவு நம்பிக்கை வைக்கப் படுகிறது என்பதையும் கேள்விக்குட்படுத்துகிறது.

பொதுவாக விழாக்களை நாம் கொண்டாடு வதற்காக சொல்கிறோம். உண்மையில் விழாக்கள் தான் நம்மைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பண்டிகையையும் கடன் வாங்கியே கொண்டாட வேண்டியிருக்கிறது.

விழாக்கள் மூலம் நாம் மனிதத்தை புதுப்பித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். பொருளாதார சூழ்நிலை காரணமாக குடும்பங்களைப் பிரிந்து வெளியூரில் வசிக்கும் உறவுகள் இந்தச் சமயத்தில்தான் ஊர் திரும்ப வாய்ப்பிருக்கும்.

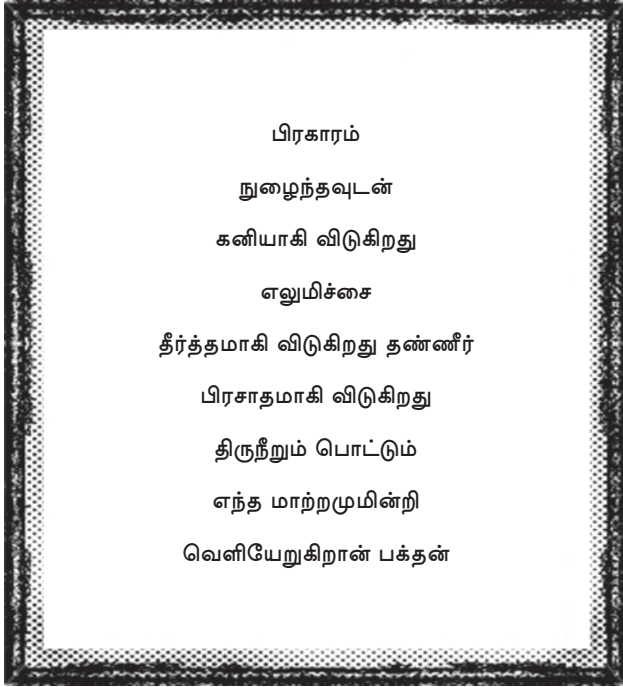
வெளியூரில் மற்றும் வெளிநாடுகளிலிருந்து தந்தை பணமாக மட்டுமே வருகிறார். பணத்தை மட்டுமே வைத்து உறவுகளை வலுப்படுத்த முயல்கிறோம்.

“பணம் சம்பாதிக்கத்தான் அப்பா வெளிநாட்டில் வேலைசெய்கிறார்” என்று குழந்தைகளிடம் கூறுகிறோம்.

திருவிழா

மழையில் குளித்த / மாமரம் / சற்றே தாழ்ந்து / முருங்கைக்கிளை மீது வடிக்கிறது / துளிபாரம் தாளாத / இலைகள் / தங்கையென நின்றிருக்கும் / பப்பாளி இலைகளில் / சொரிகிறது / தொடங்கிவிட்டது / உங்கள் பண்டிகை

- சங்கர ராம சுப்ரமணியன்

பிரியத்தை, அன்பை, மனிதத்தை எளிமையாக பந்தி வைக்கும் எளிமையான அமர்த்தியான கவிதை இது. உணவை உண்டுவது என்பது வேறு; பந்தி வைப்பது என்பது மற்றொன்று.

பூசை லயிக்கவில்லை / போஜனம் ருசிக்கவில்லை / இனிப்பு ஏறியும் / இன்சலின் போட இஷ்டமில்லை / இலவசமாய்க் கிடைத்த / புதுப்புடவை கூடப் பூரிப்பைத் தரவில்லை / வருடத்திற்கு ஒரு முறையேனும் / வந்து போகும் மகன் வராததால்.

- செ.சீனிவாசன்

யுகபாரதி ஒரு கவிதையில் சொல்லுவார்

கொண்டாடுவதற்கென்று / தோற்றுவித்த பண்டிகைகள் / சந்திப்பதற்கென்றாகிப் போனது / ஊரில் வாழும் அம்மாக்களுக்கு.

வெவ்வேறு பாடுபொருட்களைக் கொண்டு மனித மாண்பை இம்மியளவேனும் உயர்த்த வேண்டுமென்பதில் தற்காலக் கவிஞர்கள் முயல்கிறார்கள்.

புல்லாங்குழல் வாசித்தேன் / இரத்தம் கசிந்தது / ஈழத்து மூங்கில்

- நீதி தாசன்

இக்கவிதை சொந்தவீடு, சொந்த ஊர், சொந்த நாடு பிரச்சினைகளைத் தாண்டி யோசிக்க வைக்கிறது.

உயிர் இரக்கத்தையும் மீறி இன அழிப்பைக் புல்லாங்குழலுக்குள் நிறைத்து, செவிகளில் பாய்ச்சுகிறது. நம் உள்ளம் கனக்கச் செய்தாலும் பிடித்த பாடல் ஒலிக்கும் தருணம் ஒலி அளவைக் கூட்டி மூழ்கி விடுகிறோம். இசை வெள்ளத்தில் நம் மேதையான பல செயல்களுக்கு பின்னால் துயருறும் மனிதத்தின் குரலை உணமைக்கவிடுகிறோம்.

என் நூற்றாண்டு

துணியில் வாயைப் பொத்தி அழுதபடி / ஒரு பெண் சாலையில் நடந்து போகிறாள் / என் பஸ் நகர்ந்து விட்டது / தண்டவாளத்தில் ஒரு இளைஞன் அடிபட்டு / தண்ணீர் தண்ணீர் என்று / கையசைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் / என் டிரெயின் நகர்ந்துவிட்டது / எவ்வளவு நேரம் தான் நான் இல்லாமல் இருப்பது / எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு நேரம் / இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டு எவ்வளவு நேரமோ.. / அவ்வளவு நேரம்

- தேவதச்சன்

சாதியும், மதமும்

இந்த ஜனநாயகம் எனும் தேர் உருள சாதியும், மதமும் இரண்டு சக்கரங்களாக இருக்கிறது. அச் சக்கரத்தின் அடியில் காலம் காலமாக நசுங்கிக் கொண்டே இருக்கிறது மானுடம்.

இப்போதெல்லாம் / யானைகளுக்கு மதம் பிடிப்பதில்லையாம் / மனிதர்களுக்கு மதம் பிடித்திருப்பதால் / எங்கு பார்த்தாலும் வன்முறை என்று / கோயிலுக்குச் சென்றேன் / ஆயுதத்தோடு தெய்வம்

இதுபோன்ற கவிதைகள் சாதி மதத்திலிருந்து மானுடத்தை சிந்திக்க வைக்கிறது.

கவிஞர். மு.மேத்தா மானுடத்தை வழக்கு சொல்லாடலில் சிந்திக்க வைக்கிறார்

இந்துவே திரண்டு வா என்றோ / கிருஸ்தவனே கிளம்பி வா என்றோ / இஸ்லாமியனே எழுந்து வா என்றோ

/ எழுப்பாதீர்கள் முழுக்கம் / மனிதனே இணைந்து வா! என்று முழங்கி / மானுடத்தை இனியேனும் / மகத்துவப்படுத்துங்கள் என்கிறார்

மாற்றம் என்பது எப்படி நிகழவேண்டும், எங்கே இருந்து தொடங்க வேண்டும் என்றும் கீழ்க்கண்டவாறு கற்பிக்கிறது கவிதை ஒன்று

பொய்க்குதிரை / அய்யனார் குதிரையைப் பார்த்து / பயந்த குழந்தையிடம் / அது ஒன்றும் செய்யாது / பொய்க்குதிரை / தொட்டுப்பார் என்று / பல வகையில் மெய்ப்பித்த தந்தை / அய்யனாரும் ஒன்றும் செய்யாது / என்பதையும் சொல்லியிருக்கலாம்

- பூர்ணா

மாற்றங்கள்

பிரகாரம் / நுழைந்தவுடன் / கனியாகி விடுகிறது / எலுமிச்சை / தீர்த்தமாகி விடுகிறது தண்ணீர் / பிரசாதமாகி விடுகிறது / திருநீறும் பொட்டும் / எந்த மாற்றமுமின்றி / வெளியேறுகிறான் பக்தன்

- புன்னகை சேது

பக்தனாய் மாறுவதில் குறியாய் இருக்கும் மனிதன் எப்போது மனிதனாக மாறப்போகிறான் என்ற வினா. இங்கே தொக்கி நிற்கிறது. தமிழ்க் குலத்தின் பழம் பெருமையையும் இன்றைய நிலையையும் கருதி மனம் நொந்த பாரதி

“விதியே தமிழ்ச் சாதியை என்செய நினைத்தாய்” என்று கேட்டார்

“கேளடா மானிடா இங்குக் கீழோர் மேலோர் இல்லை” என்றார்.

இருக்கத்தான் செய்கிறது கீழ்த்தட்டு, மேல்தட்டு, இரட்டைக் குவளை முறை. மறந்து குவளைப்பூக்கள் ரசிக்கும் மானுடமாக மாறப்போகிறோம்.

சமூகம்

நெல்முக்கு அளவேனும் இச்சமூகத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்ற அயரா முயற்சியில் சமூகம் சார்ந்து கவிதை படைக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன. சக மனிதனுக்கு சமூகத்தின் மீது இருக்கும் அதிகப்படியான கோபம் இங்குக் கவிதைகளாக முளைக்கின்றன. நிலம் சார்ந்த எழுத்துகளும், பொருளாதார நெருக்கடி சார்ந்த எழுத்துகளும் நம் போராட்டங்கள் கணுக்களை துருப்பிடிக்காமல் பாதுகாக்கின்றன. தற்சமயம் குறிஞ்சி நகராகவும் முல்லை நகராகவும் மாறிவிட்ட தன்நிலம் கண்ணெதிரே களவாடப்பட்டதை கவிஞர் ஸ்ரீதர் பாரதி சொல்கிறார்

வித்திட்டோம் / பயனில்லை / வித்துட்டோம்

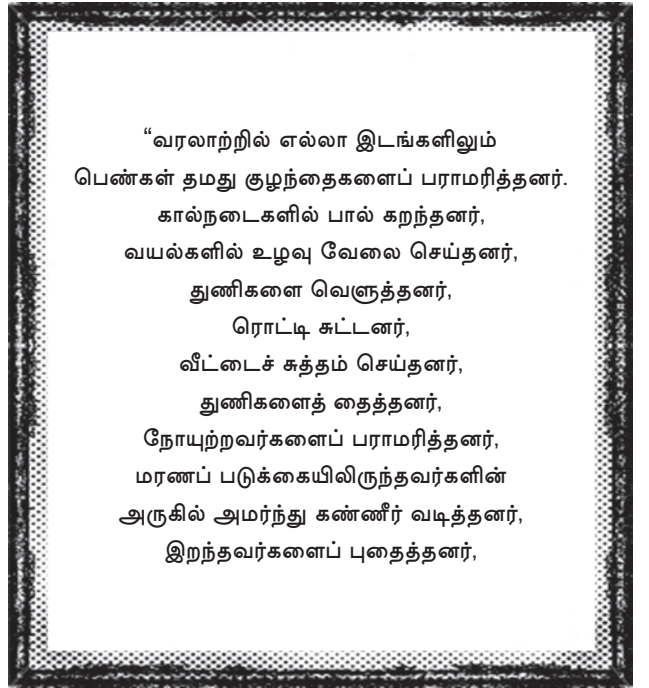
இங்கே நிலம் மட்டும் விற்கப்படவில்லை; ஆதிசூடிகள் விற்கப்பட்டிருக்கிறது.

பணியின் நிமித்தமாக கணவன் மனைவிக்குள் நிகழும் பரஸ்பரம் செல்லிடைப் பேசி வழியாகவே காற்றில் பறந்துகொண்டிருக்கிறது.

சாணிப்பால் முற்றத்தில் / நிலாக்காயும் இராவெளியில் உன்னோடு / கவிதை பேச ஆசை ஆனால் / பகலெல்லாம் / பாரவண்டி இழுத்த களைப்பில் / நானும் / தீப்பெட்டி ஆபீசில் / தீயாய் பறந்த களைப்பில் / நீயும் கண்ணயர்ந்து உறங்குகையில் / கவிதையாவது? கழுதையாவது?

- கண்மணிராசா

உணர்வுப் பொருள் நுகர்வுப் பொருளாக மாற்றப் பட்டு நம் முன்னே வாழ்ந்தே தொலைக்க வேண்டிய கட்டாயமும் இங்கு உண்டு.

இப்பிரபஞ்சம் புவி அரசியல், பண்பாட்டு ரீதியாக மேற்கு, கிழக்கு என்ற இருபெரும் பிரிவினைக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. மேற்கு என்பதில் ஐரோப்பா, ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா போன்ற கண்டங்கள் உள்ளடங்குகின்றன. இதில் மேற்கு என்பதற்கு ஐரோப்பா என்பதாகவே பெரும்பாலும் இன்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. புவியியல், பண்பாடு, அரசியல், மதம், அறம் ஆகிய கூறுகளின் தொகுப்பாகும். மேற்கின் அரசியல் வரலாற்றுக்கூறு என்று நீண்டகால ஆதிக்கம், அதிகாரம், வன்செயல், கலாச்சாரப் பறிப்பு இவற்றோடு இணைந்திருக்கிறது.

கவிஞர் இசையின் “மலர்கள்” என்ற கவிதை மேற்கு கலாச்சாரங்கள் தம் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ளது, அது நம் ஆதி நிலங்களை நம் தலைமுறைகளைக்கொண்டு அழிக்கிறது என்பதை இக் கவிதை மூலம் சுட்டுகிறார்.

துருவேறிய சைக்கிளில் / மேற்கிலிருந்து கிழக்காக வந்தார் / ஆஸ்துமா பிடித்த ஒரு கிழவர் / புதுயுகத்தில் ஊர்தியில் / புத்திளைஞனொருவன் / கிழக்கிலிருந்து மேற்காகப் போனான் / தவறி விழும் மூச்சுக்களை / அள்ளிப்பிடித்தபடியே / தூக்கிக் கொண்டிருக்கும் சைடு ஸ்டேண்டுக்கு / சைகை செய்தார் கிழவர் / அப்போது / அவர் தலைக்கு மேல் நின்றிருந்த மஞ்சரளி / செடிக்கு / ஒரு குடம் நீர் வார்க்கப்பட்டது / அப்போதே ஒரு பூவும் பூத்தது / அந்த சைடு ஸ்டேண்ட் மலருக்கு / சாட்சி மலர் நான்.

காதலின் சின்னமாக தாஜ்மஹாலைப் போற்றி வருகின்றனர். ஆனால், போற்ற வேண்டியது எது என்பதை கபிலன் கவிதை சுட்டுகிறது.

நாடு சடுகாடாய் / இருப்பதால் / உலக அதிசயமாய் / ஒரு கல்லறை

சமூகத்தின் சாறு இந்த எழுத்துக் கோப்பைக்குள் பிழிந்து ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது.

கை சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நம் விரல் அடிமையாய் இருப்பதை உணராமல்.

பெண்ணியம்

பொட்டப்புள்ளையா என்றார்கள் / வெகு சாதாரணமாக / தேவதை பிறந்திருப்பதை

இந்த கவிதையும் பெண்ணியம் வேருக்கு நீர் வார்க்கும்

“வரலாற்றில் எல்லா இடங்களிலும் பெண்கள் தமது குழந்தைகளைப் பராமரித்தனர். கால்நடைகளில் பால் கறந்தனர், வயல்களில் உழவு வேலை செய்தனர், துணிகளை வெளுத்தனர், ரொட்டி சுட்டனர், வீட்டைச் சுத்தம் செய்தனர், துணிகளைத் தைத்தனர், நோயுற்றவர் களைப் பராமரித்தனர், மரணப் படுக்கையிலிருந்தவர் களின் அருகில் அமர்ந்து கண்ணீர் வடித்தனர், இறந்தவர் களைப் புதைத்தனர், பெண்ணின் இந்த அரும்பணிகள் இன்றும் உலகில் தொடர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன”.

வலி

ஓங்கி ஒலிக்கும் / கெட்டி மேளத்தில் / அமுங்கிப் போகிறது / யாரோ ஒருவனின் / விசம்பல் சத்தம் எப்போதும்

- வித்யாஷங்கர்

மனம் சார்ந்ததாக இருந்த திருமணம் இப்போது பணம் சார்ந்ததாக மாறிற்று. சில மனங்கள் பொருளீட்டும் வியாபாரமாக இருக்கிறது என்பதை கவிதை எடுத்தியம்புகிறது.

வலியின் ஒலி / வாழ்ந்து கெட்டவனின் / பரம்பரை வீட்டை / விலை முடிக்கும்போது / உற்றுக்கேள் / கொல்லையில் / சன்னமாக எழும் / பெண்களின் விசம்பலை - மகுடேசுவரன்

இப்பிரபஞ்சத்தில் எத்தனையோ ஆயுதம் இருப்பினும் பெண்களின் கண்ணீர் ஆயுதத்தைக் காட்டிலும் கூர்மையானது எதுவுமில்லை, விசம்பல் என்ற ஒற்றைச் சொல்லில் வரலாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஈரமாய் பசைத்தடவி / இழுத்து / எட்டாய் மடித்து / ஒட்டினாள் என் தங்கை / தீப்பெட்டியையும் / அவள் ஆசைகளையும்

- கண்மணிராசா

வெறுமனே கழிவிரக்கம் இல்லை இது. அநீதிக்கு முன் நீட்டப்படும் துண்டு அறிக்கை.

புலியை முறத்தால் / அடித்தாள் / அது சாதனையல்ல / பெண் இயல்பு

- தமிழ்ப்பித்தன்

ஒரு வட்டம் போட்டு அதைத் தாண்ட விடாமல் பாதுகாக்கப்படுகிறாள் பெண்

இப்படித்தான் நடக்கவேண்டும், இப்படித்தான் பேசவேண்டும், இப்படித்தான் ஆடை உடுத்த வேண்டும், இன்னும் இப்படித்தான் கற்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றனர்.

பெண் இயல்பு என்பது முடமாகி ஒரு போலியான வாழ்வை வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறாள்.

சின்னக்கா

ஷாம்பு வாங்கிய ரெண்டு ரூபாயைக் கணக்கெழுதி / ரவிக்கை கிழிய அண்ணன் சட்டையை எடுத்துடுத்தி / தம்பி கழுத்தை இறுக்கிக் கட்டி / தெருவைச் சுற்றி / கருக்கலில் அப்பா எழுப்பி, பாடம் படிச்சு / ராப்பகலா அக்கா கூட வேலை செஞ்சு / அம்மாவுக்கு நெஞ்சுவலி என்றதும் / மூனுமணி பஸ்ஸில் வந்த சின்னக்கா / திரும்பிக்கூட பாக்காம / அஞ்சுமணி பஸ்ஸுக்கு ஓடுது - லேட்டாப் போனா / மாமா திட்டுவாருன்னு

- பச்சோந்தி

இந்தக் கவிதைக்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. திருமணமான ஒவ்வொரு பெண்ணும் அனுபவித்த ஒன்று, அனுபவிக்கும் ஒன்றும் கூட...

ஆதியிலிருந்தே மானுடம் நசுக்கப்பட்டுக் கொண்டும் ஒடுக்கப்பட்டுக்கொண்டும், சிதைக்கப் பட்டுக்கொண்டும் இருக்கின்றன. அகவியலாகவும், புறவியலாகவும் இச்சமூகத்தில் அவனை உயர்த்திப் பிடிக்கும் கொலுக்கொம்பாக இலக்கியங்கள் துணை புரிகின்றன. அவ்வகையில் கவிதை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குகிறது.

இரண்டு வரிகளில் ஒரு வாழ்வை, ஒரு வரலாறை சொல்லிவிடுகிறது.

சமூக அவலங்களை வாழ்வியல் பிரச்சினைகளை அவதானித்து கருப்பொருளாக்கி எழும் படைப்பு மட்டுமே மானுட மேம்பாட்டுக்கான கவிதையாகி விடாது. அப்பிரச்சினைக்கான தீர்வும் அதற்குள் இருக்க வேண்டும். இன்றைய கவிதை உலகில் காத்திரமான படைப்புகள் நிரம்ப வந்தவண்ணம் உள்ளன.

நேர்மறை எண்ணங்கள் தான் எப்போதும் நம்மை முன்னுக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றன, நின்று நிதானித்து பேசக்கூட அவகாசம் இல்லாமல் அவசர உலகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நம்மை சிந்திக்கத்தான் வைக்கிறது, கடலை வாங்கித் தின்னும் துண்டுக் காகிதத்தில் இருக்கும் நான்கு வரி கவிதையும்.

பார்வை நூல்கள்

1. பாரதியார் கவிதைகள் - பாரதியார்
2. கீழைச் சிந்தனையாளர்கள் ஓர் அறிமுகம் - எச். பீர்முஹம்மது
3. தடங்கலுக்கு மகிழ்கிறோம் - தினகரன்
4. பெண் என்ன செய்தாள் - ரோஸலிண்ட் மைல்ஸ்
5. உழைப்பின் பாத்திரம் - எங்கெல்ஸ்
6. இலக்கிய மானிடவியல் - பக்தவத்சல பாரதி
7. கற்றற்ற கவிதை அத்துமீறும் பயணம் - இரா.காமராசு
8. லெட்சுமி குட்டி - கண்மணிராசா
9. முத்திரைக் கவிதைகள் - விகடன்
10. சொல்வனம் - விகடன்
11. இலக்கியக் கதிர் - பொ.மா.பழனிச்சாமி
12. தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் - கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி
13. கொஞ்சோண்டு - தமிழ்ப்பித்தன்
14. மனித சாரம் - ஜார்ஜ் தாம்ஸன்
15. இரவென்னும் நல்லாள் - பூர்ணா
17. பஞ்சாரம் - யுகபாரதி
18. செவ்வந்திகளை அன்பளிப்பவன் - ஸ்ரீதர் பாரதி

வாழ்த்துகள்

திருப்பூர் இலக்கிய விருது மற்றும் அரிமா சக்தி விருது பெற்ற அனைத்துப் படைப்பாளிகளுக்கும் 'நியூ செஞ்சுரியின் உங்கள் நூலகம்' வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

திருப்பூர் இலக்கிய விருது பெறுவோர்

சங்கவை (நாவல்) - ஜெயசாந்தி

புளியமரத்தாணி (சிறுகதை) - சுபசெல்வி

ஆகாயத் தோட்டிகள் (கவிதை) - பூர்ணா

ஜிமாவின் கைபேசி (சிறுவர் இலக்கியம்) - கொ.மா.கோ.இளங்கோ

பெண் எழுத்தாளர்களுக்கான அரிமா சக்தி விருது பெறுவோர்

கலைச்செல்வி (திருச்சி), ஜி.கனிமொழி (கடலூர்),

நளினி வெள்ளியங்காட்டான் (கோவை), மஞ்சளா தேவி (உடுமலை),

சித்ரா (கோவை), தேன்மொழி (பாண்டிச்சேரி),

தமிழ்ப்பாவை (உடுமலை), நாகரத்தினம் (கோவை),

ராஜகலா (ஈரோடு), கலைவாணி (டெல்லி)

உலகம் போற்றும் தொல்காப்பியம்

மா.ஜீவரத்தினம்

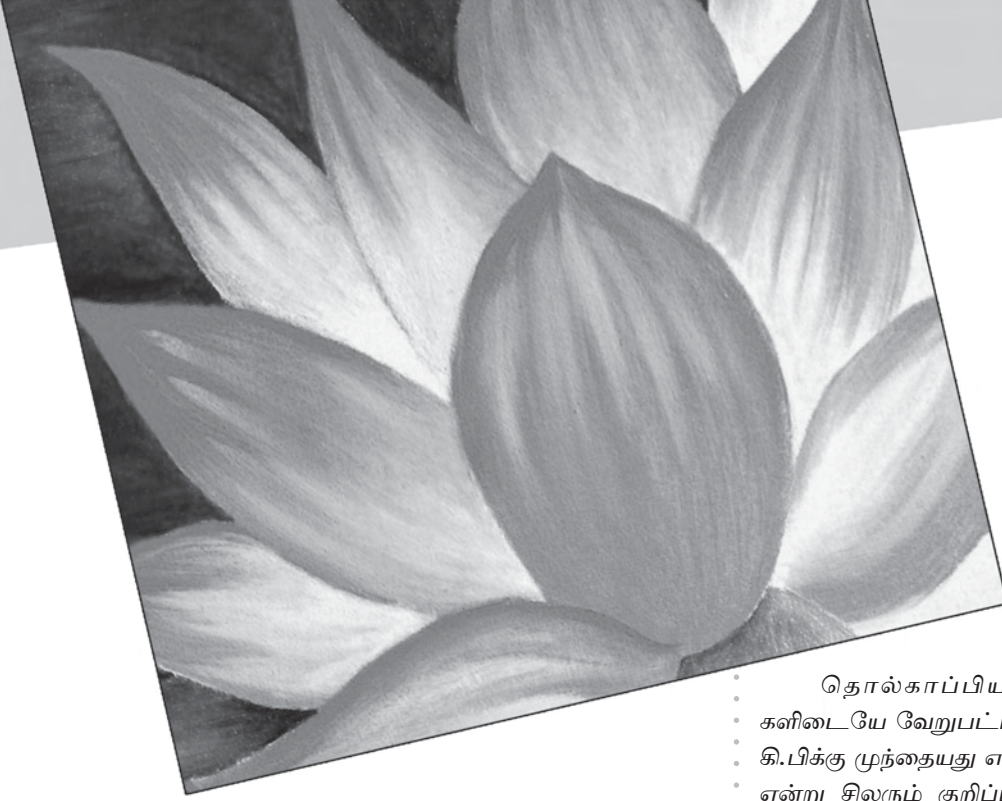
உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மொழியும் ஒரு சிறப்பான தன்மையைப் பெற்றிருக்கும். அச்சிறப்பு மக்கள், அவர்கள் வாழும் சூழலுக்கு ஏற்ப அமைந்திருக்கும். இதே வகையான நிலை தமிழுக்கும் இருந்தாலும் மற்ற மொழி பேசுவோர் சிந்தித்ததைவிடப் பழந்தமிழர் மேலும் அதிகமாகச் சிந்தித்துள்ளார்கள். இதனாலேயே மற்றைய உலக மொழிகளுக்கு இல்லாத பெருமை தமிழுக்கு இருக்கின்றது. இதனாலேயே உலக அளவில் அறிஞர் பெருமக்கள் தமிழை உயர்தனிச் செம்மொழி என்று பாராட்டுகின்றார்கள்.

தமிழுக்கு அந்தப் பெருமை வருவதற்கான காரணம் மொழிக்கு மட்டுமல்லாமல் வாழ்வியலுக்கும் இலக்கணம் வகுத்ததேயாகும். பொதுவாக, உலகிலுள்ள பழமையான மொழிகளில் காலந்தோறும் இலக்கண நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. மொழியின் எழுத்து, சொல், தொடர் பற்றியே அவை விளக்குகின்றன. இம்முறை தொல்காப்பியம் முதலான எல்லாத் தமிழ் இலக்கணங்களிலும் காணப்படுகின்றது. கூடுதலாகப் பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் அவர்கள் வாழ்ந்த மண்ணுக்கும் மக்களுக்கும் இலக்கணம் எழுதி வைத்துள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களில் எழுத்து, சொல், தொடர் என்னும் மொழி இலக்கணங்களை விளக்குகின்றார். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் பழந்தமிழ் மக்களின் அக, புற வாழ்வியலை மிகவும் தெளிவாக வரையறை செய்து விளக்குகின்றார். இவ்வகையான ஒரு வாழ்வியல் இலக்கணம் உலகில் வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லை எனத் தமிழ் அறிந்த உலக அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

தமிழ்மொழிக்குத் தற்போது கிடைத்துள்ள தரவு அடிப்படையில் பார்க்கும்போது ஒரு நீண்ட வரலாறு இருக்கின்றது. தொல்காப்பியமே தமிழுக்குக் கிடைத்துள்ள முதல் இலக்கண நூலாகும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகையும் தொன்மையான இலக்கியங்கள் ஆகும். இந்நூல்கள்வழி ஒரு செழுமையான இலக்கண - இலக்கிய மரபை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது, இவ்வகையான ஒரு செழுமை கிடைத்துள்ள நூல்களில் இருப்பதற்குக் காரணம் அவற்றுக்கு முன் ஒரு செழுமையான மரபு இருந்ததேயாகும்.

“தமிழில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனப் பல்வேறு நிலையில் பரிந்து இலக்கண நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. எல்லா நூல்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைவது தொல்காப்பியமே ஆகும். பொதுவாக, முன் தோன்றியவற்றை விடப் பின் தோன்றியவை மேலும் செப்பம் பெற்று அமையும். இக்கால இலக்கியங்களில் இந்த நிலையைக் காணலாம். தொல்காப்பியம் இதற்கு விதிவிலக்காகும். பிற்காலத்துத் தோன்றிய எந்த நூலும் அதனை விஞ்சி நிற்கவில்லை.”

தமிழ் இலக்கியங்கள் வழியும் தொல் பொருட் சான்றுகள் வழியும் ஆழிப் பேரலையால் பழந் தமிழகத்தின் தெற்கிலும் கிழக்கிலும் நிலப்பகுதி கடல் கொண்டதை அறிய முடிகின்றது. பழந்தமிழர் மூன்று சங்கங்களை நிறுவித் தமிழை வளர்த்துள்ளார்கள். முதல் இரண்டு சங்கங்கள் இருந்த பகுதி கடல் கோளால் அழிய அக்காலங்களில் தோன்றிய இலக்கண இலக்கியங்களும் அழிந்து விட்டன. தொல்காப்பியத்தில் என்ப, மொழிப, என்மலர் எனக் குறிக்கப்படும் சொற்களைக் கொண்டே தமிழில் இப்போது கிடைத்துள்ளவற்றுக்கு முன்னுள்ள மரபை அறிந்துகொள்ளலாம்.

• தொல்காப்பியத்தின் காலம் பற்றி அறிஞர் களிதையே வேறுபட்ட கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. கி.பிக்கு முந்தையது என்று பல அறிஞர்களும் பிந்தையது என்று சிலரும் குறிப்பிடுகின்றார்கள். காலக் கணக்கில் வேறுபட்ட கருத்துக்கள் இருந்தாலும் தோராயமாகத் தொல்காப்பியம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றி இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றார்கள்.

• தமிழுக்குக் கிடைத்துள்ள முதல் இலக்கண நூல் எனப் போற்றப்படும் தொல்காப்பியம் காலந்தோறும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. வாய்மொழி மரபாகவும் சுவடிகள் வழியாகவும் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உரைகள் தோன்றிய பிறகு தொல்காப்பியத்தின் பெருமை மேலும் பரவலாக்கப்பட்டுள்ளது. அச்சக்கலை வளர்ந்தபிறகு தமிழறிஞர்கள் உரையோடு கூடிய

தொல்காப்பியத்தையும் சங்க இலக்கியங்களையும் பிற இலக்கிய, இலக்கணங்களையும் ஆர்வத்தோடு பதிப்பித்துள்ளனர். இவ்வகையான ஆன்றோர்களின் அரும் பணியாலேயே தமிழ் இன்று உலகோர் அறிந்து போற்றப்படும் நிலையைப் பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியம் பற்றிய ஆய்வுகள் நிறைய வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஆய்வுகள் மேன்மேலும் வளரும். இவ்வகையான ஆய்வு வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு அடிப்படையான முந்தைய நிலையை ஆய்வாளர் இரா. வெங்கடேசன் அரிதின முயன்று தொல்காப்பியம் தொடர்பான கருத்துகளைத் தொகுத்துத் 'தமிழ்ப் புலமை மரபில் தொல்காப்பியம்' என்னும் நூலைப் பதிப்பித்துள்ளார். இந்த அரிய நூலை நியூ செஞ்சரி புத்தக நிறுவனம் (2014) வெளியிட்டுள்ளது.

தொல்காப்பிய உரைகள், பதிப்புகள், ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்கள் இந்நூலில் விரிவாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தொடர்ந்து தொல்காப்பியத்தை ஆய்வு செய்வோருக்கும் இளம் ஆய்வாளர்களுக்கும் இந்நூல் மேலும் உதவும் வகையில் உள்ளது என உறுதியாகக் கூறலாம்.

தொல்காப்பியர் வரலாறு, காலம், பதிப்புகள், உரையாசிரியர் என எதையும் ஒதுக்கிவிடாமல் பதிப்பாசிரியர் இரா. வெங்கடேசன் எல்லாவற்றையும் தொகுத்து ஒருமுகப்படுத்தியுள்ளார். பின்வருமாறு ஐந்து பகுதிகளாகப் பகுத்துக் கொள்கின்றார்.

1. தொல்காப்பியர் வரலாறு
2. தொல்காப்பியர் காலம்
3. தொல்காப்பியப் பதிப்புரைகள்
4. உரையாசிரியர்கள் வரலாறு
5. உரையாசிரியர்கள் உரைத்திறன்: ஏற்பும் மறுப்பும்

தமிழ்ப்புலமை மரபில் தொல்காப்பியம் என்னும் இந்நூல் தொகுப்பாக இருப்பதால் தம்முடைய கருத்தை ஆங்காங்கே சொல்லவில்லை; இருப்பினும் இருபத்தைந்து பக்க அளவில் சொல்லப்பட்டுள்ள செய்திகளைத் 'தமிழில் இலக்கண உருவாக்கம்' என்னும் தலைப்பில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

1. தொல்காப்பியர் வரலாறு

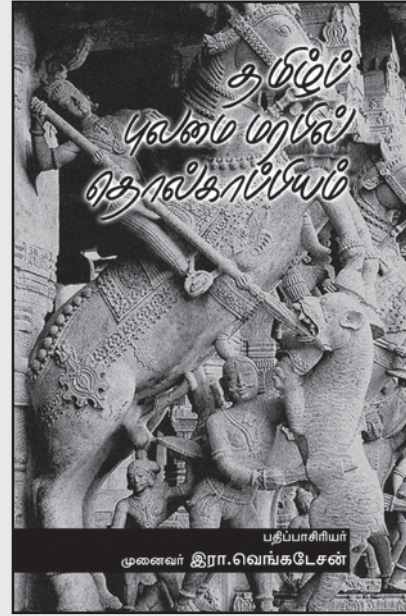
இப்பகுதியில் புன்னைவனநாத முதலியாரும் சி.கணேசையரும் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் அகத்தியரின் மாணாக்கர் பன்னிருவருள் ஒருவர் என்றும், காப்பியக் குடியில் பிறந்ததால் தொல்காப்பியர் எனப் பெயர் பெற்றார் என்றும் இறையனார் களவுரை காலத்திலிருந்து கூறப்படும் கருத்தாகும். நச்சினார்க்கினியர் இன்னொரு கருத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார்: தொல்காப்பியரின் இயற் பெயர் திரணதாமாக்கினி என்றும், தந்தை பெயர் சமதக்கினி என்றும், தொல்காப்பியருடன் உடன்

பிறந்தவர் பரசுராமர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். நச்சினார்க்கினியரின் கருத்தை அனைவருமே ஐயக் கொண்டே பார்க்கின்றார்கள். உண்மையான வரலாறு இல்லாமையால் தொல்காப்பியரைப் போலப் பல சங்க காலப் புலவர்களும் கற்பனைக் கடலில் மிதக்கின்றார்கள்

2. தொல்காப்பியர் காலம்

தொல்காப்பியரின் வரலாற்றைப் போன்றே அவருடைய காலமும் இன்னும் ஆய்வுக்கு உரியதாகவே திகழ்கின்றது. இது எதிர்காலத்திலும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும். அறிஞர்கள் அவரவர் சிந்தனைக்கு ஏற்பக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அனைவரின் கருத்துக்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளவும் முடியாது; ஒதுக்கிவிடவும் முடியாது. தொல்காப்பியம் தமிழுக்கும் கிடைத்துள்ள முதல் இலக்கண நூல்; தொல்காப்பியரின் காலம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்பதைப் பலரும் ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள். அறிஞர்கள் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியரின் காலத்தைப் பின்வருமாறு பட்டியலிடலாம்.

புன்னைவனநாத முதலியார்	12000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது
கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை	கி.மு.700ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்டது
மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி	கி.மு.800

தமிழ்ப் புலமை மரபில் தொல்காப்பியம் பதிப்பாசிரியர்: முனைவர் இரா.வெங்கடேசன் வெளியீடு:

நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
விலை: ₹ 340/-

எஸ் வையாபுரிப்பிள்ளை கி.பி.500
க.வெள்ளைவாரணர் கி.மு.5000

3.தொல்காப்பியப் பதிப்புரைகள்

தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியதை அதற்குத் தோன்றிய உரைகளிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம். இளம்பூரணர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர், கல்லாடர் எனப் பலர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதி இருக்கின்றார்கள். நன்னூல் தோன்றிய காலத்தில் தொல்காப்பியம் அதிகமாகக் கவனத்தில் கொள்ளப்படாமல் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. அச்சுக்கலை வளர்ந்த பிறகு பல சான்றோர் பெருமக்கள் தொல்காப்பியத்தை உரைகளோடு பதிப்பித்தார்கள். பொருளதிகாரம் அனைவரின் கவனத்திற்கு வந்தபிறகு அதன் சிறப்பு மேலும் பரவலாகியது. இராபர்ட் கால்டுவெல் (Robert Caldwell, 1856) திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண நூலை வெளியிடுவதற்கு முன்பே தொல்காப்பியம் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதனைப் பார்க்கும் வாய்ப்பை அவர் பெறவில்லை. தொல்காப்பியத்தை அறிந்திருந்தால் மேலும் தமிழில் பல சிறப்புக்களை இராபர்ட் கால்டுவெல் வெளிப்படுத்தி இருப்பார்.

தொல்காப்பியத்தைப் பலர் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். தொடக்க காலப் பதிப்பாசிரியர்களின் பதிப்புரைகள் இந்நூலில் தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மகாலிங்கையர் மழலை, தொல்காப்பியம்-எழுத்ததிகாரம் - நச்சினார்க்கினியர் உரை, 1848

தாமோதரம் பிள்ளை சி.வை; தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையர் உரை, 1868

1858 ஆம் ஆண்டில் சாமுவேல் பிள்ளை தொல்காப்பியம் - நன்னூல் இரண்டையும் ஒத்த நூற்பாக்கள் அடிப்படையில் பதிப்பித்துள்ளார்

இப்பதிப்புக்களுக்குப் பிறகு பலர் தொல்காப்பியத்தை விரிவாக ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளியிட்டு இருக்கின்றார்கள். வ.உ.சிதம்பரனார், ரா.இராகவையங்கார், உ.வே.சாமிநாதையர், கா.நமச்சிவாய முதலியார், கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை P.S. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, சி.கணேசையர், ச.சோமசுந்தர பாரதியார் என இன்னும் பலரின் பதிப்புரைகள் இந்த நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், இவற்றின் உரையாசிரியர்கள் பற்றி விரிவாக அறிந்து கொள்ள இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும்.

4.உரையாசிரியர்களின் வரலாறு

தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகள் மட்டும் இல்லை என்றால் இந்த அளவிற்குத் தொல்காப்பியத்தைப்

புரிந்து கொண்டிருக்க முடியாது. மேலும் புரிதலுக்கு இக்கால ஆய்வுகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. கிடைத்துள்ள உரைகளில் இளம்பூரணர் உரை காலத்தால் முந்தையதாகும். 13 ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வரை எழுதப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் இளம்பூரணர் உரை காணப்படுகின்றது.

சேனாவரையர் உரை சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டும் காணப்படுகின்றது. வடமொழிப் புலமை மிக்க சேனாவரையர் 14 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். இதே நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தெய்வச் சிலையாரின் உரையும் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுத்து, சொல், பொருளதிகாரத்தில் முன்னுள்ள ஐந்து இயல்களுக்கும் காணப்படுகின்றது. இவரது காலமும் 14 ஆம் நூற்றாண்டாகவே கருதப்படுகின்றது. இதே காலக் கட்டத்தில் தோன்றிய பேராசிரியரின் உரை பொருளதிகாரத்தில் பின் நான்கு இயல்களுக்கு மட்டுமே காணப்படுகின்றது. கல்லாடர் உரை சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டும் காணப்படுகின்றது. முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. இவர், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் அனைவரையும்விடக் காலத்தால் பிற்பட்டவர் ஆவார். பொதுவாக, காலம் பற்றிய கணிப்பில் தொல்காப்பியருக்கு ஏற்பட்ட நிலையே உரையாசிரியர்களுக்கும் காணப்படுகின்றது.

5. உரையாசிரியர்கள் உரைத்திறன்: ஏற்பும் மறுப்பும்

இறுதி இயலாகிய இப்பகுதியில் பதிப்பாசிரியர், இரா. வெங்கடேசன் உரையாசிரியர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒன்றுபட்டும் வேறுபட்டும் காணும் உரைகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

தமிழில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனப் பல்வேறு நிலையில் பரிந்து இலக்கண நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. எல்லா நூல்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைவது தொல்காப்பியமே ஆகும். பொதுவாக, முன் தோன்றியவற்றை விடப் பின் தோன்றியவை மேலும் செப்பம் பெற்று அமையும். இக்கால இலக்கியங்களில் இந்த நிலையைக் காணலாம். தொல்காப்பியம் இதற்கு விதிவிலக்காகும். பிற்காலத்துத் தோன்றிய எந்த நூலும் அதனை விஞ்சி நிற்கவில்லை. இதனாலேயே இன்று வரை அறிஞர்களால் விரும்பி ஆராயப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியம் தொடர்பான பதிவுகளைத் தொகுத்துப் பதிப்பித்துள்ள முனைவர் இரா. வெங்கடேசனைப் பாராட்ட வேண்டும். ஆய்வுக்கு நல்ல நூல்களை வெளியிடும் நியூ செஞ்சரி நிறுவனத்தாரையும் பாராட்ட வேண்டும். ஆய்வாளர்களுக்கு 'தமிழ்ப் புலமை மரபில் தொல்காப்பியம்' ஒரு சிறந்த வழி காட்டும் நூலாகும்.

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் மீவியல்பு ஆற்றல்களும் மாந்தர்களும்

அ.பாஸ்கரன்

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் பன்முகப் பண்பாட்டு மரபுகளையும் வரலாற்றுப் பதிவுகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. அத்தகைய கூறுகளை அறியும் வண்ணம் அமைந்திருப்பவை பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் எழுத்துச் சான்றுகளாகிய இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், இன்றுவரை தொடர்ந்து வரும் நாட்டுப்புற வழக்காறுகள், செய்மரபுகள், பண்பாட்டு மரபுகள் போன்றவை ஆகும். இவற்றுள் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெறுகின்றன. தற்பொழுது நமக்குக் கிடைக்கும் தொன்மையான தமிழ் இலக்கியங்கள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் செய்யுள் தொகை நூல்களாகும்.

இச்செய்யுள் இலக்கியங்கள் பண்டைய தமிழ்ச்சமூகத்தின் பண்பாட்டு நடத்தைகள், சடங்குகள், விழாக்கள், வழிபாடுகள் போன்ற மக்களின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் மக்கள் சிறப்பாக வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் பல அரிய செயல்களை நிகழ்த்தினர் என்பதற்கான சான்றாதாரங்கள் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளன. மனிதர்களின் நம்பிக்கைகளாக உருப்பெற்றுள்ள இத்தகைய கூறுகள் அவ்வக்கால இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. பண்டைய தமிழ்ச்சமூகத்தில் பல அரிய செயல்களைச் செய்த மாந்தர்களையும், ஆற்றல் களையும் கண்டு மக்கள்

அஞ்சியுள்ளனர். அவற்றை வணங்கியுள்ளனர். தங்களது குறைகளைப் போக்க அவற்றை நாடியுள்ளனர். அத்தகைய ஆற்றல்களையும்/ மாந்தர்களையும் சமூகம் உன்னிப்பாகக் கவனித்து வந்துள்ளது. அவற்றைப் பேய், பேய்மகளிர், சூர், சூராமகளிர், அகவன் மகள், முதுவாய்ப் பெண்டிர், வேலன், கட்டுவிச்சி, கானமர் செல்வி எனத் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

அணங்கு

பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள 'அணங்கு' என்னும் ஆற்றல் எத்தகைய சிறப்புகளைக் கொண்டது? மனிதனின் கண்களுக்கு எளிதில் தென்படக்கூடியதா? மனிதனைப் போன்ற தோற்றம் கொண்டதா?

வில்லங்கா? அது ஆணா? பெண்ணா? அது எங்கு உறையும்? யார் யாரை எவ்விடத்தில் தாக்கும்? போன்ற வினாக்களுக்கு ஆய்வுலகம் இன்று வரை விளக்கம் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறது. பல்வேறான முடிவுகள் வெளிவந்த போதிலும் சங்க இலக்கியப் பதிவுகளில் காணப்படும் அணங்கு பற்றிய செய்திகளை மேலும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் அணங்கு பற்றிய செய்திகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

“அணங்கே விலங்கே கள்வர் தம் இறையெனப் பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே”

(தொல்.பொருள்.252)

இங்கு அணங்கென்பது அச்சத்தை விளைவிக்கக் கூடிய வருத்தும் பண்பின் அடிப்படையில் அமைந்த உருவமற்ற, மாற்று உருவமுடைய கூறுகளின் ஆற்றல் களைக் குறிக்கக் கூடிய ஒன்றாகக் காட்டப்படுகின்றது. அணங்கும் பேயும் வேண்டிய உருவங்களை எடுக்க வல்லன (ம. கா. 631-633) ஆகும்.

அணங்கு பற்றி உ.வே.சா. குறிப்பிடும் பொழுது ‘காம நெறியின் உயிர்கொளுந் தெய்வமகள்’ எனக் கூறிச் செல்கிறார் (மணி- மூலமும் உறையும். பக்.78; உ.வே.சா.பதிப்பு). அணங்கு என்பதற்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி வருத்தம், நோய், அச்சம், கொலை, தெய்வம், தெய்வ மகள், வருத்திக் கொல்லும் தெய்வ மகள், தெய்வத்திற்கொப்பான மாதர், பேய், அழகு, வடிவு என 15 பொருட்களைத் தருகிறது. (தமிழ் லெக்ஸிகன் 01.1 ப.61)

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அணங்கு என்னும் சொல் வருத்தம், தெய்வம் ஆகிய இரு பொருள்களில் மிகுதியாக வந்துள்ளது. தெய்வம் எனப் பொருள் பயின்று வந்துள்ள இடங்களில் இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் “வீற்றுத்தெய்வம்” எனப் பொருளுரைத்துச் சென்று உள்ளனர். ‘வீற்றுத்தெய்வம்’ என்பது ஒரு பொருளிலோ, இடத்திலோ உறையும் ஒன்று எனப் பொருள்படும் (அகம். களிற்றுயானைநிறை, கழக வெளியீடு).

அணங்கு உறையும் இடங்கள்

அணங்கு உறையும் இடங்களாக மலை, நீர் நிலைகள், காடு, காவன் மரம், முன்றில், ஊர், போர்க்களம் (நற்.288:1-4) ஆகியவற்றைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. மேலும் நீர் நிலைகளின் அளவால் மிகுந்த அச்சத்தைத் தரும் கடற்பரப்பில் அணங்கு உறையும் என்பதும் அலையுடைய பெரிய கடற்பரப்பின் கண் விரும்பி உறையும் கடல் தெய்வமாக அது கருதப் பட்டதும் (நற். 155: 47; அகம். 207: 1-4) இலக்கியங்கள் வழித் தெரியவருகின்றது. ஊர்மக்கள் பருகும் நீர் நிலையாகிய ஊருணியில் அணங்கு

உறைந்தமையினை ஐங்குறுநூறு(28:1) குறிப்பிடுகின்றது. காட்டிலும், நகரிலும் அணங்கு உறைந்தமையினை அகநானூறு (319: 5-6, 99: 7-10) குறிப்பிடுகின்றது. இல்லில், முன்றில் அணங்கு உறைந்தமையினை ‘மணம் புணர்ந்து ஒங்கிய, அணங்குடை நல்லில்’ என்று மதுரைக்காஞ்சி (577-578) குறிப்பிடுகிறது.

போர்க்களத்தில் அணங்கு உறைந்தமையினைப் புறமும்(292: 7-8), அரசனின் வெற்றி, தோல்வி போன்ற வற்றினை உணர்த்தும் காரணிகளுள் ஒன்றாகிய காவன் மரத்தில் தங்கியிருந்தமையினைப் பதிற்றுப்பத்தும் (88:5-6) கூறுகின்றன.

அணங்கு உறையும் எனக் கருதப்படும் இடங்களுக்குச் செல்வதனை மக்கள் தவிர்ப்பர். இவை அச்சத்தினை உணர்த்தக் கூடிய இடங்களாகவும் அமைந்திருக்கின்றமையினால் மக்கள் இவ்விடங்களுக்குச் சென்றால் சில ஆற்றல்களால் அவர்கள் தாக்குற நேரிடும். மேலும் இவ்விடங்கள் தீய ஆற்றல்கள்/ அச்சந்தரும் ஆற்றல்கள் உறைந்திருக்கும் இடங்களாகும் எனக் கருத்துருவம் செய்துள்ளனர். இதன் காரணமாக இத்தகைய இடங்கள் கவனிக்கத்தக்க வகையில் சிறப்பு இடங்களாகக் கருதப்படுவதனைக் காணமுடிகிறது. தங்களைவிடக் கூடுதல் ஆற்றல் உள்ள ஆவி போன்றன இவ்விடங்களில் உறைவதினால் அவற்றை இயல்பை மீறிய மீவியல் இடங்களாகக் கருதினர் எனலாம். அணங்கு உறையும் இடங்களாகக் குறிக்கப்படும் இடங்கள் அனைத்தும் மக்கள் வாழும் பகுதியைவிட்டு நீங்கிய பகுதிகளாகும்.

அணங்கினை மக்கள் வழிபடுதல்

குறிஞ்சி நிலத்தில் கானவனின் அம்பு குறி தவறிப் போய்விட்டதனை எண்ணி ‘இம்மலையில் தெய்வம் தோன்றி நின்றது, மழை பெய்தால் அத்தெய்வத்தின் வீறு தணியுமாகலின் மலையை மழை வந்து சூழ்வதாக’ என்று மலை மேலதாகிய கடவுளை வழிபடும் பொருட்டுத் தன் சுற்றத்தோடு வந்து மலைக்குப் பலி இட்டு நீர் விளாவி வழிபட்ட நிலையினை,

“அணங்கொடு நின்றது மலை, வான் கொள்க” (நற். 165: 1-5) என்கிற அடியின் மூலம் அறிய முடிகிறது. அக்கால மக்கள் ‘அணங்கு என்னும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஆற்றலைத் தெய்வம் என்று வணங்கி வந்திருக்கின்றனர் (பட்டினப்பாலை. 86-87). அணங்கின் பாதிப்பிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள மக்கள் காப்புக் கட்டுதலை (அகம்.7:2-6) வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். கடலில் உறையும் தெய்வத்தினை மக்கள் வணங்கியுள்ளனர் (அகம். 270:5-9). உயர்ந்த மதிலின் கதவில் தெய்வத்தன்மை பொருந்தி அமைவதாகக் கருதி அதற்கு வழிபாடு செய்துள்ளனர் (ம. கா.352-354).

அணங்கு என்னும் ஆற்றல் இவ்வாறான இடங்களில் தான் உறையும் என்பதோடு மட்டுமல்லாது அது வருத்தும் இயல்புடையது என்பதும் அதனிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வழிபாடு செய்வதையும் மக்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். மேலும் இத்தகைய அணங்கு என்னும் ஆற்றல் சூள் செய்தாரை அச்சுள் பொய்யாகின்ற போது அவர்களை வருட்டுவதும் இயல்புடையது(குறுந்.53:5-7) என மக்கள் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். பெண்கள் பூப்புக்கு வந்த காலந் தொடங்கி அவர்களது உடலில் அணங்காகிய புனித ஆற்றல் புகுந்துகொள்வதாகவும் அவை பெரும்பாலும் அவர்களின் மார்பகங்களிலும், அல்குலிலும் தங்குவதாகவும் சுட்டிச் செல்கிறார் ஹார்ட்(1973).

சூர்/ சூர மகளிர்

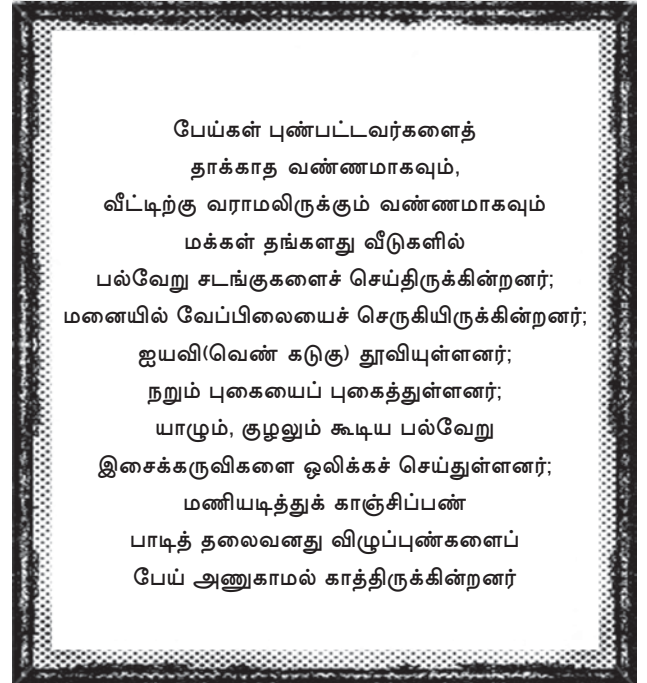
சூர் என்பதற்குத் தமிழ் அகராதிகள் அச்சம், தெய்வம், சூரன்பா, போன்ற பொருட்களைத் தருகிறது என்கிற போதிலும் பாட்டுத்தொகை நூல்களில் குறிக்கப் பெறும் சூர், சூர மகளிர் என்கிற சொல்லாட்சிகள் மலையுறை தெய்வத்தைக் குறிக்கின்றன. இம் மலையுறை தெய்வம் ஆண், பெண் தெய்வங்களாகக் கருதப்பட்டமையினை சூர்(அகம்.98:2-6). என்றும், சூர மகளிர் (திருமுருகு.38-41) என்றும் இலக்கியங்கள் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. மேலும் சூர மகளிர், வரையரை மகளிர், சூர்மகள் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ள சான்றுகள் மலையுறைவது பெண் தெய்வமாகக் கருதப்பட்டிருந்தமையினைத் தெரிவிக்கின்றன. சூர மகளிர் என்போர் அச்சந்தரும் தெய்வ மகளிர் என்ற நிலையிலேயே சுட்டப்படுகின்றனர். இவர்கள் மலை, சுனை ஆகியவற்றில் உறைந்துள்ளமையைப் பரணர் (அகம். 198:14-17) சுட்டியுரைத்துள்ளார். மேலும் இத்தெய்வ மகளிர் அழகு மிகுந்தவர்களாக இருந்ததாக (ஐங்.255:1-2, அகம். 342:10-12, 162:23-28) இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் இளம் பெண்டிரை அணங்குவதாக ஐங்குறுநாறு (191:3-5) குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் தலைவன் தலைவியிடம் தாம் வந்து திருமணம் செய்து கொள்வதாகவும், தாம் இருவரும் சேர்ந்திருக்கலாம் என்றும் தெய்வ மகளிரான சூர மகளிரைச் சுட்டிச் சூரரைக்கின்றான் (குறுந்.53:5-7).

சூர மகளிர் மண்ணுலகில் இருக்கும் இயல்பான மகளிரைப் போல் இருந்து மலையுச்சியில் பந்து விளையாடி இருக்கின்றனர். பந்தாடி முடிந்தவுடன் அக்களைப்புப் போகும் வண்ணமாகச் சுனையிலே நீராடியிருக்கின்றனர் (கலி. 40:22-25). இம்மகளிர் சோலையிலும், மலைப்பக்கத்திலும், மரத்தடியிலும் விளையாடியிருக்கின்றனர் (திருமுருகு. 38-41; குறிஞ்.

193-195) என்னும் செய்திகளைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் வழியாக அறிய முடிகிறது.

பேய்

தொல் பழங்காலம் முதல் தற்காலம் வரை பேய் குறித்த நம்பிக்கைகள் மக்கள் மனவியலோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவையாக உள்ளன. சங்க இலக்கியங்களிலும் அதற்குப் பின்வந்த இலக்கியங்களிலும் பேய் குறித்த பதிவுகள் பலவாறு காணப்படுகின்றன. பேய் மேகம், பேய்க் காற்று, பேய் மழை, பேயடி, பேய்த்தனமா அடிக்கிறான், பேய்பிடிச்சவன் மாதிரி இருக்கான், காசுக்குப் பேயா அலையுறான் போன்ற சொற்றொடர்கள் மக்கள் மத்தியில் வழக்கத்தில் உள்ளன. பேய் மனித வாழ்வியலோடும் வழிபாட்டு நிலைகளோடும் தொடர்புபடுத்திப் பேசப்பட்டு வந்துள்ளமையை இலக்கியங்களின்

வழியும் நாட்டுப்புற சமய வழிபாட்டின் வழியும் அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் பேய் என்பது பேய் (குறுந்.263:5-6) எனவும் கழுது (நற்.171:9) எனவும் பதிவாகியுள்ளது. பேய் என்பதற்குத் தீமை, கெட்டது, அச்சம் என அகராதிகள் பொருள் விளக்கம் தருகின்றன. அச்சம் என்ற பொருளில் இப்பதம் பலவிடங்களில் (அகம்.377:10; குறுந்.263:5; பரி.5:14; 7:84) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பேய் உருவம்

காய்ந்த மயிர், அகன்ற வாய், பிறழ்ந்த பற்கள், சுழலும் விழிகள், பாம்பும் கூகையும் கூடி வதியும் காதுகள், பருத்த உடல், பெருத்த வயிறு எனும் தோற்றத்தில் காண்பதற்கு அச்சம் தரும் நடையை

உடையதாகப் பேயின் உருவம் அமைந்திருக்கும் (திருமுருகு.47:51). பேய் பிணத்தைத் தின்று குடலை மாலையாக இட்டுக் குருதிச் செங்கையால் கூந்தல் தீட்டிக் காட்சியளிப்பதால் அதன் இயற்கை நிறம் மாறிக் காணப்படுகிறது (புறம்.62:1-4). பேயின் உருவம் மனித உருவத்தினை விடக் கோரமான உருவத்தை உடையதாக இருக்கும் என்பதை மேற்கண்ட இலக்கியச் சான்றுகள் உரைக்கின்றன. பேயில் ஆண், பெண் என்ற வேறுபாடும் உண்டு (பட்.,259-260). இவற்றில் கழுது என்பது (நற்.171:9) ஆண் பேயாகவும், கூளி என்பது (அகம்.233:11, பதி.36:11) பெண் பேயாகவும் கருதப்படுகின்றன.

பேய் உறையும் இடங்களும் உணவுப் பழக்கமும்

பேய்கள் போர்க்களம்(புறம்.370:22-27), முதுகாடு (புறம்.356:1-4), கடுநெறி(பதி.19:1-2), மன்றம்(பதி.35:6-9) ஆகிய இடங்களில் உறைகின்றன. தாழி கவிக்கும் மண்திட்டக்களிலும் காணப்படும். கோட்டான்களும் பருந்துகளும் விரும்பும் இடுகாட்டில் உறைந்திருக்கும் (புறம்.338). இடுகாட்டில் நரிகளுடன் சுற்றித்திரியும் (புறம்.373). போர்க்களத்தில் காயமடைந்த வீரர்களின் உடல்களைத் தேடிவரும்(பதிற்.36). மனித உடலில் நுழையும் தன்மை கொண்டு அமையும்(குறுந்.263). நள்ளிரவில் நடமாடும்(நற்.179) இயல்பினை உடையது. மேலும் இவை கூட்டம் கூட்டமாகத் திரியும் இயல்பினை உடையவை. பேய்கள் பிணம் தின்னும். இறந்தவருக்குப் படைக்கும் உணவையும் பிண்டத்தையும் தின்னும் (புறம்.238; 234; 249) இயல்பின.

போரில் காயப்பட்டுக் கிடக்கின்ற வீரர்களைப் பிணந்தின்னும் விலங்கினங்கள் வந்து தின்னாமல் உயிர் போகும் மட்டும் அருகிலிருந்து பேய்கள் காத்து நின்றதனைப் பேய்க்காஞ்சி என்னும் துறை கூறி நிற்கின்றது. பேய்கள் புண்பட்டவர்களைத் தாக்காத வண்ணமாகவும், வீட்டிற்கு வராமலிருக்கும் வண்ணமாகவும் மக்கள் தங்களது வீடுகளில் பல்வேறு சடங்குகளைச் செய்திருக்கின்றனர்; மனையில் வேப்பிலையைச் செருகியிருக்கின்றனர்; ஐயவி(வெண் கடுகு) தூவியுள்ளனர்; நறும் புகையைப் புகைத்துள்ளனர்; யாழும், குழலும் கூடிய பல்வேறு இசைக்கருவிகளை ஒலிக்கச் செய்துள்ளனர்; மணியடித்துக் காஞ்சிப்பண் பாடித் தலைவனது விழுப்புண்களைப் பேய் அணுகாமல் காத்திருக்கின்றனர் (புறம்.281). இத்தகைய பேய்கள் பண்டைய தமிழரின் வெற்றித்தெய்வமான கொற்றவைக்கு ஏவல் செய்யும் கூலிகளாகச்(கலி.89) செயல்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறாகப் பேய் பற்றிய பதிவுகள் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

வேலன்

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நோயினைப் போக்கும் ஆற்றல் பெற்றவனாகவும், தெய்வ ஆற்றல்

உள்ளவனாகவும் அறியப்படுபவன் வேலன். இவன் முருகனுடைய பூசாரியாவான். முருகனுடைய வேலைத் தாங்கி ஆடுவதால் இவன் வேலன் எனப் பெறுகிறான். மணமாகாத கன்னிப் பெண்களைச் சூர், அணங்கு போன்றவை தீண்டித் துன்புறுத்துவதாக மக்கள் நம்பினர். பெண் ஒருத்தி ஓர் ஆணுடன் காதல் கொண்டு உறவு கொள்ளும்போது அவளுடைய உடம்பில் மாற்றங்கள் பல ஏற்படும். அதனைச் சரியாக உணர்ந்து கொள்ளாததாயும், செவிலியும் அப்பெண் முருகனால் தீண்டப்பட்டாள் என வேலனை அழைத்து முருகனை அமைதிப்படுத்தப் பணிக்கின்றனர். வேலன் முருக வழிபாடான வெறியை எவ்வாறு நிகழ்த்த வேண்டும் என்று நன்கு அறிந்தவன். அதனைத் தொல்காப்பியம் 'வெறியறு சிறப்பின் வெல்வாய் வேலன்' என்று குறித்துள்ளது. வேலன் முருகனை அழைத்து அவன் புகழைப் பாடிக் கொண்டு வரும்போது அவன் ஒருவகையான மருளுக்கு உள்ளாகிறான். அப்போது முருகு அவன் மேல் இறங்கியதாகக் கருதப்படுகின்றது. வேலைக் கையிலேந்தி மருளோடு ஆடுகிறான். முருகனுடைய பூசாரியான வேலன் நடந்தும் மருளாடல் வெறியயர்தல், வெறியாடல், வெறியாட்டு எனப் பாட்டுத்தொகை நூல்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதற்கு முன்னர் கழங்கு குறி பார்த்திருக்கின்றனர். இது வேலன் கழற்சிக்காய்கள் மூலம் குறியுணர்த்துவதாகும்(ஐங்.249). களவுக் காலத்தில் தலைவியின் மாறுபாட்டிற்குரிய காரணத்தை அறியும் வண்ணமாகவும் உடன்போக்கில் தலைவனும் தலைவியும் எங்கு சென்றனர் என்பதனை அறியவும் இத்தைய குறியை நிகழ்த்தியிருக்கின்றனர்(அகம்.195). வெறியாட்டு நிகழ்த்த வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் போது வெறியாடும் களத்தினைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். வேலனுடைய மன்றம்(ம.கா.611-616), முன்றில்(குறுந்.53) ஆற்றின் நடுப்பகுதி(குறுந்.263) போன்ற இடங்கள் வெறியாடுவதற்கு உரிய களங்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் படுகின்றன. வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படும் இடத்தில் பந்தல் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது(அகம்.98). வெறியாடும் களத்தில் வேலன் பல்வேறு சடங்கு முறைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறான். வேலன் தலைவியின் நோயினை நீக்கும் பொருட்டுக் களத்தினை மலர் மாலையளால் அழகுபடுத்துகிறான்(அகம்.114; நற்.322) பசும் மஞ்சள் சந்தனம் சேர்த்துத் தெளித்துச் செவ்வரளி மாலையுடன் இன்னும் பிற மாலையையும் பந்தலில் தொங்க விட்டிருக்கின்றான்.

களத்தினை அணி செய்த வேலன் தன்னை இலைகளாலும், தழைகளாலும், பூக்களாலும், கடம்ப மாலையளாலும் (நற்.34) அழகு செய்து கொள்கிறான். கையில் சிவந்த காப்பு நூலைக் கட்டியிருக்கிறான். திணையையும், வெள்ளரிசியையும் குருதியில் தோய்த்துப்

படையலாக இட்டிருக்கிறான். மேலும் நெய்யையும் வெண்சிறு கடுகையும் அப்பி இருக்கிற திணையினை வெறியாடும் களம் முழுக்கப் பரவும் வகையில் நீரோடு சேர்த்து(அகம்.272) ஆட்டுக்குட்டியினை அறுத்து அந்த குருதியில் திணையையும் கலந்து களம் முழுக்கப் பரப்பி இருக்கிறான்(அகம்.22).

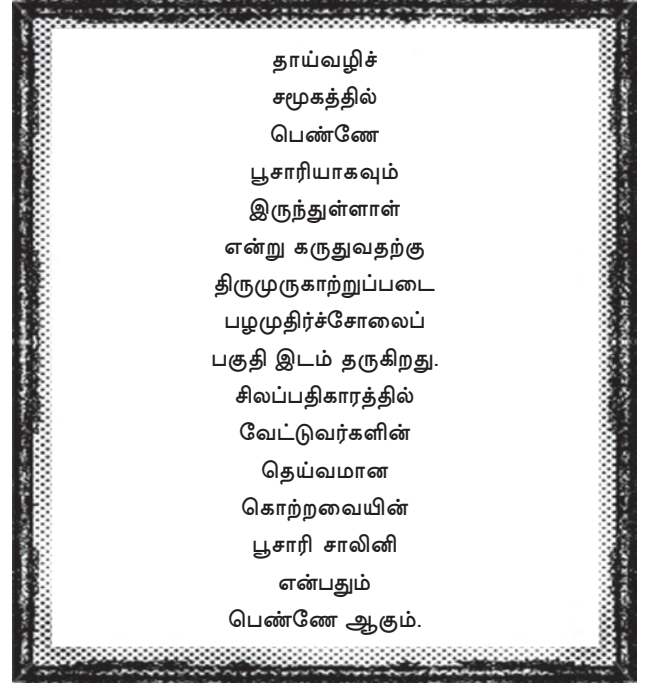
நறுமணப் புகையை எழுப்பி முருகனுடைய வேலினை வெறியாடும் களத்தின் மையத்தில் நிறுத்தி மணிகளை ஒளிக்கச் செய்து முருகனை வேலன் அழைக்கின்றான். முருகன் அவன் மேல் ஆவேசமுற்றதும் ஒருவகையான மயக்க நிலையில் துள்ளிக் குதித்து ஆடிப்பாடுகிறான். கிடாயை(மறி) வெட்டி அதன் குருதியை முருகனுக்குப் பலியாக இருகிறான். இவ்வாறாக வெறியாடும் வேலன் சடங்கினை நிகழ்த்தித் தலைவியின் நோயைப் போக்குகிறான்.

குறி கூறும் மகளிர்: முதுவாய்ப் பெண்டிர், அகவன் மகள், கட்டுவிச்சி

பறவைகளைக் கொண்டு குறி அறிந்ததால் புள் என்னும் சொல்லே எல்லாக் குறிகளையும் குறிக்கும் நிமித்தம் என்னும் பொதுப்பெயரால் வழங்கலாயிற்று (தொல். பொருள். புறத்திணை. 36, 47). பண்டைய காலங்களில் கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்களிலும் நிகழ்ந்த, நிகழப்போகும் செயல்பாடுகளைக் கணித்துக் கூறும் ஆற்றல் பெற்ற வர்கள் இருந்தனர். இவர்கள் மக்களின் துன்பங்களைப் போக்குவர்களாகச் செயல்பட்டனர். இதற்கைய சிறப்பான ஆற்றல்களைத் தம்மகத்தே உள்ளடக்கியவர்களைப் பின்வருமாறு பாட்டுத்தொகை நூல்கள் சுட்டுகின்றன. குறிகூறும் ஆற்றலைக்கொண்ட பெண்கள் அவர்கள் சொல்லும் திறத்திற்கேற்பவும், அவர்கள் மீது மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கையின் பொருட்டும் பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டனர்.

கட்டுவிச்சி என்பவள் நெல் முதலியவற்றை முறத்தில் வைத்து எண்ணிப் பார்த்துக் குறி கூறுபவள். அதனால் கட்டுவிச்சி எனப் பெறுகின்றாள். சங்கு மணிக் கோவை போன்ற வெண்மையுடைய நெடிய கூந்தலை உடைய, பின்வருவனவற்றை, முன்னால் நடந்தவற்றைத் தெளிவுறத் தவறாமல் உரைக்கும் தன்மையுடையவள் கட்டுவிச்சி(அகம்.23). இவள் குறிஞ்சி நிலத்தைச் சார்ந்தவள். இவள் கட்டுப்பார்த்து குறிசொல்லும் போது தான் வழிபடும் தெய்வங்களை விளித்துப்(அகவி-அழைத்து) பாடுவதால் இவள் அகவன் மகள் எனவும் அழைக்கப் பெறுகின்றாள் (குறந்.23). இவள் முதுமை அடைந்தவள்; இவளின் தலை மயிர் நரைத்திருக்கின்றது. இவள் செம்முது பெண்டிர் எனவும் அழைக்கப் பெறுகிறாள்(நற்.288). இவர்கள் அறியுநர், முதுவாய் பெண்டிர் (அகம்.22) எனவும் அழைக்கப் பெறுகின்றனர்.

இத்தகைய குறி கூறும் பெண் தன் கையில் சிறு கோலை ஏந்தியிருக்கிறாள்(அகம்.97; 152; 208: குறந்.298). அவள் குறி சொல்லத் தொடங்கும் முன் கோலை ஆட்டிச் சுட்டித் தெய்வத்தை அகவி பாடுகிறாள். தன் தெய்வத்தை அழைக்கின்றாள். அத்தெய்வம் உறைந்திருப்பதாகக் கருதப்படும் மலையைப் பாடுகிறாள். தலைவனோடு காதல் கொண்ட தலைவி தலைவனின் பிரிவினால் பசலை என்கிற நோய் தாக்கப்பட்டு மெலிந்து பொலிவிழந்து காணப்படுகிறாள். தன் மகளின் உடல் மெலிவுக்குக் காரணம் என்ன என்று அறியாததாயும், செவிலியும் குறி சொல்லும் மாதரை அழைத்துத் தம் மகளின் உடல் பொலிவிழந்ததற்குக் காரணம் அறிய முற்படுகின்றனர். குறி சொல்லும் மாதர் முறத்திலே பிடி நெல்லையிட்டு தெய்வத்துக்குப் பரப்பி வழிபாடு செய்

கிறாள். பின்னர் அந்நெல்லை நன்னான்காக எண்ணி எஞ்சியவை ஒன்று, இரண்டு, மூன்றளவும் பார்த்துத் (கட்டும், கழங்கும்) தலைவி உற்ற நோய்க்கு முருகன் தான் காரணம் என்றும் அவனால் தான் நோய் நேர்ந்தது என்றும் கூறுகின்றாள். அத்தோடு நிலலாமல் இந்நோய் நீங்க வேண்டுமாயின் வேலனை அழைத்து வெறியாடும் களம் திருத்தி முருகவேலுக்குச் சிறப்பெடுக்க வேண்டுமெனவும் கூறுகிறாள் (நற்.288).

மேலும் கட்டுவிச்சியே களம் அமைத்து வெறியாட்டையும் நடத்தியிருக்கிறாள். இவள் முருகனை வழிபட்ட முறை மிகுந்த அச்சம் தரும் வகையில் அமைந்தது. முருகனுக்குரிய மந்திரத்தை யாரும் கேட்க முடியாதபடி தனக்குள்ளே மெல்ல உரைக்கின்றாள். குனிந்து மலர்களைத் தூவி முருகனை வணங்குகிறாள்.

பூக்களைப் பலியாகத்தாவும் முன் அவள் தன் கை விரல்களில் பெருவிரல் தவிர மற்ற நான்கு விரல்களையும் மடக்கிக்கொண்டு இரண்டு பெருவிரல்களையும் தன் நெஞ்சில் வைத்து முத்திரை காட்டுகிறாள் (திருமுருகாற்றுப் படை). வேலனைப் போன்று காப்புக்கட்டிக் கொள்கிறாள். ஆட்டுக்கிடாயைப் பலியாகக் கொடுத்து அதன் குருதியை வெள்ளரிசியில் பிசைந்து பலியாகத் தூவுகின்றாள். இசைக்கருவிகள் பல முழங்க நறுமணப் புகை எழுப்பி முருகனுக்குரிய மலையைக் குறிஞ்சிப் பண்ணில் பாடி வணங்குகிறாள். இவ்வாறாகக் குறமகள்/கட்டுவிச்சி பற்றிய பதிவுகள் பாட்டுத்தொகை நூல்களில் விரவியுள்ளன.

தொல் தமிழ்ப் பண்பாடும் மீவியல்புச் சொல்லாடலும்

தமிழ்ப் பண்பாடு என்பது ஒற்றைப்பண்பாடு அன்று. அது பல்வேறு இனக்குழுச் சமூகங்களின் ஒழுகலாறுகளின் கூட்டுத்தொகை ஆகும். அக்காலத் தமிழக நில எல்லைக்குள் வட வேங்கடம் முதல் தென் குமரி வரை பல்வேறு சமூகப் பண்பாட்டு வாழ்வியல் ஒழுகலாறுகளைப் பேணியும், தமிழ் மொழி பேசியும் வாழ்ந்து வந்த வெவ்வேறு இனக்குழுச்சமூகங்களின் பண்பாடுகளையும் ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டதே தமிழ்ப் பண்பாடாகும். அத்தகைய ஒழுகலாறுகள் ஓரளவு ஒருமுகப் படுத்தப்பட்டே தமிழிலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்று கொள்ளலாம். இவ்வொழுகலாறுகள் பல்வேறு பண்பாடுகளின் கூட்டிணைவாக, பல்வேறு நிலங்களில் வாழும், பல்வேறு வகையான மக்கள் சமூகங்கள் தாம் கொண்டுள்ள சடங்குகள், பண்பாட்டு ஒழுகலாறுகளைச் சடங்கியல், நிகழ்த்துதல்கள், உணவு, உடை, இருப்பிடம், நிகழ்கலைகள், தெய்வ நம்பிக்கைகள், வழிபாட்டு முறைகள் என எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியவையாக உள்ளன. அந்த வகையிலேயே இங்குத் தமிழ்ப் பண்பாடு என்பது பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. பண்பாட்டைக் கட்டமைக்கும் காரணிகளுள் முதன்மையானதாகக் கருதப்படுவது நிலம், பொழுது என்னும் அடிப்படைகளாகும். இவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே பண்பாட்டின் அனைத்து இயக்கங்களும் நிகழ்கின்றன; நிகழ்த்தப்படுகின்றன. பண்டைய தமிழ்ச்சமூகத்தின் பண்பாட்டுச் சொல்லாடல்களையும்/ முறைகளையும் புரிந்து கொள்வதற்கும், அறிந்து கொள்வதற்கும் அடிப்படையாக அமைவன பாட்டுத்தொகை நூல்களாகும். இவற்றினூடாகவே தமிழ்ச் சமூகவியலைக் கட்டமைக்க முனையலாம். நிலத்தினை ஐந்தாகவும் அவற்றிற்குரிய பொழுதுகளைப் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இரண்டாகவும் பாகுபடுத்தியுள்ளனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் சிறப்பான பொழுதுகளும், அங்கு வாழும் மக்கள் அவர்கள் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள் என

அனைத்தும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளன. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே தமிழ்ப் பண்பாடும், வாழ்வியல் முறைகளும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் மீவியல்பு என்கிற அருஞ்சொல்புழக்கத்தில் இல்லாத போதிலும் மீவியல்பு என்னும் கருத்தமைவும் அதனை வலியுறுத்தும்/ பொருள்படுத்தும் வழக்காறுகளும் ஒழுகலாறுகளும் பண்பாட்டில் விரவிக் காணப்படுகின்றன. எனினும் மீவியல்பு பற்றிய பண்பாட்டுப் பதிவுகள் சீரிய முறையிலும் பெரிய அளவிலும் தமிழ்ச் சமூகச் சூழலில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஆய்வுக்குட்படுத்துகிற போது தமிழ்ப் பண்பாட்டின் புதிய பரிமாணங்கள் பல வெளிச்சத்துக்கு வரும் என்பது திண்ணம்.

அணங்கு என்கிற சொல்லாடல் குறித்து இன்றைய சமூகத்தில் பல்வேறு வழக்காறுகள் காணப்படுகின்றன. சான்றாக மந்தையில் மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் போது காளையும் பசுவும் சேரும் நிலையினை மாடு அணங்குவது என்றும், அது போன்று மரத்தைப் பற்றி நிற்கும் மாந்தரைப் பார்த்து மரத்தோடு அணங்கியிருக்கிறான் என்றும் கூறுவர். இவ்வாறு அணங்கு என்பது இரண்டறக் கலத்தல், ஒன்றோடு ஒன்று சேருதல், ஒன்றின் அருகே இன்னொன்று வருதல் என்பவற்றைக் குறிக்கின்றது. இந்நிலையில் அணங்கு என்பது ஒரு செயல்பாடு/ செயல்பாட்டைக் குறிக்கக் கூடிய சொல்லாகவும் உள்ளது. சூரமகளிர் அணங்கிற்று என்றும் கூறுவர். ஆனால் அணங்கு என்பது ஆணாகவோ, பெண்ணாகவோ சித்தரிக்கப் படவில்லை என்றே நினைக்கத்தோன்றுகிறது. அணங்கு என்பது ஓர் ஆற்றலின் செயல்பாட்டினைக் கூறுவதாக அமைந்தது. அது தனியாக ஓர் ஆற்றலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது எனது கருத்து. இது மேலும் தொடர் ஆய்வுக்கு உட்படுத்த வேண்டியதாகும்.

இது போன்றே சூர்/சூரமகளிர் என்கிற ஆற்றல் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. மக்கள் வழக்காற்றில் தெருக்கூத்து என்கிற நிகழ்த்துக் கலையில் சூரன் என்கிற கதாபாத்திரம் யாருக்கும் அடங்காதவன், வில்லன், அவன் எல்லோரையும் அடக்கி ஆள்பவன் இறுதியில் அழிந்து விடுவான். தெருக்கூத்தில் வரும் சூரன் இரவு 12 மணியளவில் நடுநிசியில்தான் நாடகத்தில் இடம் பெறுவான். பார்ப்பதற்கே அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கும் வகையில் முகமெல்லாம் சிவப்பு நிறம், பெரிய மீசை, பெரிய பற்கள், கோழி இறக்கையால் ஆன கிரீடம், கறுப்புச் சட்டை எனும் உருவத் தோற்றத்துடன் வருவான். அது போன்று மக்கள் வழக்கில்/பேச்சு வழக்கில் ஒருவனைப் பார்த்து அவன் என்ன சூரனா? என்றும், அதே போன்று திறமாக அனைவரும் வியக்கும் படியான செயல்களைச் செய்யும் பெண்பாலினரை

அவ பெரிய சூரி என்றும் அழைக்கின்ற வழக்கம் இருக்கின்றது.

குடலைக் குத்திக் கிழிக்கும் வல்லமையுடைய கத்திக்குச் சூரி கத்தி என்ற பெயரும் உண்டு. சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் சூர், சூரமகளிர் எனும் ஆற்றலை மக்கள் வணங்கியமை, மக்கள் மத்தியில் இந்த ஆற்றலானது பெற்றிருந்த இடம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, இது ஒரு மீவியல் ஆற்றலாக இருந்தமையை அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பேய் பற்றிய நம்பிக்கைகள், அவை உறையும் இடங்கள், அவற்றின் செயல்பாடுகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தொடர்ந்து மக்கள் வழக்காற்றில் பேய் என்கிற சொல்லாடல் பயின்று வருகிறது. பேய் என்றால் கொடியது, தீயது, அச்சம் தரக்கூடியது போன்ற கருத்தமைவுகள் சமூகத்தில் உள்ளன. பேய்க் காமன் என்னும் தெய்வத்தினைத் தென் தமிழகத்தில் மக்கள் வணங்குகின்றனர். அந்த வகையில் பேய் என்பது தற்கால வழக்கத்திலும் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்திலும் இயல்பை மீறிய ஆற்றலாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான பாட்டுத்தொகை நூல்களில் குறிக்கப் பெறும் வேலன் பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் சிறப்புக்குரிய மாந்தனாக கருதப்பட்டிருக்கின்ற செய்தியினைக் காண முடிகிறது. இவன் முருகனுடைய வேலினைக் கையிலேந்தி முருகன் தம்மீது வரப் பெற்று தன்னை நாடிவரும் மாந்தர்களின் நோயினைப் போக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன். அவன் மீது முருகு என்னும் ஆற்றல் இறங்கப் பெறுவதாக இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமையினை அறிய முடிகிறது. மணமாகாத கன்னிப் பெண்களைச் சூர், அணங்கு போன்றவை தீண்டித் துன்புறுத்துவதாகவும் அதுபோன்றே முருகும் தீண்டுமெனவும் மக்கள் நம்பினர். அவ்வாறு துன்புறுத்தும் அணங்கு, சூர் போன்றவற்றை நீக்குவதற்கும், முருகினை அமைதிப் படுத்திப் பெண்ணை விட்டு விலக்கி வைக்கவும் வேலன் என்கிற பூசாரியை மக்கள் நாடினர்.

வேலன் பெண்களை அணங்கியிருக்கும் ஆற்றல்களை விலக்கும் பொருட்டுப் பல்வேறு சடங்குமுறைகளை மேற்கொள்கிறான். அத்தகைய சடங்குகள், வேலனுடைய உருவ அமைப்பு ஆகியவை மக்களிடமிருந்து அவனைத் தனித்து அடையாளங்காட்டுகின்றன. வேலன் இயல்பை மீறிய மனிதனாகச் செயல்படுகிறான்; சடங்குகளைச் செய்து முருகனை அழைத்து அவனது புகழைப் பாடிக்கொண்டு வரும்போது அவன் ஒரு வகையான மருளுக்கு உள்ளாகிறான். இது முருகு அவன் மேல் இறங்கியதற்கான செயல்பாடாகும். அவன் வேலைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு மருளாடுகிறான். முருகனுடைய பூசாரியான வேலன் நடத்தும் மருளாடல்

லானது வெறியயர்தல், வெறியாடல், வெறியாட்டு எனச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

மக்கள் வழக்குகளில் காணப்படும் வெறி பிடித்தவன், வெறி நாய், மாடு வெறிக்குது போன்ற சொல்லாடல்களும் இங்கு இணைத்து எண்ணத்தக்கன. வெறி என்பது வேறொன்று தன்னுள் புகுதல், தன்னுடைய இயல்பான நிலையிலிருந்து மாறுபட்டுத் தன் நிலையை மறத்தல், வேறொன்றாக மாறுதல் என்னும் நிலைகளைக் குறிக்கிறது. இந்நிலையில் வெறியாடும் வேலன் இயல்பினை மீறியவனாக உருவகப்படுத்தப்படுகிறான். இது போன்று கட்டுவிச்சி/ குறத்தி வெறியாடும் நிலைகளும் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு பெற்றுள்ளன. இத்தகைய கட்டுவிச்சி/ முதுவாய்ப் பெண்டிர் நடப்பது, நடக்கவிருப்பது, நடந்து கொண்டிருப்பது என முக்காலங்களையும் உணரும் ஆற்றல் பெற்றவனாகத் திகழ்கின்றான். அவ்வாறு முக்காலமும் உணர்ந்து மக்களின் அச்சத்தினைப் போக்கும் வகையில் செயல்படும் இம்மகளிர் சமூகத்தில் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியவர்களாவர். இவர்கள் வெறியாடலையும் நிகழ்த்தியிருக்கின்றனர். தமிழர்களின் தொன்மையான சமூகம் தாய்வழிச் சமூகமாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதற்கான எச்சங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்ணே பூசாரியாகவும் இருந்துள்ளாள் என்று கருதுவதற்கு திருமுருகாற்றுப்படை பழமுதிர்ச்சோலைப் பகுதி இடம் தருகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் வேட்டுவர்களின் தெய்வமான கொற்றவையின் பூசாரி சாலினி என்பதும் பெண்ணே ஆகும். எனவே கட்டுவிச்சி/ முதுவாய்ப் பெண்டிர் போன்ற மகளிர் இயல்பை மீறியவர்களாகக் கருதப்பட்டமையினை அறியமுடிகிறது.

முருகன், அணங்கு, சூர்/சூர மகளிர் போன்றவை தாக்கி வருத்தும் ஆற்றல்களாக கருதப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாற்றல்கள் வேண்டும் என்கிற போது ஒருவரை அணங்கும், துன்புறுத்தும் இவை இயல்பை மீறிய ஆற்றல்கள் ஆகும். ஆனால் வேலன், முதுவாய் பெண்டிர்/ கட்டுவிச்சி போன்றவர்கள் மனிதர்கள் ஆவர். இவர்கள் உருவம் உள்ளவர்கள். இவர்கள் மீது வேறொரு ஆற்றல் புகுந்தே பிரிதொரு நிலைக்குத் தளமாற்றம் அடைகின்றனர். அதற்காகப் பல்வேறு சடங்குமுறைகளை மேற்கொள்கின்றனர். அந்தச் சடங்கு முறைகள், சடங்குகளை மேற்கொள்ளும் நேரம் ஆகியனவும் இவர்களை வேறொரு தளத்தில் இருத்துகின்றன. அத்தகைய தளம்தான் இயல்பை மீறிய மீவியல்புத் தளம் ஆகும். பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் இயல்பை மீறிய ஆற்றல்கள், மாந்தர்கள் பற்றிய பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளனவே தவிர இவர்கள் மீவியல்பு என்கிற சொல்லாடல் கூட்டப்பெறவில்லை. இப்பகுதி தனித்த விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். ●

நூல் அறிமுகம்

பார்வையற்ற பத்து கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பு. இத்தொகுப்பில் கவிதைகளை எழுதியுள்ளவர்கள் ஆசிரியர் மற்றும் பேராசிரியர், பேச்சாளர், பாடலாசிரியர், வங்கி அலுவலர், பத்துறைப் படைப் பாளிகள் என ஆழ்ந்த புலமையும் அனுபவச் செறிவும் மிக்கவர்கள்.

இழந்த பார்வைத் திறனை ஞானஒளியாகக் கண்டடைந்து அற்புதமான பாடுபொருளும் மொழி வளமும் கொண்டு நேர்த்தியாக எழுதப் பட்டுள்ள இக்கவிதைகளை முனைவர் கோ.கண்ணன் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார்.

ஒளி மலர்கள்

தொகுப்பு: முனைவர் கோ.கண்ணன்

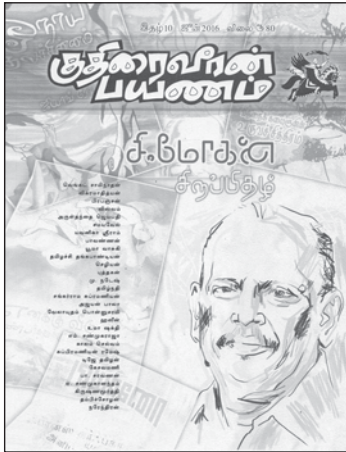
வெளியீடு: பேரா.கோ.கண்ணன்

தருமபுரி - 636 705

அலைபேசி: 9952721421

மின்னஞ்சல்: gkannanlect@gmail.com

விலை: ₹ 50.00

யூமா வாசுகியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவரும் குதிரை வீரன் பயணத்தின் 10வது இதழ் 'சி.மோகன் சிறப்பிதழாக' வெளியாகியுள்ளது.

கடந்த நாற்பதாண்டுகளாக நவீனத்தமிழ் இலக்கியத்தில் எவ்வித ஆரவாரமுமின்றி தனித்துவமிக்க தனது காத்திரமான பங்களிப்பை கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம் எனப் பல வடிவங்களில் வழங்கி வரும் சி.மோகனின் கலை இலக்கிய ஆளுமையைப் போற்றிக் கௌரவிக்குமுகமாக இவ்விதழ் வெளியாகியுள்ளது.

குதிரை வீரன் பயணம்

யூமா வாசுகி

வெளியீடு: குதிரைவீரன் பயணம்

33, திருவள்ளூர் நகர், முகப்பேர் சென்னை - 37

அலைபேசி: 9840306118

விலை: ₹ 80.00

கனவுகளும் பரிதவிப்புகளும் புதிர்த்தன்மையும் மிகுந்த வாழ்வை மிகுந்த பிரயாசையோடு கடக்கும் மென்னிதயங்கொண்ட கவிஞரின் அருப இயல்பமைந்த கவிதைகள் இத்தொகுப்பிலுள்ளன.

அனுபவங்களின் உணர்வெழுச்சியில் எழுதப்பட்டுள்ள இக்கவிதைகள் தனக்கென வசப்பட்டதொரு தடத்தில் ஊர்கையில் வாசுகரின் விரல் பற்றி உரையாடும் வியப்பைத் தருகின்றன.

மிளர்கொன்றைக் கோடை

ஆகாசமுத்து

வெளியீடு: புது எழுத்து

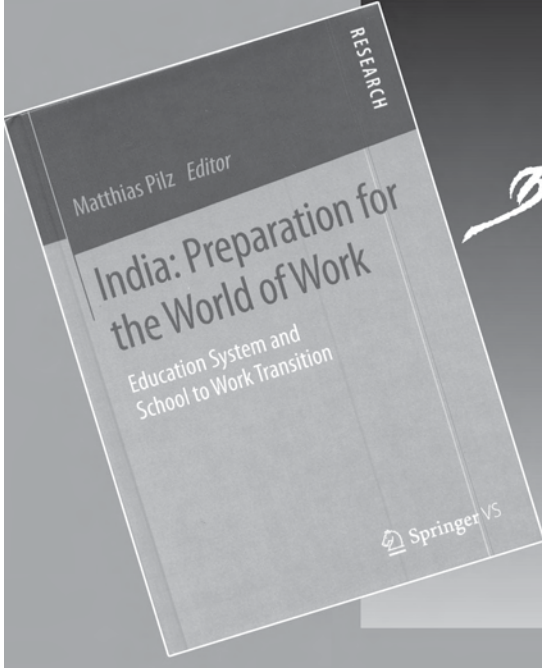
2 - 205, அண்ணா நகர்,

காவேரிப்பட்டினம் - 635 112

அலைபேசி: 98426 47101

விலை: ₹ 80.00

நம் ஆட்சியாளர்கள் கவனத்திற்கு...

க.பழனித்துரை

சமீபத்தில் பெங்களூருவில் ஒரு புத்தக வெளியீட்டு விழா. விழா நடந்த இடம் இந்திய மேலாண்மைக் கல்வி நிறுவனம் (IIM). நடத்தியது இந்திய மேலாண்மைக் கல்வி நிறுவனமும், ஜெர்மன் நாட்டு கொலோன் பல்கலைக்கழகமும். அந்தப் புத்தகம் இலக்கியம் சார்ந்தது அல்ல. அது இந்தியாவில் மாணவர்களை எப்படி வேலைவாய்ப்பு உலகத்திற்கு நம் கல்வி நிறுவனங்கள் தயார் செய்கின்றன என்பது பற்றிய கல்வியாளர்களின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அடங்கிய புத்தகம். அதை வெளியிட்டது ஜெர்மன் நாட்டு பதிப்பகத்தார். இதில் பதினேழு கட்டுரைகள் உள்ளன. அவைகளை எழுதியவர்கள் அனைவரும் இந்தியர்கள் அல்ல. இந்த ஆராய்ச்சி நூலை தொகுத்தவர் கொலோன் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் மத்தியாஸ் பில்ஸ். இந்த நூலை வெளியிட்டவர் இந்தியாவிற்கான ஜெர்மனியின் தூதர் ரோடே. இந்தியாவில் இந்தப் புத்தகத்தை ஜெர்மனி பதிப்பகத்தார் விற்கின்றபோது அதன் விலையில் பாதியை ஜெர்மன் அரசிடம் பெற்றுக் கொண்டு பாதிவிலைக்குத்தான் விற்க வேண்டும் என ஜெர்மனி அரசு அந்தப் பதிப்பகத்தார்க்கு உத்தர விட்டுள்ளது.

இந்தப் புத்தகம் இரண்டு ஆண்டிற்கு முன் ஜெர்மனியில் நடந்த ஒரு பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கில் இந்தியா பற்றி வாசிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். ஏன் இந்தியாவிற்கு இப்பொழுது ஒரு தனிச்சுவை என்பதுதான் இன்றைய கேள்வி. இதைவிட மிக முக்கியமாக ஜெர்மனி ஏன் இந்தியா மீது இவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறது என்பதுதான்.

நம் நாட்டில் நம் மக்கள் தொகை என்பது நமக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம், அது நமக்கு பாரம் அல்ல. நம் நாட்டு இளைஞர்களின் திறனையும், ஆற்றலையும் வேலை உலகத்திற்குத் தேவையான அளவு வளர்த்து விட்டால், அது செல்வமாக மாறிவிடும் என்று மிகப் பெரிய அளவில் பேசி வருகின்றனர். ஆனால் நம் இளைஞர்களைத் தரமானக் கல்வியையும், பயிற்சியையும் தந்து திறமைவாய்ந்த பணியாளர்களாக மாற்றுவது என்பது நாம் நினைப்பதுபோல் எளிதானது அல்ல. இதிலுள்ள பிரச்சினைகளை நுணுக்கமாக ஆய்வு செய்து எழுதப் பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்புதான் இந்தப் புத்தகம். இந்தப் புத்தகத்தை விமர்சனம் செய்த உலக வங்கி ஆய்வாளர் ஒரு ஆழமான கருத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

இந்த நூலை இந்தியாவில் உள்ள ஆட்சியாளர்களும், ஆராய்ச்சியாளர்களும், அறிவுஜீவிகளும், பல்கலைக்கழகத் தலைவர்களும், கல்வியாளர்களும் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் வெற்றுப் பேச்சு மாற்றத்தைக் கொண்டுவராது. ஆக்கப்பூர்வமான ஒருங்கிணைந்த செயல்பாடுகள் மட்டுமே எதிர் பார்க்கின்ற மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முடியும். அதற்கு மத்திய மாநில அரசுகளும், கல்வி நிலையங்களும் இணைந்து போர்க்கால அடிப்படையில் செயல்பட்டால்தான் இது சாத்தியமாகும் என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது இந்தப் புத்தகம்.

இந்திய நாட்டு இளைஞர்களை திறன்கூட்டுவது என்பது எவ்வளவு பெரிய சவால், அதில் உள்ள

இடர்ப்பாடுகள் என்னென்ன இன்றைய நிலையில் இந்தியக் கல்வி எங்குள்ளது, எங்கு அது பயணிக்க வேண்டும், நம் பேச்சிற்கும் எதார்த்தத் திற்கும் உள்ள இடைவெளி எவ்வளவு என்பதை ஆதாரப் பூர்வமாக இந்தப் புத்தகம் வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளது என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

எனவே இந்தப் புத்தகம் நம் ஆட்சியாளர்களின் மற்றும் கல்வியாளர்களின் கண்ணைத் திறக்கும் என்று பதிவு செய்துள்ளார். ஆகையால்தான் இந்த நூலுக்கு ஜெர்மன் அரசு மானியம் வழங்கியுள்ளது.

இந்தப் புத்தகத்தை வெளியிட்டுப் பேசிய ஜெர்மன் நாட்டு இந்தியாவிற்கான தூதர் ரோடே இதைவிட முக்கியமான ஒரு கருத்தைப் பதிவு செய்தார்.

இந்திய இளைஞர்கள் இந்தியாவிற் கு மிகப்பெரிய பலம். நம் பொருளாதாரம் வளம்பெற அவர்கள் பயன்படுவார்கள். இதில் யாருக்கும் சந்தேகம் கிடையாது. அது உண்மைதான். ஆனால் அந்த விளைவினை அல்லது பலனைப் பெறுவதற்கு எவ்வளவு உழைக்க வேண்டும் என்பதை இந்திய ஆட்சியாளர்களும், கல்வியாளர்களும் புரிந்துகொண்டு ஒரு பெரிய இயக்கம்போல் செயல்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினைப் பதிவு செய்தார்.

அவர் கூறும்போது “இந்த இளைஞர்களின் திறனும், ஆற்றலும் தேவையான அளவிற் குக் கூட்டப் படவில்லை என்றால், அதுவே மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலை இந்தச் சமுதாயத்திற்கு ஏற்படுத்திவிடும்” என்பதனையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

அவர் இந்த நூலை வெளியிட்டுப் பேசியபோது இன்னும் சில முக்கியமான கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தார். உலகத்தில் எந்தெந்த நாடுகளிலெல்லாம் இந்தத் திறன் வளர்ப்பை கல்வியில் இணைத்துச் செயல்படுத்தப்படுகின்றதோ அங்கெல்லாம் வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. அது மட்டுமல்ல, உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் மிகவும் நன்றாக உள்ளது. உழைக்கும் வர்க்கம் மதிக்கத்தக்க நல்ல மரியாதையுடைய விஞ்ஞானப்பூர்வமான வாழ்க்கையைப் பெற்று சிறப்பாக வாழ்கின்றனர் என்று கூறினார். இந்தியாவில் திறன் இடைவெளி என்பது மிகவும் அதிகம். இந்திய மற்றும் உலகத் தேவைக்கும், இந்திய இளைஞர்களின் கல்வி நிலைக்கும் உள்ள இடைவெளி என்பது அதிகம். அதைக் குறைக்கத் தான் இந்திய அரசாங்கம் கொள்கை அளவிலும், நிதி ஒதுக்கீட்டு அளவிலும், மிகப்பெரிய உத்வேகத்துடன் செயல்பட்டு வருகின்றது. உலக நாடுகளுடன் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தங்களை உருவாக்கி செயல்பட்டு வருகின்றது. இந்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தங்கள் இரண்டு நிலைகளில் இந்திய இளைஞர்களுக்கு உதவிடும். ஒன்று, இந்த வேலைக்கான திறன் மேம்பாட்டுக் கல்விக்கும்

பயிற்சிக்கும் உதவிட மேற்கத்திய நாடுகள் உதவிடும், இந்தச் சூழலை நம் கல்விக்கழகங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இரண்டு, கல்வி பயின்ற மாணவர்களை வெளிநாடுகளில் உள்ள நிறுவனங்கள் பணியாட்களாக அமர்த்திடுவதற்கும் உதவிகரமாக இருக்கும். ஆனால் மத்திய அரசு எடுக்கும் இந்த முயற்சிகள் அனைத்தும் பலன் தர வேண்டும் என்றால் மாநில அரசுகளின் செயல்பாடுகள் என்பது அசுர வேகத்தில் நடைபெற வேண்டும். அது ஒரு வெறிச் செயல்பாடாக “செய் அல்லது செத்துமடி” என்ற தாரக மந்திரம்போல் நடைபெற வேண்டும்.

கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தும் ஒரு மிகப்பெரிய சவாலை சமாளிக்க தயார்படுத்தப்பட வேண்டும். அந்தப் பணிக்கு இந்தப் புத்தகம் பல்வேறு செய்திகளை ஆராய்ச்சி மூலம் கொண்டு வந்துள்ளது. இந்தப் புத்தகத்தைத் தொகுத்த பேராசிரியர் தன் அறிமுக உரையில் ஒரு கேள்வியை முன் வைத்தார். இந்த நாட்டில் இன்று 500 மில்லியன் இளைஞர்களுக்கு திறன் பயிற்சியளிக்கும் மிகப்பெரிய திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் ஒரு நாட்டில் என்னால் விரல்விட்டு எண்ணும் அளவிற் குத்தான் இந்தப் பிரச்சினை பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் ஆராய்ச்சிப் பேராசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள். இந்திய நாட்டில் இளைஞர்களுக்கு திறன் வளர்ப்பில் உள்ள சவால்கள் பற்றி ஆராய்ச்சி சஞ்சிகைகளில் வரும் கட்டுரைகள் பெரும்பாலானவைகள் மேற்கத்திய நாட்டினரால் எழுதப்படுகிறது. இந்த முக்கியமான பிரச்சினைகள் பற்றி ஆய்வு இன்னும் இந்தியாவில் தீவிரப்படுத்த வேண்டும், அதிக எண்ணிக்கையில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்த ஆய்வுத் திட்டங்களில் இறங்கவேண்டும் என்று கூறினார்.

இந்தியாவில் உயர்கல்வியின் வளர்ச்சி அசுர வேகத்தில் உலகம் வியக்கும் வண்ணம் உள்ளது. ஆனால் அங்கு தரம் உயர்கின்றதா என்று பார்த்தால் அது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. இந்த நிலை மாற தரமான ஆய்வுகள் இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியர்களால் நடத்தப்பட வேண்டும். அதை ஊக்குவிக்கத்தான் இந்த மாதிரி நடவடிக்கைகளில் நாங்கள் இறங்கியுள்ளோம் என்று தன் கருத்தினைப் பதிவு செய்தார்.

ஒட்டுமொத்தத்தில் இந்தப் புத்தகம் இந்தியக் கல்விச் சூழலில் இந்தத் திறன் வளர்ப்பு எங்கே உள்ளது என்பதைப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளது. இந்தப் புத்தகத்தில் நானும் ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதியிருப்பதால் இந்த நூல் வெளியீட்டு விழாவிற் கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். ஒட்டுமொத்தத்தில் நம் கல்வி மாறுமா? நம் ஆட்சியாளர்கள் மாநிலத்தில் அந்தப் பார்வையையா வைத்திருக்கின்றார்கள்? என்பதுதான் இன்றைய கேள்வி. ●

கடுக்காயும் கலங்கல் நீரும்

முனைவர் இரா. வெங்கடேசன்

சான்று 'செம்மண் நிலத்து நீர்' ஆகும். அப்பாட்டு நாம் நன்கு அறிந்த

நிலத்தில் விழும் நீர், உடனடியாக நிறம், சுவை ஆகியனவற்றால் அந்நிலத்துக்குரிய இயல்பினில் மாறிவிடும். பின்னர் சுவையில் மாற்றம் பெறாமல், மெல்லத் தெளிந்து நிறம் மட்டும் அதன் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பிவிடும். இது எல்லா நிலத்திலும் நிகழக்கூடிய இயற்கை நிகழ்வாகும். ஆனால், செம்மண் நிலத்தில் விழும் நீர் மட்டும் எவ்வளவு காலமானாலும் நிறமும், சுவையும் மாறாது இருக்கும். இயற்கையின் இந்தச் சிறப்பைப் பண்டைய தமிழர்கள் நன்றாக உணர்ந்தறிந்திருந்தனர்.

சங்கப் புலவரொருவர் காதலர்களின் இருமனங்கள் இணைந்து ஒன்றுபட்ட நிலையைச் 'செம்மண் நிலத்தில் விழுந்த நீர் போன்றது' என உவமித்துப் பாடியிருக்கிறார். நீண்ட காலம் பிரியாதிருத்தலே காதலின் சிறப்பு. அதை அழுத்தமாக உணர்த்த நினைத்த புலவர்க்குக் கிடைத்த

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம்கலந் தனவே (குறுந்தொகை, 40)

என்ற பாடலாகும்.

'என் தாயும் உன் தாயும் எப்படி உறவுடைய வராவர்? என் தந்தையும் உன் தந்தையும் எந்த முறையில் உறவினவராவர்? நானும் நீயும் இதற்குமுன் எவ்விதம் அறிமுகமாகினோம்? இவை எதுவும் இல்லாத நிலையில், எதிர்பாராது சந்தித்தபோது நம் இருவரது அன்பு நெஞ்சங்கள் செம்மண் நிலத்தில் பெய்த மழைநீர் எக்காலத்தும் மாறாத வகையில் நிறமும் சுவையும் ஒன்றாகக் கலந்துவிடுவதுபோலத் தாம் ஒன்றுபட்டுக் கலந்தன, அதனால் நான் இனிப் பிரிந்து சென்று

விடுவேன் என அஞ்சாதே' என்று காதலியைப் பார்த்துக் காதலன் சொல்லுவதாகப் புலவர் பாடியிருக்கிறார்.

பண்டைய காலச்சூழல் நல்ல இயற்கையுடன் இயைந்திருந்தமையால் நிலவியல், நீரியல் பற்றிய புலமைத்திறம் அக்காலப் புலவர்களுக்கு இயல்பாக அமையப்பெற்றிருக்கிறது. அதனால்தான் புலவரொரு வரால் இரு காதல் மனங்கள் கலந்த ஒன்றுபட்ட நிலையைக் கலங்கல் நீருடன் உவமித்துக் காட்ட முடிந்திருக்கிறது.

செம்மண் நிலத்தில் விழுந்த நீர் எவ்வளவு காலமானாலும் சுவையிலும் நிறத்திலும் மாற்றம்பெறாது இருக்கும் என்பது இயற்கையின் இயல்பு. அந் நீரையும் குடிக்கும் வகையில் தெளியச் செய்யும் முறையைப் பண்டைத் தமிழர்கள் அறிந்து வைத்திருந்துள்ளனர். ஆலங்குடி வங்கனார் எனும் புலவர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலொன்று (319) கலங்கல் நீரைத் தெளியவைக்கும் முறையைக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

சீறார் மன்னன், பெருவேந்தன் ஏவலின் பொருட்டுப் போர்மேல் சென்றிருந்த காலத்தில், பாணன் ஒருவன் அம்மன்னனைக் கண்டு பொருள் பெற்றுச் செல்லலாம் என்று வருகிறான். அப்பொழுது அங்கிருந்த வீரன் ஒருவன், சீறார் மன்னன் போர்மேல் சென்றிருக்கும் செய்தியைச் சொல்லி, மன்னன் சிறப்புகளையும் பாணனுக்குச் சொல்கிறான். வீரன் சொல்லும் அந்தப் பாட்டில்,

பூவற் படுவில் கூவல் தோண்டிய

செங்கண் சிலநீர் பெய்த சீறில்

முன்றில் இருந்த முதுவாய்ச் சாடி

யாம் கஃடு உண்டென, வறிது மாக இன்று (புறம். 319: 1 - 4)

என்றொரு குறிப்பு வருகின்றது. 'சிறிய இல்லத்தின் முற்றத்தில், செம்மண் நிலத்தில் தோண்டிய கிணற்றி லிருந்து எடுக்கப்பட்ட சிவந்த நீரை, அகன்ற வாயினை யுடைய சாடியில் இட்டு வைத்திருப்பர். அதில் கடுக்காயை இட்டு வைத்தமையால் நீர் சிறிது தெளிந்து மாசில்லாததாய் இருந்தது' என்கிறது இந்தப் பாடலடிகள். செம்மண் நிலத்தில் கிணறு தோண்டி எடுக்கப்பட்ட கலங்கல் நீர், சாடிகளில் வைக்கப்பெற்று, கடுக்காய் இட்டுத் தெளிய வைக்கப்பெறும் என்ற குறிப்பை இப்பாடலடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. சங்கப் புலவர் இயற்கைவளம் மிகுந்திருந்த சூழலில் வாழ்ந்தவர் என்பதால், கடுக்காய்க்குக் கலங்கல் நீரைத் தெளிய வைக்கும் குணம் இருப்பது தெரிந்திருக்கிறது.

பண்டைய புலவர்களுக்கு நிலவியல், நீரியல் பற்றிய புலமைத் திறன் மிகுந்திருந்த குறிப்புகளை இவ்விரு பாடல்களும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இன்றைய நவீன அறிவியல் முறைகளுக்குப் பண்டைய சிந்தனைகள் முன்வடிவங்களாகக் கருதத் தக்கன என்பதற்கு ஏராளமான சான்றுகள் நமது பழந்தமிழ் நூல்களில் உள்ளன. அவைகளுள் ஒன்று மட்டுமே இங்குச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. ●

வாழ்த்துகள்

கனடா இலக்கியத்தோட்டத்தின் 2015ம் ஆண்டுக்கான இயல் விருது பெரும் படைப்பாளிகளுக்கு 'நியூ செஞ்சுரியின் உங்கள் நூலகம்' வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

பரிசு பெற்ற படைப்புகள்

'கண்டிவீரன்' சிறுகதைத் தொகுப்பு
- ஷோபா சக்தி

'குறுக்கு வெட்டுகள்' கட்டுரைத் தொகுப்பு
- அசோகமித்திரன்

'மறுபடியும் முதலில் இருந்து ஆரம்பிக்க முடியாது' கவிதைத் தொகுப்பு
- குமரகுருபரன்

தேவிபாரதியின் சிறுகதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு
- கல்யாணராமன்

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம்

நியு செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனம்

இணைந்து நடத்தும்

இலக்கியப் போட்டி 2016

அறிவிப்பு

28-ஆவது ஆண்டாக இவ்வாண்டும் படைப்பாளிகளுக்குக் கீழ்க்கண்ட இலக்கிய வகைகளுக்குப் போட்டி அறிவிக்கப்படுகிறது:

1. சிறந்த ஆய்வு நூலுக்கான பேராசிரியர் நா. வானமாலை நினைவு விருது
2. சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கான தொ.மு.சி. ரகுநாதன் நினைவு விருது
3. சிறந்த நாவலுக்கான அழகியநாயகி அம்மாள் நினைவு விருது
4. சிறந்த சிறுகதை நூலுக்கான எழுத்தாளர் தனுஷ்கோடி ராமசாமி நினைவு விருது
5. சிறந்த சிறுவர் நூலுக்கான தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் நினைவு விருது
6. சிறந்த நாடக நூலுக்கான அறந்தை நாராயணன் நினைவு விருது
7. சிறந்த கவிதை நூலுக்கான கவிஞர் கே.சி.எஸ். அருணாசலம் நினைவு விருது
8. சிறந்த கவிதை நூலுக்கான பின்னையூர் மா. சண்முகம் நினைவு விருது
9. சிறந்த கட்டுரை நூலுக்கான என்.சி.பி.எச். இராதாகிருஷ்ணமூர்த்தி நினைவு விருது
10. சிறந்த அறிவியல் / மருத்துவ நூலுக்கான எம். கௌதம் நினைவு விருது
11. சிறந்த குறும்படத்திற்கான தோழர் பா.முத்துசாமி நினைவு விருது

- ◆ பரிசுக்கான (1 - 6) நூல்கள் 2012-க்கு முன் வெளிவந்தவையாக இருக்கலாகாது.
- ◆ பிற பரிசுகளுக்கான (7 - 10) நூல்கள் 2015, 2016-களில் வெளிவந்தவையாக இருக்க வேண்டும்.
- ◆ பரிசுக்கான பதினோறாவது பிரிவுக்கு 2015, 2016களில் தயாரிக்கப்பட்ட குறுந்தகடுகள் அனுப்பப்பட வேண்டும்.
- ◆ நூல்கள் அச்சுப் படிக்களாகவோ கையெழுத்துப் படிக்களாகவோ இருக்கலாம். கையெழுத்துப் படிக்கள் அச்சில் 90 பக்கங்கள் வருமாறு இருக்க வேண்டும்.
- ◆ எழுத்தாளர்கள் இப்போட்டிகளில் 2010-க்குப் பிறகு பரிசு பெற்றவர்களாக இருக்கலாகாது.
- ◆ போட்டிக்கென தனி நுழைவுப் படிவம் இல்லை. எழுத்தாளர்களின் முகவரி, தன்குறிப்பு, நூல் / குறுந்தகடு பற்றிய சிறுகுறிப்பு ஆகியவற்றுடன் நூலின் / குறுந்தகட்டின் இரு படிக்கள் அனுப்புக. தொலைத் தொடர்பு எண், மின்னஞ்சல் முகவரி தெரிவிக்க.
- ◆ நூல்களை 31-07-2016-க்கு முன் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்புக:

முனைவர் நா. இராமச்சந்திரன்,
55/3, பீட்டர் தெரு, எஸ்.டி.சி. சாலை,
பெருமாள்புரம்,
திருநெல்வேலி - 627007
பேசு: 9443554805
மின்னஞ்சல்: nrfolk@gmail.com

இரா. காமராசு
மாநிலப் பொதுச் செயலாளர்

நா. இராமச்சந்திரன்
செயலாளர் - இலக்கியக் குழு

சி.சொக்கலிங்கம்
மாநிலத் தலைவர்